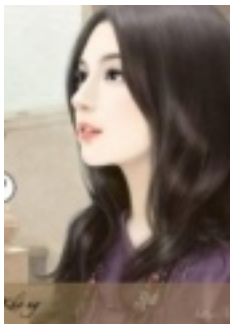

Bạn học, Chào em!

Contents

Bạn học, Chào em!	1
1. C 01	2
2. C 02	5
3. C 03	10
4. C 04	14
5. C 05	19
6. C 06	23
7. C 07	28
8. C 08	32
9. C 09	35
10. C 10	39
11. C 11	42
12. C 12	46
13. C 13	49
14. C 14	52
15. C 15	56
16. C 16	60
17. C 17	63
18. C 18	66
19. C 19	70
20. C 20	73
21. C 21	76
22. C 21-end	81

Bạn học, Chào em!

Giới thiệu

Trên giường lớn mềm mại, hai thân thể trần trụi quấn chặt lấy nhau. Hơi thở nóng rực, mồ hôi nhỏ g

1. C 01

Năm năm trước.

“Tùng tùng tùng tùng tùng!”. Một nữ sinh đang chạy như bay trên hành lang của trường trung học Tùng Hoa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú, đôi mắt trong như nước, làn da trắng nõn nà, đáng yêu, ôn hoà tựa như một con vật nhỏ nhưng trên vầng trán mịn màng lại lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng.

Chết rồi, chết rồi, lần này chết chắc rồi! Không ngờ lại ngủ quên, ngày đầu tiên đi học mà đã vào muộn nhất định sẽ bị phê bình nghiêm khắc mất!

Dụ Vi Hề vừa oán giận bản thân vừa sải dài hai chân, chạy thục mạng về phía trước.

Ai ngờ ngay chỗ rẽ, cô lại đâm sầm vào một người khác.

Vì chạy quá nhanh nên lực va chạm vào nhau cực mạnh. Trong lúc choáng váng, Dụ Vi Hề ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng của cây mộc hương, thấm sâu vào tận tim gan.

Dụ Vi Hề biết người này là một nam sinh – vì ngực anh ta vừa cứng lại vừa phẳng.

Nhưng giờ không kịp nghiên cứu nhiều như vậy, cô nói to một tiếng “xin lỗi” rồi không hề ngẩng đầu lên mà tiếp tục lao về phía trước.

Chính bởi vậy, Dụ Vi Hề không nhìn thấy phía sau mình, người bị cô va vào đang che cánh tay, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Lúc này, Ngô Luật Quần đi lên từ phía sau, nhìn người bạn tốt, tò mò hỏi thăm: “Sao sắc mặt lại tái nhợt thế kia? Không sao chứ?”

Người bị va vào cúi đầu, phủ tóc xuống che mắt. Một lúc lâu sau, anh ta mở miệng, giọng nói âm u.

“Con bé kia chết chắc rồi”.

Nhờ vào tốc độ chạy thục mạng, Dụ Vi Hề rốt cục cũng chạy vào được phòng học lớp tám năm hai trung học chỉ trước tiếng chuông báo vào giờ trong nháy mắt.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, suýt nữa thì muộn. Dụ Vi Hề thở hổn hển vỗ ngực, đến khi hít thở lại bình thường mới phát hiện ra toàn bộ các bạn trong lớp đều đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vị khách không mời mà đến là cô khiến cô xấu hổ vô cùng. May là ba giây sau, thầy Tưởng – giáo viên chủ nhiệm lớp – cũng bước vào phòng học, bắt đầu giới thiệu cô với cả lớp.

“Các em, hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển đến, tên là Dụ Vi Hề. Thực ra bạn Dụ học trên các em một lớp, nhưng năm ngoái vì cứu một con chó nhỏ mà bị ô tô đâm, chân bị thương nên phải tạm nghỉ học một năm”. Thầy Tưởng hít một hơi thật sâu, kích động biểu dương: “Tinh thần liều mình vì chó này đáng quý biết bao, mọi người hãy cùng vỗ tay nào!”.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Dụ Vi Hề nhếch miệng, mỉm cười cứng ngắc.

Thực ra, chuyện không phải như thế.

Mạch suy nghĩ của cô quay về cái ngày gặp chuyện không may ấy.

Đó là một ngày cuối tuần, vì phải vội đi học lớp bỏ túi không kịp ăn, nên Dụ Vi Hề vào cửa hàng thức ăn nhanh mua một cái hamburger.

Đang trên đường về nhà, Dụ Vi Hề bỗng thấy có điểm không bình thường, hình như có cái gì đó đang đi theo mình.

Quay đầu, cô nhìn thấy một con chó to đùng.

“Mày... mày muốn làm gì?”. Dụ Vi Hề nhìn con chó to khoảng bằng nửa người mình, hoảng hốt.

Con chó dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn cô, rồi lại nhìn chằm chằm vào cái túi đựng hamburger trên tay cô.

“Mày muốn ăn hả?”. Dụ Vi Hề hỏi.

Con chó vọt vươn đầu lưỡi, nuốt nước bọt ừng ực.

Trong đầu Dụ Vi Hề bắt đầu đấu tranh: Bây giờ phải đi học nên không còn thời gian mua gì ăn nữa. Nếu cho nó hamburger thì mình sẽ bị đói, bị đói sẽ không thể tập trung nghe giảng, không thể tập trung nghe giảng thành tích sẽ giảm sút, thành tích giảm sút sẽ không vào được đại học, không vào được đại học sẽ không tìm được việc làm, không tìm được việc làm thì mình sẽ phải ra ngủ ngoài đường.

Dụ Vi Hề tưởng tượng ra tình cảnh mình quần áo tả tơi, đắp tờ báo rách ngủ ở đầu đường, sợ đến phát run.

Phục hồi lại tinh thần, cô hắng giọng: “Này chó, nhìn mày da lông trơn bóng, sạch sẽ thế này nhất định là được ăn rất ngon, chắc không thích loại đồ ăn đầy bụi bặm này đâu. Mày quay về với chủ đi”.

Nói xong, Dụ Vi Hề xoay người đi về phía trước.

Con chó ngồi xổm tại chỗ, tiu ngửu nhìn theo cô đi xa dần.

Nhưng lúc này, một trận gió thổi qua, khiến mùi của chiếc hamburger lan toả trong không khí.

Trong nháy mắt, con chó nổi thú tính, làm một hành động hết sức ti tiện – nó xông lên, ngoạm cái túi hamburger từ trong tay Dụ Vi Hề xuống. Sau đó, chạy như bay về phía trước.

Dụ Vi Hề sững sờ tại chỗ, ba giây đồng hồ sau rốt cục cũng có phản ứng.

Cô bị cướp. Cô bị một con chó cướp!

Không thể nhịn được nữa! Dụ Vi Hề không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đuổi theo.

Vì vậy, trên lối đi bộ, một người một chó chạy như bay.

“Đứng lại, mày đứng lại đó cho tao!”. Dụ Vi Hề hét to.

Không hét còn đỡ, vừa mới hét một câu thì con chó lại càng chạy nhanh hơn, bốn chân cứ bật tung lên khỏi mặt đất, bộ lông bị gió thổi dựng cả lên.

Cuối cùng, lúc đuổi tới lối đi bộ, Dụ Vi Hề đã tức giận tới mức mê muội, không hề phát hiện đèn đỏ đang sáng lên, lao luôn sang đường theo con chó.

Thực ra theo nguyên tắc mà nói, khi đó xe cũng không nhiều lắm, cô hoàn toàn có thể an toàn chạy sang phía bên kia đường.

Nhưng đến giữa đường, con chó bỗng nhiên khựng lại.

Dụ Vi Hề không tránh kịp, chân đạp thẳng lên cái mông béo ú của con chó. Vì mông co dãn, vì quán tính, vì tất cả những kiến thức vật lí khó ưa, Dụ Vi Hề bị bật lùi về phía sau một bước.

Đúng lúc này, từ phía sau lại có một chiếc xe lao tới, Dụ Vi Hề bị đụng ngã xuống đất.

Đau.

Đau quá!

Dụ Vi Hề xoa xoa cẳng chân phải, nước mắt lưng tròng trào ra.

Tài xế gây tai nạn nhanh chóng gọi điện thoại cấp cứu, người xung quanh cũng cấp tốc xông tới.

Lúc này, qua tầm nhìn mơ hồ, Dụ Vi Hề thấy con chó mang tội vốn đã chạy sang bên đường bên kia chậm rãi bước quay lại, đặt túi hamburger bên cạnh cô sau đó chạy như bay rời khỏi hiện trường.

Những người vây xem khẽ xì xào.

“Hình như cô gái này vì muốn cứu con chó kia nên mới bị đâm phải”.

“Không ngờ con chó kia còn mang hamburger đến trả ơn, dễ thương quá!”.

“Đúng vậy, nhìn mắt con chó đó đã biết ngay là rất có giáo dục, tôi cũng muốn nuôi một con”.

Nhìn một bãi nước bọt dính trên túi, Dụ Vi Hề khóc không ra nước mắt.

Đó chính là mọi chuyện từ đầu đến cuối.

“Tuy rằng bạn Dụ Vi Hề tạm nghỉ học hơn một năm nhưng vì hồi nhỏ bạn ấy đã đi học sớm một năm nên các em bằng tuổi nhau cả. Mọi người đều là bạn cùng lứa, thầy tin chắc rằng các em sẽ thân nhau nhanh thôi”. Thầy Tưởng quay đầu, cười niềm nở chỉ vào chỗ trống thứ hai từ dưới lên trong một tổ, nói: “Vi Hề, em ngồi ở đó nhé. Có vấn đề gì cứ hỏi các bạn”.

Dụ Vi Hề nói cảm ơn rồi vác cặp ngồi xuống chỗ của mình.

“Đúng rồi, hai bạn Mộ Tử Khâm và Ngô Luật Quần đi đâu rồi?”. Thầy Tưởng nhìn về phía hai chỗ trống gần Dụ Vi Hề, nghi ngờ hỏi.

“Thưa thầy, vừa rồi Mộ Tử Khâm tập bóng rổ bị trật khớp cổ tay, Ngô Luật Quần đưa bạn ấy xuống phòng y tế rồi ạ”. Có bạn trả lời.

“Hoá ra là thế, được rồi, tiết này là tiết tự học, các em tự giác nhé”. Thầy Tưởng dặn dò rồi đi khỏi phòng học.

Dụ Vi Hề đang chuẩn bị lấy sách vở ra để học thì nữ sinh bên cạnh bỗng chìa tay ra: “Chào cậu, tớ là Lâm Nhan Ngạn, là bạn cùng bàn với cậu”.

“Chào cậu”. Dụ Vi Hề vươn tay nắm lại, trong lòng xúc động. Bạn nữ này xinh quá!

Da dẻ trắng nõn nà, đôi mắt to sáng như ngọc, mũi cao thẳng, nhìn trông cứ như con lai.

Lâm Nhan Ngạn đột nhiên hỏi: “Cậu thích nước hoa hương bách hợp hay hoa hồng?”.

Dụ Vi Hề mặc dù không rõ ý bạn nhưng vẫn trả lời: “Hương hoa hồng”.

“Cậu thích ăn thịt bò hay tôm?”. Lâm Nhan Ngạn tiếp tục hỏi.

“Thịt bò”. Dụ Vi Hề tiếp tục đáp.

“Nếu như cậu làm phù dâu, liệu có có trang điểm đẹp hơn cô dâu không?”.

“Không, vì... nếu thế sẽ bị cô dâu đuổi giết”.

Lâm Nhan Ngạn thoả mãn nở nụ cười, “Toàn bộ đều trả lời chính xác, tớ quyết định chọn cậu làm phù dâu cho tớ”.

“Cậu sắp kết hôn à?”. Dụ Vi Hề kinh ngạc.

“Thì chẳng nào tớ chẳng phải kết hôn, lo trước tốt hơn mà”. Lâm Nhan Ngạn vươn tay, “Quyết định thế nhé, từ hôm nay trở đi, cậu là bạn tớ. Ai dám bắt nạt cậu cứ nói với tớ, tớ sẽ cho nó một trận”.

Có thể quen biết với một người đẹp thú vị như thế, Dụ Vi Hề hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Vì vậy, cô cũng vươn tay ra.

Hai tay nắm chặt, hai người nhìn nhau cười, một tình bạn từ đó nảy sinh.

Sau hai tiết học tiếp theo, Dụ Vi Hề cảm thấy mình thực sự may mắn đến lạ thường. Lớp học này quả là một lớp ngoan ngoãn, mọi người đều có vẻ thân thiện. Xem ra, sau này cô học ở đây sẽ rất vui vẻ.

Nhưng thời gian vui sướng luôn kéo dài không lâu. Giữa tiết học, Ngô Luật Quần ngồi sau cô đã về. Người này cao to đẹp trai, làn da màu đồng cổ, có một nụ cười ấm áp khiến người ta bỗng nhiên sinh thiện cảm.

Lâm Nhan Ngạn hỏi: “Sao Mộ Tử Khâm không về?”.

Ngô Luật Quần đáp: “Cậu ấy bị thương rất nặng, muốn nghỉ ngơi hai ngày”.

Lâm Nhan Ngạn nghi ngờ: “Vừa rồi nhìn cậu ấy cũng có thể nào đâu, sao tự dừng lại thành nghiêm trọng thế?”.

Ngô Luật Quần giải thích: “Vừa rồi chỉ là trật khớp, kết quả lúc đang đi trên hành lang bị một nữ sinh va vào lại thành gãy xương”.

Lâm Nhan Ngạn hiểu kỳ: “Vậy nữ sinh đó là người học lớp nào?”.

Ngô Luật Quần lắc đầu: “Tớ không biết, Tử Khâm cũng không nhận ra, có điều cô ta đâm vào người khác xong lại bỏ chạy”.

Nghe vậy, cả người Dự Vi Hề bỗng nhiên lạnh toát. Trong nháy mắt, cô nhớ lại một vài chuyện.

Sáng sớm hôm nay, lúc cô va vào người kia hình như đã nghe thấy một tiếng “rắc” vang lên.

Lẽ nào – mình thực sự đã làm gãy cổ tay người ta rồi?!

Dự Vi Hề lòng tràn đầy hổ thẹn, đang muốn thừa nhận hành vi phạm tội với hai người thì chợt nghe thấy Lâm Nhan Ngạn kêu lên: “Hong hét, cuối tuần tới chính là trận thi đấu bóng rổ với Kiến Trung, Mộ Tử Khâm chắc chắn không thể tham gia được, nếu thế chẳng phải cậu ấy sẽ tức điên lên sao?”.

“Đó là điều đương nhiên”. Ngô Luật Quần tiếp lời: “Nữ sinh kia nếu bị điều tra ra, nhất định sẽ bị hành hạ đến sống không được mà chết cũng không xong”.

Cậu ta vừa dứt lời, máu trong người Dự Vi Hề ngừng lưu thông hoàn toàn.

Mình... sẽ bị hành hạ đến sống không được mà chết cũng không xong?

Dự Vi Hề miệng cười cứng ngắc, giả vờ thoải mái hỏi: “Này, Mộ Tử Khâm là ai thế? Lợi hại lắm à?”.

“Mộ Tử Khâm là nhân vật quan trọng trong trường chúng ta, ngoại hình gia thế đều là đệ nhất. Cậu ta chính là đội trưởng đội bóng rổ, nữ sinh theo đuổi cậu ta nhiều không kể xiết. Tuy rằng bình thường tính tình người này khá hiền hoà, nhưng ”, Lâm Nhan Ngạn đắc ý nheo mắt lại, “Dựa vào năng lực quan sát và trình thám tuyệt đỉnh của mình, tớ phát hiện ra, nếu đã chọc tới Mộ Tử Khâm thì hãy tự chuẩn bị quan tài cho tốt đi. Thế nên, nếu tớ mà là nữ sinh kia, cho dù chết cũng sẽ không thừa nhận mình đã đâm phải cậu ta”.

Nói đến đây, môi Dự Vi Hề đã hoàn toàn trắng bệch. Cô quyết định, vì suy nghĩ cho sự an toàn tính mạng của mình, nhất định phải giấu nhem chuyện này đến cùng!

~*~ hết chương 1 ~*~

2. C 02

Vì sợ nên Dự Vi Hề không dám thành thật tự thú mà chọn cách chôn chuyện này vào trong lòng.

Mỗi lần nhìn thấy chỗ ngồi trống đằng sau, Dự Vi Hề luôn cảm thấy rất xấu hổ, âm thầm cầu khẩn cho Mộ Tử Khâm nhanh khỏi hẳn. Nhưng vừa nghĩ sau khi cậu ta khỏi hẳn sẽ quay về trường học điều tra thủ phạm thì Dự Vi Hề lại dè dặt cầu khẩn ông trời hãy để cậu ta phục hồi chậm chậm thôi.

Thế là, trong lúc cô còn chưa quyết định được thì một tuần lễ đã trôi qua.

Tiết đầu tiên của sáng hôm nay là thể dục, sau tiếng chuông vào học, tất cả mọi người xuống sân tập hợp. Dự Vi Hề đang đi trên cầu thang thì phát hiện quên chưa để điện thoại di động ở lại lớp. Nếu như bị ông thầy thể dục hắc ám kia phát hiện cô mang điện thoại di động đi học thì nhất định cô sẽ bị phạt chạy năm vòng quanh sân. Để tránh chuyện xui xẻo này, Dự Vi Hề nhanh chóng chạy về phòng học cất điện thoại di động.

Nhưng khi đẩy cửa lớp học ra, Dụ Vi Hề giật mình tại chỗ – phòng học đáng lẽ không còn ai lại có một nam sinh đang ngồi bên trong.

Đôi mắt trong veo đen láy, lông mày rậm đẹp lạ thường, cái mũi cao thẳng tuấn tú, đôi môi hơi mỏng mềm mại như nước. Những tia nắng của sáng sớm luồn vào qua cửa sổ, bao phủ toàn thân cậu ta bằng một luồng sáng vàng lung linh tựa như một bức tranh đẹp nhất thế gian.

Đang thưởng thức sắc đẹp, Dụ Vi Hề vô tình thoáng nhìn thấy tay trái cậu ta đang quần vãi băng, trong lòng ngay lập tức lạnh toát.

Băng bó... Gãy xương... Mộ Tử Khâm!

Người đó là Mộ Tử Khâm!

Nhận ra điều kinh khủng này, Dụ Vi Hề có tật giật mình lập tức cúi đầu, đang chuẩn bị xoay người đi ra ngoài lại nghe thấy một giọng nói trong trẻo hỏi: “Cậu là ai?”

Dụ Vi Hề tự nhủ trong lòng, phải bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, nghìn vạn lần phải bình tĩnh. Cô hít sâu một hơi, nói: “Tớ... Tớ là học sinh mới chuyển đến tuần trước”.

Mộ Tử Khâm gật đầu, “Thảo nào chưa từng nhìn thấy cậu”.

“À”, Dụ Vi Hề gắng gượng nhếch miệng, dùng hết sức lực duy trì giọng nói bình tĩnh, “Tiết chế được bị muộn rồi, tớ đi trước đây”.

Nói xong, Dụ Vi Hề xoay người, phóng như bay ra ngoài cửa.

Trời ạ, còn ở cùng một chỗ với Mộ Tử Khâm nữa thì cô nhất định sẽ bị cảm giác tội lỗi sâu sắc làm tắc thở mất.

Ngay lúc cô xoay người, Mộ Tử Khâm từ từ, từ từ nheo mắt lại.

Anh nghĩ, bóng lưng lúc chạy của cô gái này nhìn cực kì quen mắt, giống – quả bí đao lùn đã đâm phải mình rồi lại sải hai cái chân ngắn nhanh như bay trốn khỏi hiện trường!

Trong nháy mắt, khi Dụ Vi Hề đang đi đến cửa phòng, cô bỗng cảm thấy phía sau áo bị níu chặt rồi tiếp đó bị một lực mạnh túm trở về phòng học. Sau một trận trời đất quay cuồng, cô thấy mình bị ép lên vách tường, còn Mộ Tử Khâm đang đứng ngay trước mặt cô, một đôi mắt đen như hắc ngọc thạch đang mạnh mẽ khống chế cô.

Dụ Vi Hề hoảng hồn, không chịu nổi sự dày vò trong lòng, hét lớn: “Xin lỗi, không phải tớ cố ý đâu, hãy tha thứ cho tớ”.

Nghe vậy, mắt Mộ Tử Khâm trầm xuống, “Hoá ra cậu đã sớm biết mình là người đâm vào tôi”.

Cả người Dụ Vi Hề cứng ngắc, lông tơ dựng đứng hết cả lên.

Mộ Tử Khâm tiếp tục nói: “Nếu không phải tôi nhận ra thì cậu vẫn còn tiếp tục giả vờ không có chuyện gì xảy ra, đúng không?”.

Dụ Vi Hề nhắm chặt mắt lại. Tiêu đời, lần này chết chắc rồi!

Mộ Tử Khâm nâng cằm cô lên, hỏi từng câu từng chữ một: “Cậu nói xem, tôi nên dạy dỗ cậu thế nào đây hả... bí đao lùn?”.

“Xin lỗi, tớ thực sự không cố ý đâm vào cậu”. Dụ Vi Hề vội vã cầu xin, “Để bồi thường, tớ có thể đồng ý làm bất cứ chuyện gì”.

Mộ Tử Khâm nhú mày, “Bánh bao thịt, cậu nói thật đấy chứ?”.

Vì mạng sống, Dụ Vi Hề gật đầu như già tởm, “Là thật mà! Tớ thề”.

Mộ Tử Khâm chậm rãi tiến tới gần cô, khoe miệng nở một nụ cười đẹp đến tàn nhẫn, “Đây là cậu nói đấy nhé”.

Thấy tình hình này, tim Dụ Vi Hề thành thịch một tiếng rồi ngừng đập luôn.

Cô biết, cuộc sống trung học tốt đẹp của mình từ hôm nay trở đi đã chấm hết.

Dự cảm của Dự Vi Hề quả rất chính xác. Để bù lại lỗi lầm của mình, trên cơ bản cô đã trở thành nô tỳ của Mộ Tử Khâm.

Tiết học nào cô cũng phải nắn nót chép một bản bài học cho cậu ta.

Mỗi lần giữa giờ, cô lại phải vội vàng chạy đi mua nước ngọt có ga cho cậu ta.

Mỗi ngày tan học, cô đều phải quét lớp thay cậu ta.

Nói chung, Dự Vi Hề bây giờ, mỗi ngày đều phải sẵn đón những hoạt động của Mộ Tử Khâm.

Đối với những chuyện này, Dự Vi Hề nghĩ chỉ cần nỗ lực thêm một chút là có thể chịu đựng được. Dù sao mình cũng làm gãy khớp xương của người ta, xấu xa cầu khẩn cho tay cậu ta hồi phục chậm, lại còn chết cũng không chịu thừa nhận, giấu giếm đến cùng, đúng là hơi quá đáng.

Thế nhưng, có một vấn đề cô không thể chịu đựng được, đó chính là việc Mộ Tử Khâm mỗi ngày lại thay đổi biệt danh cho mình.

Cái gì mà bí đao lùn, bánh bao thịt, chân voi đủ các loại, từng tắc từng tắc từng xẻo lòng tự trọng của cô.

Đang trong lúc ai thán cho số phận của bản thân, Mộ Tử Khâm lại cầm bút chọc chọc cô từ đằng sau, dùng ngữ khí không cho phép phản kháng để ra lệnh: “Cô béo, mau ôm đồng sách bài tập số học đến văn phòng cho tôi”.

Dự Vi Hề bất đắc dĩ nói thầm: “Đã nói biết bao nhiêu lần rồi, tớ không béo, chỉ là mặt hơi tròn tí thôi”.

“Đừng nói nhiều, mau đi đi”. Mộ Tử Khâm giục.

Dự Vi Hề nhìn một đồng sách bài tập cao ngất trên bục giảng, tiu nghỉu hỏi: “Cậu có phải là cán sự số học đâu, sao phải phụ trách ôm sách bài tập?”.

“Tôi không phải, nhưng Luật Quần phải”. Mộ Tử Khâm cầm đầu xem tạp chí, không thèm ngẩng lên, nói: “Cậu ta có việc đi ra ngoài, cậu dù sao cũng nhàn rồi, giúp cậu ta đi”.

“Thế chẳng lẽ tớ ngoài việc hầu hạ cậu còn phải hầu hạ bạn tốt của cậu nữa à?”. Dự Vi Hề bắt đầu có dấu hiệu phản kháng.

“Răng rắc”. Mộ Tử Khâm khẽ nói: “Còn nhớ rõ tiếng này không?... Răng rắc, răng rắc, răng rắc”.

Dự Vi Hề sao có thể không nhớ rõ tiếng xương bị bẻ gãy này chứ, gần đây nó thường xuyên xuất hiện trong ác mộng của cô.

“Đừng có làm tăng thêm cảm giác tội lỗi của tớ nữa”. Dự Vi Hề uể oải gục đầu xuống, chịu thua: “Tớ đi là được chứ gì”.

Nói xong, cô cam chịu đi lên trên bục giảng, vất vả ôm lấy chồng sách bài tập còn suýt cao hơn cả mình.

“Tớ về rồi đây”. Ngô Luật Quần đặt nước có ga vừa mua lên bàn, mới ngồi xuống đã lập tức nhớ ra: “Đúng rồi, còn phải ôm vở nữa”.

Mộ Tử Khâm kéo cậu ta, nói: “Yên tâm, tớ đã phái người làm giúp cậu rồi”.

“Ai cơ?”. Ngô Luật Quần hỏi.

“Đương nhiên là con bé kia rồi”. Mộ Tử Khâm giơ một ngón tay chỉ về phía cửa.

Lúc này, Dự Vi Hề đang ôm đồng sách bài tập cao như núi, lảo đảo tiến về phía trước, nhìn qua cứ như đang biểu diễn xiếc. Vì bị cản trở tầm nhìn nên cô lại tông thẳng vào khung cửa, đau đến chảy nước mắt.

“Đáng yêu quá”. Ngô Luật Quần cười vang.

Mộ Tử Khâm rút ánh mắt lại, chậm rãi nói: “Chờ đến khi tay cậu bị cô ta bẻ gãy thì chắc sẽ không nói thể được nữa đâu”.

“Đừng nhỏ mọn như vậy”. Ngô Luật Quần khuyên nhủ: “Người ta đã xin lỗi rồi, lại còn mỗi ngày lẻo đẻo theo cậu làm thay cậu đủ thứ việc, coi như là chuộc tội rồi mà”.

Mộ Tử Khâm hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải tớ nhận ra thì cô ta định sẽ vĩnh viễn giấu giếm hành vi phạm tội, nghĩ đến đây tớ lại muốn nấu cô ta lên để ăn luôn cho hả dạ”.

“Vậy cậu định sẽ hành hạ cậu ấy bao lâu?”. Ngô Luật Quần hỏi.

Không đợi Mộ Tử Khâm trả lời, giọng của Lâm Nhan Ngạn đã vang lên bên tai bọn họ: “Các cậu hơi quá đáng rồi, sao lại thông đồng bắt nạt Vi Hề, để một nữ sinh ôm chồng vỡ nặng như vậy hả?”.

Nói xong, Lâm Nhan Ngạn nhanh nhẹn đi lên giúp đỡ Vi Hề.

Ngô Luật Quần cũng theo sát phía sau, có điều lại nói: “Nhan Ngạn, để tớ giúp cậu”.

Nhìn Dụ Vi Hề ngoài cửa lớp, đôi mắt sáng như sao của Mộ Tử Khâm thoáng loé lên. Anh thì thào trả lời câu hỏi vừa rồi của Ngô Luật Quần: “Đương nhiên là càng lâu càng tốt”.

Sau hai tháng ác mộng, Dụ Vi Hề mong trăng mong sao, rốt cục cũng mong được đến ngày cổ tay Mộ Tử Khâm khỏi hẳn.

Sau này không bao giờ phải nghe cậu ta sai khiến nữa! Dụ Vi Hề hưng phấn tới cực điểm, còn mang bánh ga-tô tự nướng ở nhà đến chia cho tất cả các bạn trong lớp cùng thưởng thức.

Cô đang chìm đắm trong niềm vui sướng lấy lại được tự do thì giọng nói lạnh như băng của Mộ Tử Khâm cất lên: “Cậu đang chúc mừng cái gì à?”.

Dụ Vi Hề cười cười nịnh nọt: “Ừ, bọn tớ đang chúc mừng cổ tay cậu khỏi hẳn”.

Lâm Nhan Ngạn bổ sung: “Đồng thời cũng chúc mừng cậu ấy sau này không phải chịu sự hành hạ, nghe lời cậu sai khiến nữa”.

Mộ Tử Khâm nheo mắt, độ cong trên khóe miệng ẩn chứa nguy hiểm: “Tôi có đồng ý như thế à?”.

Tim Dụ Vi Hề treo ngược: “Nhưng tay cậu khỏi rồi, đâu cần tớ làm giúp cậu mọi việc nữa”.

“Cậu thực sự không cần làm việc giúp tôi, nhưng”, Ánh mắt Mộ Tử Khâm sáng lên một cách gian ác, “Từ hôm nay trở đi, cậu phải giúp việc cho đội bóng rổ”.

“Là sao?”. Lâm Nhan Ngạn không hiểu.

Ngô Luật Quần giải thích giúp cô: “Tử Khâm quyết định để Vi Hề làm trợ lý đội bóng rổ của bọn tớ”.

“Nhưng tớ thực sự không có hứng thú với hoạt động ngoài giờ!”. Dụ Vi Hề từ chối khéo.

“Biết gì không?”. Mộ Tử Khâm nhìn cô, chậm rãi nói: “Vì lực va chạm mạnh của cậu mà làm hại tôi không thể tham gia thi đấu, trực tiếp dẫn tới thất bại trước Kiến Trung. Kết quả, bây giờ cứ nhìn thấy bọn họ là thành viên đội bóng rổ bọn tôi lại phải đi đường vòng... Cậu thử nói xem, có đúng là nên dùng hành động thực tế thể hiện chút áy náy với toàn bộ đội bóng rổ không?”.

Mộ Tử Khâm nói, lại thành công khơi lên cảm giác tội lỗi mạnh mẽ của Dụ Vi Hề. Cô suy nghĩ một chút, nghĩ rằng làm trợ lý đội bóng rổ chỉ ít cũng dễ hơn làm chân chạy việc cho Mộ Tử Khâm nên đồng ý.

Lâm Nhan Ngạn kéo Ngô Luật Quần sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Mộ Tử Khâm rốt cục lại có âm mưu gì thế?”.

Ngô Luật Quần khẽ đáp: “Lần này thua trận đấu, tâm trạng mọi người không tốt, thế nên có người chia luôn mũi tên vào Vi Hề nói cậu ấy là kẻ đã hại Tử Khâm không thể tham gia trận đấu. Tớ đoán Tử Khâm đang muốn cho Vi Hề tự chui đầu vào lưới, để lửa giận của cả đội bóng rổ đốt cháy cậu ấy luôn”.

Lâm Nhan Ngạn thở dài: “Chọc phải cậu ấy, Vi Hề thật đúng là không may”.

Lúc này, người đang chuẩn bị đảm nhiệm vai trò trợ lý Dụ Vi Hề cảm thấy mũi ngứa ngứa, bỗng hắt xì một cái. Cô xoa xoa mũi, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, ai đang nói mình ấy nhỉ?”.

Phán đoán của Ngô Luật Quần hoàn toàn chính xác. Mộ Tử Khâm đúng là muốn để cả đội bóng rổ phối hợp với mình cùng chinh Dụ Vi Hề.

Nhưng điều cậu ta không ngờ tới chính là, Dụ Vi Hề này không ngờ chưa đến hai, ba ngày đã đối phó được hết với cả đám đội viên phần nộ kia.

Biết đầu sỏ gây chuyện sắp tới, các đội viên đều đã chuẩn bị mấy câu lạnh nhạt cộng thêm mấy trò đùa dai. Nhưng lần đầu gặp Dụ Vi Hề, thấy cô sợ hãi cười lấy lòng bọn họ, các đội viên không thể tức giận nổi. Sau đó, cô lại đưa bánh ga-tô đã làm sẵn ở nhà ra chuộc tội. Mấy tên này thấy có ăn là tất cả đều tươi cười như hoa, thân thiện xúm lại xung quanh cô.

Tiếp đó, mỗi ngày Dụ Vi Hề đều làm những món điểm tâm khác nhau tới mời khách, cái đám đứng núi này trông núi nọ kia cứ thế mà bị mua chuộc. Cả ngày xúm quanh cô, khen cô tay nghề tốt, khen cô dễ thương, khen cô là trợ lý tốt nhất của đội bóng rổ từ trước tới nay. Cứ tiếp tục được khen như vậy, Dụ Vi Hề sẽ bị tung hô thành con heo nhỏ bay trên trời mất.

Mộ Tử Khâm cảm thấy khó chịu với tình huống mà mình không khống chế được nên thường thường tự ra tay chinh Dụ Vi Hề.

Ví dụ như buổi trưa hôm nay, mặt trời gay gắt như muốn hoà tan tất cả mọi vật, không khí cũng bức bối như dính giấy lên mũi người ta. Những người đi trên đường, da toàn thân đều như sắp bị đốt cháy hết.

Ngay trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, Mộ Tử Khâm và Ngô Luật Quần đang chơi bóng rổ trong sân bóng có điều hoà nhiệt độ. Mà Dụ Vi Hề lại bị ép chạy đi mua đồ uống cho bọn họ dưới ánh mặt trời gay gắt.

“Lâu như vậy rồi còn chưa về, liệu có phải bị say nắng rồi không?”. Ngô Luật Quần nhíu mày, “Tử Khâm, lần này cậu quá đáng rồi đấy”.

“Thế à? Con heo nhỏ đó người khoẻ như trâu ấy, không sao đâu”. Mộ Tử Khâm nhắm vào khung giỏ, ngón tay khẽ cử động, một đường bóng tuyệt đẹp hoàn thành.

“Tớ nghĩ Vi Hề không tệ, dễ thương, tính cách cũng tốt, bánh ga-tô cậu ấy làm càng là đệ nhất”. Ngô Luật Quần khuyên nhủ: “Cậu đừng làm khó cậu ấy nữa”.

“Thế nào, cậu định bỏ qua Lâm Nhan Ngạn mà quay sang theo đuổi Dụ Vi Hề à?”. Mộ Tử Khâm nhàn nhạt liếc xéo bạn tốt.

Ngô Luật Quần mỉm cười, “Yên tâm, tớ sẽ không từ bỏ Nhan Ngạn đâu”.

“Đúng là không hiểu sao cậu lại thích cái người cuồng kết hôn kia nữa?”. Mộ Tử Khâm nẩy người lên, lại là một pha bóng đẹp mắt rơi vào giỏ.

“Tớ tự biết là được”. Ngô Luật Quần cười cười, nói: “Tớ bảo này Tử Khâm, cậu cũng nên có bạn gái đi. Hoa hậu giảng đường của chúng ta Nghiêm Tiểu Tiểu chẳng phải vẫn rất ưu ái cậu ư, cả ngày đều tặng quà, cứ thử gặp gỡ xem thế nào”.

“Không có hứng thú”. Mộ Tử Khâm nhàn nhạt đáp.

“Hoá ra cậu không thích kiểu xinh đẹp, vậy thử kiểu dễ thương hiền lành đi, như Dụ Vi Hề chẳng hạn”. Ngô Luật Quần chớp mắt với Tử Khâm.

“Bánh bao thịt kia á?”. Mộ Tử Khâm bật cười: “Tớ còn chưa đói đến mức đấy đâu”.

Vừa dứt lời, Ngô Luật Quần vội vàng nháy mắt mấy cái với anh. Mộ Tử Khâm quay lại nhìn, phát hiện Dụ Vi Hề đã trở lại sân bóng rổ không biết từ bao giờ.

“À, đã mua đồ về rồi đấy”. Dụ Vi Hề cúi đầu đưa túi đồ uống cho Mộ Tử Khâm, giọng nói buồn bã.

Lúc này cô vừa phải lang thang dưới ánh nắng chói chang, đã bị phơi nắng đến choáng váng, lồng ngực cảm thấy khó chịu, cực kì khó chịu. Kết quả trở lại sân bóng rổ còn nghe thấy Mộ Tử Khâm ghét bỏ cô là bánh bao thịt, không chịu qua lại với cô.

Đương nhiên Dụ Vi Hề không phải thất vọng, chỉ là nghe xong những lời này tất nhiên sẽ không thoải mái. Kể ra thì cũng đang phục vụ bọn họ mà, cậu ta không thể nói mấy lời dễ nghe được sao?

Mộ Tử Khâm lấy một lon đồ uống từ trong túi ra, bật nắp, uống một ngụm, gật đầu, hơi hột nói: “Cũng được đấy, lần sau tiếp tục đi”.

Còn có lần sau? Dụ Vi Hề ngẩng đầu nhìn trời xanh, khóc không ra nước mắt.

“Vi Hề, mặt cậu sao đỏ bừng lên thế?”. Ngô Luật Quần lo lắng hỏi thăm: “Không phải là bị say nắng rồi chứ?”.

“Đúng đấy”. Mộ Tử Khâm vừa uống đồ uống vừa nói: “Biết gì không? Bây giờ mặt cậu không giống bánh bao, mà giống đào mừng thọ”.

Dụ Vi Hề mệt mỏi liếc mắt dò xét cậu ta, nhắc lại: “Mặt tớ không phải bánh bao”.

Mộ Tử Khâm bỗng nhiên vươn tay ra, bóp chặt mặt cô, nói: “Sao cậu cứ phải chối, mặt đúng là giống bánh bao như đúc mà”.

Ngón tay Mộ Tử Khâm vừa tiếp xúc với đồ uống nên dính chút nước lạnh, chạm vào mặt Dụ Vi Hề trái lại còn làm tăng nhiệt độ trong cơ thể cô, đó là một loại cảm giác khác thường.

Dụ Vi Hề vô ý thức lui về phía sau một bước, hơi quay đầu đi, nói: “Không có gì nữa thì tớ đi trước đây”.

Nói xong, cô xoay người đi ra ngoài cửa.

Không biết vì sao, Dụ Vi Hề cảm giác bước chân của mình bỗng nhiên nhẹ bẫng như giẫm lên mây, cả người dường như cũng không còn chút sức lực. Một trận trời đất quay cuồng núa cô lại, sau đó trước mắt cô tối sầm, hoàn toàn mất đi ý thức...

~*~ hết chương 2 ~*~

3. C 03

Đang lúc Dụ Vi Hề sắp tỉnh lại thì nghe thấy tiếng quở trách không ngừng của Lâm Nhan Ngạn, “Hai người các cậu thật quá đáng, sao có thể làm cái chuyện táng tận lương tâm như thế hả? Để cậu ấy phải chạy dưới ánh nắng mặt trời gay gắt như vậy, có biết tia tử ngoại có hại cho da thể nào không? Phải đắp biết bao nhiêu mặt nạ mới trắng lại được đấy! Các cậu quá tàn nhẫn!”.

Dụ Vi Hề đầu óc còn đang trong trạng thái choáng váng nhưng cô dựa vào chút ý thức còn lại mà nhận ra mình đang nằm trên giường trong bệnh viện.

“Vi Hề chẳng phải là chỉ bẻ gãy tay cậu có tí thôi sao, cậu ấy đã làm rất nhiều chuyện bồi thường rồi sao cậu cứ không chịu tha cho cậu ấy chứ? Xem đi, Vi Hề trắng trẻo mịn màng nhà tớ đã sắp bị nướng cháy đen thành hòn than rồi này, sao các cậu nhẫn tâm thế!”. Lâm Nhan Ngạn tiếp tục ra mặt giúp Dụ Vi Hề.

Dụ Vi Hề tuy rằng đã tỉnh lại nhưng nghĩ là nếu để Lâm Nhan Ngạn thay mình dạy dỗ Mộ Tử Khâm cũng không tệ liền chặt nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ hôn mê.

Ai ngờ giọng nói lạnh lùng của Mộ Tử Khâm đúng lúc này khê cất lên: “Cậu ấy tỉnh rồi”.

Dụ Vi Hề hết cách, đành phải mở mắt ra.

“Vi Hề, cậu không sao chứ?”. Lâm Nhan Ngạn hỏi.

“Không sao”. Dụ Vi Hề day day đầu, “Đầu còn hơi choáng một chút thôi”.

“Cậu là vì đi mua đồ uống cho hai cái tên ỷ mạnh hiếp yếu này nên mới bị cảm nắng mà té xỉu”. Lâm Nhan Ngạn nhắc nhở.

“Nhan Ngạn, chúng ta đi tìm bác sĩ hỏi những điều cần lưu ý đi”. Ngô Luật Quần chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, lôi Lâm Nhan Ngạn đi ra.

Tức khắc, trong phòng chỉ còn lại có hai người Dụ Vi Hề và Mộ Tử Khâm.

Nhìn Mộ Tử Khâm sắc mặt không tốt khoanh hai tay tựa người vào tường, cả người Dụ Vi Hề run rẩy, vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Nhưng Mộ Tử Khâm thông thả đi đến bên người cô, khẽ hỏi: “Khó chịu trong người sao vẫn còn cố chấp muốn đi mua đồ uống?”.

Dụ Vi Hề mở mắt ra, đôi mắt trong như nước chớp cả nửa ngày, đáp lại: “Tớ làm chuyện có lỗi với cậu, đương nhiên là phải chuộc tội rồi”.

Mộ Tử Khâm nhìn khuôn mặt tròn trắng nõn đang hồng lên của Dụ Vi Hề, cực kì muốn vươn tay ra véo, mà trên thực tế anh làm như vậy thật.

“Đau quá”. Dụ Vi Hề đau đến nhe răng nhếch miệng, vội lùi ra sau.

Mộ Tử Khâm ngồi trên cái ghế bên giường bệnh, ngả người ra sau, đôi chân dài vắt lên nhau. Anh nói: “Dụ Vi Hề, tôi tha thứ cho cậu”.

Ngày hôm nay lúc Dụ Vi Hề ngất xỉu ngay trước mặt, anh quả thật sợ hết cả hồn và cũng là lần đầu tiên nhận ra, mình thực sự hơi quá đáng. Cho dù Dụ Vi Hề đã từng làm sai nhưng nể tình cô nghe lời làm nhiều việc như vậy anh sẽ không tính toán gì nữa.

“Thật chứ?”. Dụ Vi Hề ngạc nhiên mừng rỡ, “Ý cậu là sau này sẽ không sai tớ làm việc nữa à?”.

“Đúng”. Mộ Tử Khâm gật đầu.

“Vậy”, Mắt Dụ Vi Hề loé lên tia mong chờ, “Sau này cậu đừng bảo tớ giống bánh bao nữa nhé”.

Mộ Tử Khâm cười nhạt, phun ra ba chữ: “Không đời nào”.

“Vì sao?”. Dụ Vi Hề không giải thích được, “Chẳng phải cậu đã nói tha thứ cho tớ rồi mà?”.

“Vì nhìn cậu giống bánh bao”. Mộ Tử Khâm nói, “Tôi chỉ thành thực nói lên sự thật mà thôi”.

Dụ Vi Hề thất vọng cúi đầu. Mộ Tử Khâm này sao cứ thế chứ?

Nhưng bất luận thế nào, Dụ Vi Hề cũng coi như đã hoàn toàn được giải thoát. Từ ngày hôm đó về sau, Mộ Tử Khâm không chỉnh cô nữa. Vì vậy, cuộc sống trung học tốt đẹp của cô lại một lần nữa trở về!

Vốn tưởng có thể bỏ quách cái chức trợ lý đội bóng rổ bị ép làm này, nhưng mấy vị đội viên nhà ta được hưởng thụ món lợi bánh ga-tô nói thế nào cũng không đồng ý cho cô từ chức, Dụ Vi Hề chỉ có thể nghỉ tạm thời.

Thực ra làm trợ lý cũng rất dễ, chỉ cần chuẩn bị sẵn bánh ngọt cho bọn họ rồi làm mấy việc lật vớt là xong. Thời gian còn lại cứ ngồi một chỗ ngắm một đám trai đẹp tranh bóng rổ, Dụ Vi Hề cũng được vui vẻ ung dung tự tại, mỗi ngày đều cười ngoác đến tận mang tai.

Tình trạng của cô bị Mộ Tử Khâm nhìn thấy. Hôm nay, anh trong lúc đang luyện tập bóng lại hờ hững quay sang nói với Ngô Luật Quần: “Cậu nhìn cái bánh bao thịt kia kia, cả ngày chỉ biết cười khúc khích”.

“Thế á? Sao tớ không phát hiện ra nhỉ?”. Ngô Luật Quần nói.

“Mắt cậu cả ngày dán hết vào người Lâm Nhan Ngạn, làm sao mà phát hiện được chứ?”. Mộ Tử Khâm trêu ghẹo cậu bạn tốt.

Ngô Luật Quần đương nhiên cũng phản kích, anh nháy mắt mấy cái, nói: “Ánh mắt của con trai đương nhiên là phải tập trung vào người con gái mà mình thích chứ. Thế nếu dựa theo cách nói này, cậu chú ý đến Dụ Vi Hề như thế, khéo lại... thích người ta mất rồi”.

“Cái bánh bao nhỏ kia á?”. Mộ Tử Khâm vô tình cười, “Sao có thể?”.

“Vì sao không thể?”. Ngô Luật Quần chậm rãi phân tích giúp anh, “Cậu luôn luôn không thích giao tiếp với con gái nhưng hết lần này tới lần khác lại thích nói chuyện với Dụ Vi Hề rồi trêu chọc cậu ấy nữa”.

“Lẽ nào cậu không nhận ra là tớ đang bắt nạt cô ta sao?”. Mộ Tử Khâm phản bác.

Nói như thế, Ngô Luật Quần lại không đồng tình, “Nhưng gần đây cậu không bắt nạt cậu ấy nữa mà lại hay tiếp xúc với cậu ấy hơn, điều này giải thích sao đây?”.

“Nhắc nhở một câu, phía sau cậu sắp cháy rồi kia”. Mộ Tử Khâm chỉ chỉ phía sau anh.

Ngô Luật Quần nhìn lại thì thấy phía trên khán đài, Lâm Nhan Ngạn đang trò chuyện rất vui vẻ với một bạn nam lớp bên cạnh. Anh vội vàng quăng Mộ Tử Khâm sang một bên, phóng về phía kia.

Nhớ tới lời bạn tốt vừa nói, trong lòng Mộ Tử Khâm bỗng nhiên không biết vì sao lại khó chịu. Sao anh có thể thích cái bánh bao nhỏ kia được? Tuy mặt cô véo rất thoải mái nhưng... Sao anh có thể thích cô được chứ?

Càng nghĩ càng rối, Mộ Tử Khâm vỗ vỗ quả bóng rổ trút giận, nhanh nhẹn chạy đến dưới rổ, nhảy lên.

Nhưng vì sàn nhà vừa lau, anh trượt chân ngã luôn xuống đất, cảm thấy đau nhức cả cánh tay.

Mộ Tử Khâm đang muốn đứng dậy thì tiếng bước chân vội vã vang lên. Tập trung nhìn thì thấy Dụ Vi Hề cầm hòm thuốc chạy nhanh đến, ngồi xổm bên người anh lo lắng hỏi: “Mộ Tử Khâm, cậu không sao chứ?”.

“Không sao”. Mộ Tử Khâm kiểm tra cánh tay, đáp: “Chỉ trầy da tí thôi”.

“Làm tớ sợ muốn chết”. Dụ Vi Hề vuốt vuốt ngực: “Tớ chỉ sợ cậu lại gãy xương”.

“Yên tâm, chỉ cần không có cái bánh bao như cậu đâm vào tôi thì cổ tay tôi rất an toàn”. Mộ Tử Khâm nói móc.

“Tớ đã nói xin lỗi rất nhiều lần rồi mà”. Dụ Vi Hề nhỏ giọng nói thầm, mở hòm thuốc ra băng bó cho anh.

Cô quỳ cả hai chân, cẩn thận từng li từng tí dùng nước sạch rửa bụi bẩn bên ngoài rồi lại nhẹ nhàng dán cao dán lên vết thương.

Tóc Dụ Vi Hề buông xuống phủ trên cánh tay anh. Những sợi tóc mềm mại tạo nên cảm giác hơi ngứa ngứa. Hai người dựa vào rất gần, một mùi hương thoang thoảng từ trên người Dụ Vi Hề toả ra bay vào mũi anh, in sâu vào lòng người. Gương mặt Dụ Vi Hề được phóng đại, da trắng nõn gần như trong suốt, lông mi dài mà cong, cực kì... đáng yêu.

Không sai, trong đầu Mộ Tử Khâm thực sự hiện lên cái từ đáng yêu này.

Anh bỗng giật mình, lẽ nào mình thực sự giống như Ngô Luật Quần đã nói... Thích Dụ Vi Hề mất rồi?

Anh chưa kịp xác định rõ thì Dụ Vi Hề đã ngẩng đầu, cười hì hì: “Sắp xong rồi, không đau chứ?”.

Mộ Tử Khâm bỗng nhiên có loại cảm giác như đi nhìn trộm bị người ta phát hiện, mặt bỗng đỏ bừng cả lên. Anh quay đầu đi, giọng nói miễn cưỡng: “Chân tay vụng về, trầy da cũng bị cậu làm cho thành chảy máu đầm đìa rồi”.

Dụ Vi Hề tủi thân nói thầm: “Động tác của tớ nhẹ lắm mà”.

“Cái móng lợn của cậu đương nhiên không biết nặng nhẹ là gì”. Nói xong, Mộ Tử Khâm không thèm nhìn cô mà xoay người đi như thể đang trốn tránh điều gì.

Nhưng thực ra anh cảm giác rất rõ rệt, trên cánh tay, chỗ Dụ Vi Hề đã chạm vào đang ầm ập nóng nóng. Mà trong lòng, cũng có một loại cảm giác chưa từng có.

Bởi vì lúc trong sân bóng rổ vô duyên vô cớ bị Mộ Tử Khâm đá kích, tâm trạng Dụ Vi Hề không vui, cúi gằm mặt đi về lớp học. Kết quả trên hành lang lại không cẩn thận đâm vào một người.

Dụ Vi Hề vội vàng xin lỗi: “Ngại quá, cậu có bị làm sao không?”.

Trời ạ, nghìn vạn lần đừng để cổ tay người ta bị gãy xương.

Đang lúc lo lắng, từ trên đỉnh đầu vang lên giọng nói quen thuộc, “Vi Hề? Cậu đi học lại rồi à?”.

Dụ Vi Hề ngẩng đầu nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú, buột miệng gọi: “Trịnh Dịch Phong?”.

Trịnh Dịch Phong từng là bạn học của Dụ Vi Hề, bề ngoài nho nhã, giỏi giang đa tài. Lúc hai người còn học cùng lớp, Dụ Vi Hề vẫn luôn có cảm tình với anh, tiếc rằng sau lại vì tai nạn giao thông mà bị ép tạm nghỉ học. Hơn nữa, nhà trường vì muốn tạo điều kiện học tập tốt nhất cho học sinh năm ba nên sắp xếp cho bọn họ một dãy nhà riêng, những cấp còn lại học ở chỗ khác. Vì vậy, hai người không có dịp qua lại.

Không ngờ mấy ngày nay, dãy nhà kia có chút trục trặc nên toàn bộ học sinh năm ba tạm thời sang chỗ bọn họ bên này. Chính vì thế nên hôm nay cô mới có thể gặp lại anh.

Càng không ngờ hơn chính là, Trịnh Dịch Phong gặp được cô lại cảm thấy rất mừng. Hôm đó hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, trong lòng Dụ Vi Hề dễ chịu hẳn lên.

Nhưng chuyện khiến cô vui hơn nữa còn đang ở phía sau. Từ sau hôm ấy, hai người vì cùng tham gia các hoạt động của trường mà thường xuyên gặp mặt, dần dần trở nên thân thiết.

Giọng nói dịu dàng của Trịnh Dịch Phong làm người ta cảm thấy nụ cười của anh như mang tới cả làn gió xuân, khiến Dụ Vi Hề say mê.

Vì muốn thể hiện sức hút của bản thân, Dụ Vi Hề mỗi ngày đều mang thêm một phần cơm hộp được chuẩn bị công phu, hẹn Trịnh Dịch Phong lên sân thượng cùng ăn.

Đương nhiên, để tránh lời ra tiếng vào, Dụ Vi Hề làm mọi việc cực kì bí mật. Nhưng sự kì lạ trong khoảng thời gian này của cô lại bị Mộ Tử Khâm phát hiện.

Buổi trưa hôm nay, khi Dụ Vi Hề lần thứ hai vô có biến mất, Mộ Tử Khâm tìm đúng thời cơ, giả vờ vô tình dò hỏi Lâm Nhan Ngạn, “Dụ Vi Hề chạy đâu mất rồi?”.

Lâm Nhan Ngạn thật thà, “Lên sân thượng ăn rồi”.

“Ý cậu là một mình cô ta lên sân thượng ăn á?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

Lâm Nhan Ngạn mờ ám cười cười, “Đương nhiên không phải một mình, còn có cả Trịnh Dịch Phong đẹp trai là bạn học hồi trước của cậu ấy nữa. Gần đây hai người bọn họ rất thân thiết. Tổ đoán sắp có chuyện vui rồi”.

“Ý cậu là bây giờ cô ta đang ngồi ăn với một người con trai?”. Không biết vì sao, trong lòng Mộ Tử Khâm bỗng nhiên vô có bùng lên một ngọn lửa.

Như kiểu là, tức giận vì nghe nói bạn gái mình yêu đương vụng trộm với người khác vậy.

Từ sau hôm ở sân bóng rổ đó, Mộ Tử Khâm bắt đầu càng thêm quan tâm đến Dụ Vi Hề. Anh muốn tìm ra khuyết điểm của cô để khiến bản thân mình tỉnh táo lại. Thế nhưng không như mong muốn, khuôn mặt bánh bao của Dụ Vi Hề trong mắt anh dần dần trở nên đánh yêu. Anh thích nghe giọng nói của cô, thích ngắm nụ cười của cô, thích từng cử động một của cô.

Sự thay đổi này khiến anh cảm thấy hoảng loạn, Mộ Tử Khâm bỗng nhiên ý thức được, có thể, anh thực sự đã thích cô nàng bánh bao nhỏ này rồi.

Vì thế khi nghe tin Dụ Vi Hề và Trịnh Dịch Phong lúc này đang ăn cùng nhau trên sân thượng, Mộ Tử Khâm không nhịn được nữa, lao luôn ra khỏi phòng học, bước nhanh về phía sân thượng.

Nhưng vừa mới đi đến cầu thang đã gặp Dụ Vi Hề cơm nước xong xuôi chuẩn bị quay lại lớp.

Mộ Tử Khâm chặn cô lại, chất vấn: “Dụ Vi Hề, cậu vừa đi đâu?”.

“Tớ... tớ đi lung tung thôi”. Ánh mắt Dụ Vi Hề né tránh.

“Vừa đi lên sân thượng đúng không?”. Mộ Tử Khâm nhíu mày, “Còn nữa, sao cậu lại cầm tận hai hộp cơm?”.

“Tớ ăn nhiều lắm mà”. Dụ Vi Hề vội vàng giấu hộp cơm ra sau người.

“Thảo nào lại tròn xoe như thế”. Mộ Tử Khâm nheo nheo mắt.

“VẬY, TỚ VỀ LỚP TRƯỚC ĐÂY”. Dụ Vi Hề nói xong muốn đi ngay nhưng Mộ Tử Khâm lại chống tay lên tường chặn cô lại, “Rốt cục cậu, vừa mới làm gì hả?”.

“Tớ... Tớ đi ăn”. Dụ Vi Hề đáp nhỏ.

“Một mình cậu?”. Mộ Tử Khâm kẹp chặt cô.

“Ừ”. Dụ Vi Hề đảo mắt không dám nhìn thẳng vào anh.

“Nói dối, mũi cậu lõm vào rồi kìa”. Mộ Tử Khâm lạnh như băng nói.

“Mũi tớ không bị lõm, chỉ tại cậu cao thôi”. Dụ Vi Hề khẽ lườm bầu, “Hơn nữa, nói dối là mũi dài ra cơ mà”.

“Cậu không định nói thật hả?”. Mộ Tử Khâm nhướn mày uy hiếp.

Bị uy quyền khuất phục, Dụ Vi Hề đành phải nói thật: “Tớ ăn cơm cùng một người bạn trên sân thượng”.

“Vậy hai hộp cơm là thế nào?”. Mộ Tử Khâm tiếp tục tra hỏi.

“Một hộp là để cho cậu ấy”. Dụ Vi Hề sợ hãi nhìn Mộ Tử Khâm, thực sự không rõ vì sao trong ánh mắt anh lại phảng phất như đang có lửa đốt.

Mộ Tử Khâm hít sâu một hơi, nói: “Từ ngày mai trở đi, cậu cũng phải mang cho tôi một phần cơm hộp”.

“Tại sao chứ?”. Dụ Vi Hề kinh ngạc.

“Bởi vì”, Mộ Tử Khâm kẹp sát vào cô, gần từng câu từng chữ: “Cậu làm gãy cổ tay tôi”.

“Tay cậu đã sớm khỏi rồi gì, hơn nữa, tớ cũng dùng hành động thực tế để chuộc lỗi rồi mà”. Dụ Vi Hề cắn cắn môi dưới.

“Vậy... ý của cậu là không muốn hả?”. Trong đôi mắt đẹp của Mộ Tử Khâm bùng lên một tầng ánh sáng nguy hiểm.

“Đúng thế đấy!”. Nói xong, hai chân Dụ Vi Hề vẽ thành vòng tròn tròn nhanh như chớp.

Nhìn bóng lưng đi xa dần của cô, Mộ Tử Khâm hết sức bình tĩnh. Đôi môi mỏng của anh hơi nhếch lên, “Dụ Vi Hề, mọi chuyện không phải do cậu quyết định”.

~*~ hết chương 3 ~*~

4. C 04

Tiên đoán của Mộ Tử Khâm ngay ngày hôm sau đã linh ứng.

Dụ Vi Hề bị ai nhìn cánh tay trái của Mộ Tử Khâm lại quần băng vải.

“Bác sĩ nói là vết thương cũ tái phát”. Mộ Tử Khâm mỉm cười nhìn về phía Dụ Vi Hề, “Sau này lại phải làm phiên đầu sỏ gây nên là cậu chạy việc giúp tôi rồi”.

Nghe vậy, Dụ Vi Hề nước mắt lưng tròng vắng khắp nơi.

Vì sao, vì sao ông trời lại đối xử với cô như thế!

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo cô dính phải chuyện này chứ? Vì vậy, Dụ Vi Hề chỉ có thể nhẫn nại, chuẩn bị thật tốt để chịu đựng hành hạ lần thứ hai.

Nhưng cô không thể ngờ lần hành hạ này càng thêm kinh khủng hơn.

Buổi trưa cùng ngày, Dụ Vi Hề đang chuẩn bị cầm hộp cơm lên chỗ hẹn trên sân thượng, Mộ Tử Khâm lại cướp luôn phần cơm hộp của hai người, cầm đĩa ăn luôn.

Dụ Vi Hề sợ run, một lúc lâu mới phản ứng lại được, hét lớn: “Mộ Tử Khâm, cậu làm gì thế hả?”.

Mộ Tử Khâm gấp miếng thịt bò cho vào miệng, chậm rãi nhấm nháp, “Tôi quên mang cơm”.

“Nhưng cậu cũng đâu ăn hết được hai phần chứ!”. Dụ Vi Hề nhìn phần cơm hộp bị càn quét, khóc không ra nước mắt.

“Tôi bị thương, cơ thể cần dinh dưỡng”. Mộ Tử Khâm mở to mắt, nhìn thật sâu vào mắt cô, “Còn nhớ chứ? Răng rắc, răng rắc, răng rắc...”.

“Đừng có lặp lại cái tiếng này nữa!”. Dụ Vi Hề bịt tai, chịu thua hoàn toàn.

Vì vậy, buổi trưa hôm đó, dạ dày Trịnh Dịch Phong đành chịu đói.

Mấy ngày tiếp theo, Dụ Vi Hề phát hiện, bất luận cô mang nhiều hay ít cơm hộp đến đều sẽ bị Mộ Tử Khâm cướp đi, ăn đến không còn một hạt.

Quá ngại vì đã nhiều lần lỡ hẹn, Dụ Vi Hề đành phải từ bỏ việc hẹn ăn cơm trên sân thượng với Trịnh Dịch Phong.

Nhưng ngay sau đó, Dụ Vi Hề lại phát hiện, thời gian ở chung của cô và Trịnh Dịch Phong dần dần ít đi – đó là vì Mộ Tử Khâm mỗi ngày đều có thể tìm ra rất nhiều chuyện khiến cô bận đến không kịp thở.

Ví dụ như tan học hôm nay, Dụ Vi Hề vốn có hẹn cùng về nhà với Trịnh Dịch Phong, ai ngờ Mộ Tử Khâm bỗng nhiên bắt cô phải thay anh đi làm bảo tường.

Dụ Vi Hề hết cách, đành phải lỡ hẹn với Trịnh Dịch Phong lần nữa.

Nghĩ đến sự thất vọng trong mắt Trịnh Dịch Phong, tâm trạng cô trầm xuống như khí trời âm u hôm nay vậy.

Đến lúc Dụ Vi Hề viết xong chữ cuối cùng thì nghe thấy một tiếng ầm ầm, mưa như trút nước xuống.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trời mưa rất to đổ xuống mặt đất như thể làm nổi lên cả một tầng khói trắng.

Làm sao bây giờ? Hôm nay mẹ phải trực phòng cấp cứu ở bệnh viện, chắc chắn không có thời gian tới đón mình, xem ra đành phải chờ mưa tạnh dần rồi về thôi.

Nhưng đợi mãi đến hơn mười phút, mưa lại càng lúc càng to. Dụ Vi Hề đang lo lắng thì điện thoại di động đổ chuông. Trong phòng học vắng vẻ vốn đã có cảm giác cô độc, bây giờ có thể nói chuyện với ai đó cũng tốt. Dụ Vi Hề vui vẻ, quên cả xem tên hiện trên màn hình mà ấn luôn nút nhận cuộc gọi.

Ai ngờ đầu bên kia lại truyền đến giọng Mộ Tử Khâm: “Cậu vẫn còn đang ở trong lớp à?”.

“Ừ”. Giọng Dụ Vi Hề ỉu xiu.

“Xe tôi đang ở ngoài cổng trường, cậu ra đây ngay đi, tôi đưa cậu về nhà”.

Dụ Vi Hề không tin, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, tài xế nhà họ Mộ chẳng lẽ chưa đưa Mộ Tử Khâm về nhà được chắc? Sao bây giờ lại ở ngoài cổng trường?

“Có nghe thấy không?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

Dụ Vi Hề vốn định đồng ý nhưng nghĩ đến chuyện Mộ Tử Khâm hành hạ mình mấy ngày nay thì lại tức lên, nói: “Không cần, tớ có ô rồi”.

“Sáng sớm nay trời nắng, cậu đâu có mang ô?”. Mộ Tử Khâm hỏi vặn.

Dụ Vi Hề không nói lại được.

“Dù sao thì trong vòng hai mươi phút cậu lập tức xuống đây cho tôi, đừng để tôi phải lên lôi xuống”. Mộ Tử Khâm ra tối hậu thư, sau đó ngắt điện thoại.

Dụ Vi Hề nổi máu, tên Mộ Tử Khâm này dám uy hiếp mình? Hôm nay cô nhất định không ngồi xe hán đấy.

Vì vậy, Dụ Vi Hề cầm cặp lao xuống lầu, hít thở thật sâu, bi tráng liêu một phen chạy về nhà từ cổng sau của trường dưới trời mưa tầm tã.

Dỗi một tí mà hậu quả lại rất nghiêm trọng. Đêm đó, cô sốt cao cả một đêm, ngày hôm sau đương nhiên là không thể đi học được.

Trong lúc mơ màng, trong lòng Dụ Vi Hề thấy có tí may mắn: Thế cũng tốt, đỡ phải làm chân chạy việc cho Mộ Tử Khâm.

Hồ An Ny ngược lại vô cùng lo lắng, hôm nay ở bệnh viện có ca mổ mà bà phải mổ chính nhưng nhìn con gái đang mê man thực sự không nỡ đi làm.

Dụ Vi Hề thoải mái khẽ nói: “Mẹ, con thực sự không sao đâu, ngủ một giấc là khỏi thôi, mẹ mau đi làm đi”.

Hồ An Ny vừa cho cô uống thuốc vừa hỏi: “Vi Hề, vừa rồi có một bạn nam tên là Trịnh Dịch Phong gọi điện thoại tới hỏi thăm con, nó là ai vậy?”.

“Thật à?”. Mặt Dụ Vi Hề đỏ bừng lên, không biết là do hưng phấn hay sốt cao nữa.

Hồ An Ny chớp chớp mắt: “Nó có phải là đứa con thích không?”.

Dụ Vi Hề đã bị sốt đến hồ đồ, hoàn toàn quên cả xấu hổ, cô mắt nhắm mắt mở lẩm bẩm: “Mẹ, Trịnh Dịch Phong là bạn học trước đây của con, cậu ấy rất đẹp trai, hơn nữa con người cũng tốt, lại hiểu biết lễ phép, học hành xuất sắc... Mẹ, thuốc có tác dụng rồi, con ngủ đã, mẹ đừng làm phiền con mà mau đi làm đi”.

Nói xong, Dụ Vi Hề nhắm mắt lại.

Hồ An Ny do dự nhưng lại nghĩ đến tình trạng bệnh nhân thật sự đang rất nguy hiểm, đành phải để con gái ở nhà mà chạy đến bệnh viện.

Bà đang chuẩn bị ra khỏi nhà thì thấy có một cậu học sinh đẹp trai đứng trước cửa, cậu ta hỏi: “Xin hỏi, đây có phải là nhà Dụ Vi Hề không ạ?”.

Ngay lúc chớp loé lên, Hồ An Ny bỗng nhiên phản ứng lại được, người này nhất định là cậu Trịnh Dịch Phong mà con gái mình thích rồi. Chắc là biết Vi Hề hôm nay không đến trường nên đến thăm con bé đây.

Hoá ra là con rể tương lai, vậy không cần khách sáo nữa. Hồ An Ny lôi Mộ Tử Khâm vào nhà, dặn dò: “Phòng Vi Hề ở trên tầng hai, thuốc đặt trên đầu giường nó, phiền cháu bốn tiếng cho nó uống một lần... Thôi chết, không kịp nữa rồi, cháu à, nhờ cháu nhé”.

Nói xong, bà chạy luôn ra khỏi cửa.

Mộ Tử Khâm nhướn mày, vốn tưởng Dụ Vi Hề hôm nay giả bệnh không đến trường để tránh anh, không ngờ là bị sốt thật.

Anh đi lên trên phòng Dụ Vi Hề trên tầng hai, đẩy cửa ra thấy bên trong sắp xếp bài trí rất ấm áp, chỗ nào cũng thấy toàn là thú bông, còn Dụ Vi Hề thì đang cuộn tròn trong chăn bông trên giường.

Mộ Tử Khâm từ từ tiến lại bên giường, nhìn cô từ trên xuống.

Dụ Vi Hề nhắm chặt hai mắt, vùng xung quanh lông mày nhăn lại hình như đang thấy rất khó chịu. Mặt cô bị sốt đến ửng đỏ như bị thiêu, nhìn rất giống một quả táo chín mọng mê hoặc khiến người ta chỉ muốn cắn một cái.

Mộ Tử Khâm nhìn chằm chằm cô thật kĩ, trong mắt dần dần có thay đổi. Sau đó, anh vươn tay ra – nắm chặt lấy mũi cô.

Hôm qua dám cãi lại mệnh lệnh của mình, Dụ Vi Hề này đúng là muốn bị đánh quá rồi.

Dụ Vi Hề đang ngủ say trong nháy mắt bị thiếu không khí, cô không ngừng lắc đầu.

Mộ Tử Khâm không buông tay.

Hai tay Dụ Vi Hề bắt đầu vung loạn xạ.

Mộ Tử Khâm cứ không buông tay.

Hai chân Dụ Vi Hề bắt đầu đạp loạn xạ.

Mộ Tử Khâm vẫn không buông tay.

Rất cục, Dụ Vi Hề đầu gục sang một bên, không nhúc nhích nữa.

Mộ Tử Khâm lúc này mới buông tay, trong lòng hơi lo lắng: Không phải cô ta không thở được mà chết rồi đấy chứ?

Đang muốn cầm cái gương đặt sát vào mũi cô để kiểm tra xem có còn hô hấp không thì Dụ Vi Hề bỗng ngáp một cái, kéo chăn, xoay mặt vào tường tiếp tục ngủ say sưa.

Trán Mộ Tử Khâm nổi lên ba vạch đen.

Đổi túi nước đá chườm cho Dụ Vi Hề xong, Mộ Tử Khâm bắt đầu nhìn quanh gian phòng.

Nhìn giá sách, tất cả đều là sách tham khảo, quả nhiên là cô nữ sinh ngoan ngoãn chán phèo.

Kéo hết ngăn kéo bàn học ra xem, mọi thứ bên trong đều được xếp ngay ngắn có trật tự, quả nhiên là có năng khiếu làm nữ nô dịch.

Cuối cùng là mở tủ quần áo, cái cô này này, quần lót kiểu gì mà toàn là màu hồng Hello Kitty thế không biết? Ấu trĩ. Còn cả áo lót nữa, tất cả đều là cup A, quá bi thảm.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thấy đã đến lúc cho Dụ Vi Hề uống thuốc, Mộ Tử Khâm vỗ vỗ mặt cô muốn đánh thức cô dậy nhưng Dụ Vi Hề không có phản ứng.

Mộ Tử Khâm hết cách, đành phải cầm tay cô nhẹ nhàng kéo dậy, cẩn thận cho cô uống thuốc.

Dụ Vi Hề nhắm mắt lại, nuốt viên thuốc Mộ Tử Khâm đưa cho vào miệng rồi không nằm xuống giường mà tựa luôn vào vai anh, ngủ thiếp đi.

Trên mặt Mộ Tử Khâm có vẻ mất tự nhiên, đang muốn đặt cô xuống giường lại nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của ai đó. Không chỉ thế, anh còn cảm thấy chỗ vai mình ươn ướt.

Con bé này quệt nước miếng lên vai mình!

Khoé mắt Mộ Tử Khâm giật giật.

Tuy nói anh không vui vì chuyện hôm qua Dụ Vi Hề cho mình leo cây nhưng Mộ Tử Khâm vẫn hết sức cẩn thận chu đáo chăm sóc cho cô.

Một lúc lại đổi túi chườm nước đá, xem đúng giờ thì cho uống thuốc, thỉnh thoảng còn để cái tay vung loạn của cô vào trong chăn.

Mộ Tử Khâm ngồi bên giường, chán không có gì làm liền bắt đầu chọc chọc mặt cô. Khỏi phải nói, mặt Dụ Vi Hề mềm mềm mịn mịn có khi còn hơn cả bánh pút-đing. Mộ Tử Khâm càng chọc càng thích, tốc độ và lực đạo càng lúc càng tăng.

Nhưng đang lúc vui vẻ, Dụ Vi Hề bỗng há miệng cắn ngón tay anh một cái thật mạnh.

Mộ Tử Khâm tổn hết sức của chín trâu hai hổ mãi mới rút được ngón tay mình ra. Nhìn một cái, mặt tự dưng lại đỏ bừng lên.

Lúc này, Dụ Vi Hề mơ hồ nói một câu: "Lạ xường, đừng cướp lạ xường của tôi".

Dám biến ngón tay anh thành lạ xường? Khoé miệng Mộ Tử Khâm run run, vươn tay ra áp vào cái mặt bánh bao của cô chuẩn bị véo một cái thật mạnh. Nhưng cuối cùng lại chỉ thở dài mà tha cho cô.

Mộ Tử Khâm cúi đầu, nhìn Dụ Vi Hề.

Khuôn mặt cô trắng nõn lại hơi ửng đỏ, cái mũi cao xinh xắn, lông mi dài mà cong, còn cả... đôi môi anh đào căng mọng thật làm người ta mê mẩn đến muốn phạm tội.

Mộ Tử Khâm cứ như bị ma ám, chậm rãi cúi đầu xuống hôn lên đôi môi kia.

Môi cô mềm mại mà ẩm áp, còn có chút gì đó ngọt ngào khiến anh mê muội. Mộ Tử Khâm khẽ liếm lướt qua tựa như đó là hương vị tuyệt nhất thế gian. Lưỡi anh lần lượt liếm hết hàm răng cô, tuyên bố quyền sở

hữu của mình. Tiếp đó, anh tách hai hàm răng ra, hưởng thụ thành quả thắng lợi đẹp đẽ nhất. Anh cuốn lấy cái lưỡi mềm mại của cô, dây dưa thật chặt, say sưa mút vào mãi đến lúc Dụ Vi Hề thiếu dưỡng khí, khó chịu rên lên bất mãn thì mới ngừng lại được, lưu luyến không rời buông cô ra.

Giờ khắc này, trong mắt Mộ Tử Khâm loé lên sự kiên định.

Anh hiểu rõ, cô gái này là người mình đã định.

Khi Dụ Vi Hề tỉnh lại đã là buổi tối.

Hồ An Ny bưng tới một bán cháo loãng vừa cho cô ăn vừa hưng phấn nói: “Vi Hề, bạn trai con đẹp trai thật đấy”.

Dụ Vi Hề đang ở trên chín tầng mây không hiểu gì: “Bạn trai gì cơ ạ?”.

Hồ An Ny cười nói: “Cái cậu tên là Trịnh Dịch Phong kia ấy, hôm nay chính là nó chăm sóc con cả ngày mãi đến lúc mẹ về đấy”.

Dụ Vi Hề trợn to mắt, không thể nào, sao mình không cảm thấy gì hết cơ chứ? Mà quan trọng hơn là, tướng ngũ của cô xấu như vậy, Trịnh Dịch Phong thấy nhất định sẽ rất thất vọng.

Chết mất thôi!

Dụ Vi Hề trùm chăn kín đầu, rên rỉ: “Mẹ, sao mẹ lại để cậu ấy vào?”.

“Đừng xấu hổ”. Hồ An Ny vỗ vỗ chăn, cười nói: “Thằng bé đúng là đẹp trai thật, mắt thẩm mỹ con gái mẹ không tệ đâu nhé”.

Dụ Vi Hề đâu còn nghe thấy bà nói gì nữa, còn đang xấu hổ trong chăn.

Nhưng xấu hổ xong lại nghĩ đến chuyện Trịnh Dịch Phong quan tâm mình như thế, Dụ Vi Hề thầm cảm thấy vui vẻ. Vì vậy, nhân lúc bị ốm nghỉ ở nhà tranh thủ đan một cái khăn quàng cổ để tặng cho Trịnh Dịch Phong.

Vốn định lặng lẽ tặng nhưng lúc giữa giờ, Lâm Nhan Ngạn lại phát hiện ra nó, ép hỏi Dụ Vi Hề định tặng cho ai. Dụ Vi Hề hết cách, đành phải nói hết cho cô biết.

Sau khi nghe xong, Lâm Nhan Ngạn dùng khuỷu tay huých huých cô, mờ ám hỏi: “Cậu với Trịnh Dịch Phong cô nam quả nữ cứ thế ở cùng nhau một ngày một đêm hả? Cậu ta có hôn cậu không?”.

“Sao thế được chứ?”. Tai Dụ Vi Hề đỏ hết cả lên, “Cậu ấy không phải loại người như vậy”.

“Vậy cậu ta làm gì?”. Lâm Nhan Ngạn hỏi.

Dụ Vi Hề lắc đầu: “Tớ không nhớ rõ, lúc đó ốm đến thất điên bát đảo căn bản cả mắt cũng không mở nổi... Nhưng nghe mẹ tớ nói, Trịnh Dịch Phong cậu ấy cho tớ uống thuốc, đổi túi chườm nước đá, đắp chăn, làm rất nhiều chuyện”.

Lâm Nhan Ngạn ôm ngực, vẻ mặt cảm động: “Dụ Vi Hề, người con trai tốt như vậy, cậu nhất định phải gả cho cậu ta!”.

“Cậu nói gì thế hả?”. Dụ Vi Hề mặt đỏ như quả cà chua, lấy tay phẩy phẩy hạ nhiệt độ.

“Đừng xấu hổ, tớ biết thừa hai người rồi”. Lâm Nhan Ngạn vỗ vỗ vai cô, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ, “Vi Hề, cậu có thấy lạnh không?”.

Dụ Vi Hề vòng hai tay, hơi run rẩy, “Hình như là có”.

Hai người liếc nhau rồi chậm rãi quay đầu lại.

Vừa nhìn một cái, Lâm Nhan Ngạn sợ đến mức tóc quần suýt biến thành thẳng, Dụ Vi Hề đứng bật dậy – Mộ Tử Khâm không biết đã ngồi phía sau hai cô từ bao giờ, toàn thân trên dưới được bao bởi một tầng khí lạnh lẽo nguy hiểm.

“Mộ Tử Khâm, cậu làm gì thế hả?”. Dụ Vi Hề lúng túng.

Mộ Tử Khâm nhìn Dự Vi Hề, mắt nheo lại thật chậm thật chậm, “Hoá ra hôm đó là Trịnh Dịch Phong đến nhà chăm sóc cho cậu”.

Dự Vi Hề bị ánh mắt băng giá của anh làm lạnh run, chỉ có thể lắp bắp nói: “À, ừ, đúng thế”.

“Được”, Mộ Tử Khâm mỉm cười, nụ cười lạnh như tuyết rơi trên đỉnh Thiên Sơn, “Được lắm”.

Tuy rằng biểu hiện của Mộ Tử Khâm hết sức kỳ lạ, nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu ta thì làm gì có ngày nào mà không kỳ quái cơ chứ?

Vì vậy, Dự Vi Hề cũng không để chuyện này trong lòng. Đợi đến lúc tan học buổi chiều, đang muốn cầm quà đi tìm Trịnh Dịch Phong thì chủ nhiệm lớp có việc gọi cô, Dự Vi Hề liền đi lên văn phòng trước.

Sau khi trở về lại thấy Mộ Tử Khâm đi ra từ chỗ ngồi của cô. Dự Vi Hề hỏi: “Cậu đang tìm cái gì à?”.

Mộ Tử Khâm nhướn mắt lên, mỉm cười: “Không có gì”.

Đã quen với sự khác thường của Mộ Tử Khâm, Dự Vi Hề cũng không thèm để ý, sờ sờ đầu, lấy món quà đặt trong ngăn bàn chạy đi tìm Trịnh Dịch Phong. Nghĩ đến hôm đó mình bị ốm nhìn nhất định rất xấu, cô hơi ngượng ngùng đỏ mặt, Dự Vi Hề dúm quà vào tay anh, thấp giọng nói: “Không biết cậu có thích không”. Sau đó bỏ chạy.

Thế nhưng, từ hôm đó về sau, Trịnh Dịch Phong không đi tìm cô nữa. Ngay cả có lúc gặp trên hành lang cũng chỉ hơi gật đầu rồi nhanh chóng đi mất.

Dự Vi Hề uể oải cực kỳ, thực sự không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Chẳng lẽ khăn quàng cổ đan xấu quá nên Trịnh Dịch Phong ghét mình luôn rồi? Hay là cậu ấy hiểu lầm mình tặng khăn quàng cổ là vì muốn làm bạn gái cậu ấy nên sợ quá rồi?

Dự Vi Hề vò đầu bứt tai, tóc rối bù lên mà không nghĩ lấy nổi một nguyên nhân.

~*~ hết chương 4 ~*~

5. C 05

Đảo mất một cái, năm thứ hai trung học đã qua đi, quả thật là thời gian trôi nhanh như tên lửa.

Kì nghỉ hè năm nay, thời tiết cực kì nóng bức, ánh mặt trời như thể hoà tan mọi vật.

Đại đa số học sinh đều đang ở nhà thưởng thức đồ uống lạnh, nằm điều hoà, ung dung ngủ trưa. Nhưng Dự Vi Hề thì không thể, cô bị Mộ Tử Khâm bắt đến sân bóng rổ xem đội bóng tập huấn trong kì nghỉ hè.

Dự Vi Hề thực sự có cảm giác kích động muốn giết người. Thế nhưng, ai bảo cô là trợ lí đội bóng rổ chứ. Thế nên đành phải cố chịu đựng thôi.

Đang ngồi than thở đọc tiểu thuyết thì lại bị bóng ném trúng đầu, cô đau đến nước mắt lưng tròng. Dự Vi Hề ngẩng đầu, nhìn trước trước mắt là Mộ Tử Khâm vẻ mặt khó chịu, “Tôi bảo cậu đến xem tôi huấn luyện chứ không phải đọc tiểu thuyết”.

“Nhưng tớ không thích bóng rổ”. Dự Vi Hề nhỏ giọng nói.

Mộ Tử Khâm nhếch nhếch khóe miệng, “Bảo cậu đến ngắm người chứ không phải bảo đến xem bóng”.

Thế... thế là có ý gì? Dự Vi Hề tràn đầy nghi hoặc.

Mà Mộ Tử Khâm cũng bất mãn đầy mình. Vừa rồi anh ở đằng kia cố thể hiện vẻ đẹp trai, nào là dẫn bóng rồi lại ghi điểm, chính là muốn cho cô thấy. Kết quả lúc liếc sang lại phát hiện cô nàng này đang cúi đầu đọc tiểu thuyết, chưa từng nhìn mình lấy một cái.

Để đề phòng chuyện này tái diễn, Mộ Tử Khâm giật luôn quyển tiểu thuyết trong tay cô. Dụ Vi Hề cuống quýt giăng lấy, “Đây là của tớ mà...”.

Nhưng vừa dứt lời, Mộ Tử Khâm chỉ dùng một động tác đã xé nó thành hai nửa, “Tóm lại, mắt chỉ được nhìn thôi, biết chưa?”.

Dụ Vi Hề nhìn tiểu thuyết rách nát trên mặt đất, khóc không ra nước mắt.

Hết cách, cô đành phải ngồi ngoan ngoãn xem bọn họ luyện tập.

Đang lúc chống cằm sắp ngủ gật thì có người đẩy cô. Dụ Vi Hề giật mình một cái, lập tức tỉnh giấc. Nhìn lại, phát hiện hoá ra là hoa hậu giảng đường Nghiêm Tiểu Tiểu cùng với hai người đi theo.

Nói đến cô Nghiêm Tiểu Tiểu này, thực sự đúng là một đại mỹ nữ. Dáng người ma quỷ ngực cup D, ngũ quan kiều diễm, mê hoặc tất cả nam sinh.

Nhưng lúc này, Dụ Vi Hề không có tâm trạng thưởng thức khuôn mặt đẹp của cô ta bởi vì ánh mắt mà Nghiêm Tiểu Tiểu nhìn cô lúc này có vẻ cực kì không tốt lành. Vì vậy, Dụ Vi Hề nuốt nước bọt, lo lắng không yên hỏi: “Các cậu có chuyện gì không?”.

“Dụ Vi Hề, tôi cảnh cáo cậu, đừng có tiếp cận Mộ Tử Khâm nữa!”. Nghiêm Tiểu Tiểu khoanh tay trước ngực, mặt vênh lên 45o bày ra một tư thế uy hiếp tiêu chuẩn.

“Vì sao? Chẳng lẽ cậu ta mắc bệnh truyền nhiễm gì à?”. Dụ Vi Hề sốt ruột hỏi: “Cậu ta có sao không, bệnh nghiêm trọng lắm à?”.

Gân xanh hai bên thái dương Nghiêm Tiểu Tiểu nổi lên: “Cậu ấy không bị bệnh!”.

“Thế tức là cậu lo tớ sẽ truyền bệnh cho cậu ta à?”. Dụ Vi Hề khẽ nhún mày, “Nhưng tớ thực sự không có bệnh truyền nhiễm, không tin cậu có thể xem sổ kiểm tra sức khoẻ của tớ”.

Nghiêm Tiểu Tiểu suýt thì đứt mạch máu, “Tôi thêm vào mà quan tâm cậu có bị bệnh truyền nhiễm hay không!”.

“Vậy sao cậu không cho tớ lại gần cậu ta?”. Dụ Vi Hề thắc mắc.

Nghiêm Tiểu Tiểu thực sự không nhịn nổi nữa, hét lớn: “Chẳng lẽ cậu không nhận ra tôi đang uy hiếp cậu sao? Phim truyền hình hay dùng chiêu này còn gì!”.

Dụ Vi Hề ngại ngần gãi gãi đầu: “Cái đó à, tớ không xem TV”.

Nghiêm Tiểu Tiểu tức giận đến mức máu nóng bốc cả lên, mãi mới khôi phục lại được vẻ mặt lạnh lùng của đại mỹ nhân, “Tóm lại, Mộ Tử Khâm là của tôi, cái đũa không ngực không não không ngoại hình như cậu không được phép đến gần cậu ấy, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”.

Nghe vậy, Dụ Vi Hề không tìm được rung mình một cái.

Thật đáng sợ, phim truyền hình bây giờ đúng là dễ làm hư trẻ con quá.

“Còn không mau đi đi!”. Nghiêm Tiểu Tiểu trừng mắt lườm cô.

Yếu không địch lại được mạnh, Dụ Vi Hề hết sức hèn nhát thu dọn đồ đạc, ỉu xìu bước đi.

Nhưng vừa mới đi ra khỏi sân bóng rổ thì lại bị Mộ Tử Khâm kéo cổ áo, dễ dàng túm về, “Bọn họ vừa uy hiếp cậu à?”.

Dụ Vi Hề gãi gãi đầu, nói: “Hình như vậy”.

“Lẽ nào cậu cứ chịu khuất phục như thế?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

“Nếu không thì chẳng lẽ tớ phải đánh nhau với họ à?”. Dụ Vi Hề khoát khoát tay, “Tớ còn chưa muốn chết sớm như vậy”.

“Ai nói phải đánh nhau?”. Mộ Tử Khâm cười nhạt, “Dùng cái miệng cậu là được rồi”.

“Là sao?”. Dụ Vi Hề không hiểu.

Mộ Tử Khâm khẽ sát vào cô, nói nhỏ vào tai một hồi.

Đuổi được Dụ Vi Hề đi xong, Nghiêm Tiểu Tiểu đắc ý ngồi trên khán đài.

“Tiểu Tiểu, cậu nghĩ Dụ Vi Hề kia liệu có chịu nghe lời không?”. Nữ sinh nhuộm tóc vàng ngồi bên trái Nghiêm Tiểu Tiểu hỏi.

Nghiêm Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng, “Cô ta dám không nghe, tớ sẽ khiến cho cô ta phải khóc lóc xin chuyển trường”.

“Đúng vậy, kẻ đắc tội với Tiểu Tiểu nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp”. Nữ sinh có một hình xăm đầu lâu trên cánh tay ngồi bên phải Nghiêm Tiểu Tiểu vội nín hơi.

Mấy người đó đang nói chuyện bỗng phát hiện ra Dụ Vi Hề đã quay lại không biết từ lúc nào, đang đứng phía sau bọn họ.

“Tôi thấy phải dạy dỗ cậu một trận rồi”. Nghiêm Tiểu Tiểu đứng dậy, chuẩn bị ra tay.

Dụ Vi Hề hít sâu một hơi rồi lại một hơi nữa nói ra những lời Mộ Tử Khâm vừa dạy: “Nghiêm Tiểu Tiểu, cái đồ xấu xí này, ngực đã to đến mức sắp chảy xuống dưới nách rồi, mũi thì bẹp như bị thầy thể dục dùng gậy bóng chày đập vào ấy, mắt thì sưng vù như mắt cá vàng, môi thì dày như hai cái dạ dày nướng, chân ngắn đến mức phải mua xe đạp dành cho trẻ em, bụng toàn thịt nhìn cứ như có thai năm tháng, lớn lên nhìn xấu như ma, đứng cùng tôi người ta còn tưởng tôi bị quỷ đến đòi nợ, cậu có tư cách gì mà đến uy hiếp tôi? Nói cho cậu biết, sau này mà còn dám tới gây chuyện với tôi thì tôi tuyệt đối sẽ diệt sạch cả cậu và tổ tiên khủng long của cậu không cần lí do!”.

Mắng xong, Dụ Vi Hề vội vàng hít một hơi thật sâu. Không ổn, sắp không thở nổi nữa rồi, mắng chửi người quả thực còn mệt hơn cả đánh nhau.

Có điều cũng may hiệu quả không tệ, Nghiêm Tiểu Tiểu sau khi nghe xong mắt dần dần ngân ngấn nước, cuối cùng che mặt, khóc hu hu chạy ra ngoài.

Dụ Vi Hề há hốc mồm, một chiều này Mộ Tử Khâm dạy cho mình thật lợi hại!

“Thế nào? Lợi hại không?”. Mộ Tử Khâm không biết từ đâu chui ra, nhướn nhướn đôi lông mày đẹp.

“Ừ, ừ, ừ”. Dụ Vi Hề vội vàng gật đầu.

“Lại đây, cầm đồng phục thi đấu đi giặt cho tôi, là cho kĩ, đến trận đấu cuối tuần này thì đưa tới cho tôi”. Mộ Tử Khâm đưa bộ đồng phục của mình cho cô.

“Sao lại bắt tớ làm mấy việc này?”. Dụ Vi Hề không hiểu nổi.

Mộ Tử Khâm hai tay khoanh trước ngực, nheo mắt nhìn cô: “Vì tôi vừa giúp cậu”.

Nhưng dù sao Nghiêm Tiểu Tiểu cũng là tại cậu rước lấy mà! Dụ Vi Hề nói thầm trong lòng nhưng đành chấp nhận số phận cầm bộ đồng phục bóng rổ của anh.

Quên đi, cô đúng là một người có mệnh khổ phải làm cu li mà.

Cầm bộ đồng phục, Dụ Vi Hề về đến nhà lại thấy người mẹ luôn luôn bận rộn của mình đang ngồi trong phòng khách, vẻ mặt ngơ ngàng.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”. Dụ Vi Hề lo lắng hỏi.

“Vi Hề, con lại đây ngồi trước đi”. Hồ An Ny vỗ vỗ chỗ sofa bên cạnh.

Dụ Vi Hề làm theo, trong lòng hơi sốt ruột vì nghĩ trong nhà đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

“Vi Hề, con còn nhớ mẹ đã từng nhắc đến bác sĩ Lưu Tử Lâm với con không?”. Hồ An Ny cụp mắt xuống, mặt hơi ửng đỏ, “Chú ấy, chú ấy hôm nay đã cầu hôn mẹ”.

“Thật à?”. Dụ Vi Hề vui vẻ thay mẹ cô.

Từ mười năm trước khi cha qua đời, mẹ đã dồn tất cả sức lực vào công việc, chưa từng quan tâm đến bản thân. Bây giờ cuối cùng đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình, người làm con gái sao có thể không vui chứ.

“Mẹ, mẹ đồng ý rồi à?”. Dụ Vi Hề vội vàng hỏi: “Chú Lưu là một Vương lão ngũ kim cương(chỉ người đàn ông tốt), mẹ nên nắm lấy”.

“Mẹ còn chưa đồng ý”. Hồ An Ny nhìn con gái, có phần khó xử: “Chú ấy phải sang Mỹ công tác ngay, muốn chúng ta cũng đi cùng, mẹ lo... con không thích”.

Đi Mỹ? Thế chẳng phải là rời khỏi đây ư?

Trong đầu Dụ Vi Hề bỗng nhiên dần dần hiện lên mặt khuôn mặt, Lâm Nhan Ngạn, Ngô Luật Quân, còn cả... Mộ Tử Khâm.

Sau này, sẽ không thể gặp lại bọn họ nữa.

“Vi Hề, nếu như con không muốn, mẹ lập tức đi từ chối chú ấy, không sao đâu”. Hồ An Ny cười gượng.

Nhìn mẹ cố gắng giấu đi sự thất vọng trong mắt, Dụ Vi Hề ngay lập tức quyết định, không có gì quan trọng hơn hạnh phúc của mẹ. Vì vậy, cô cười gật đầu, “Mẹ, chú Lưu là người tốt, lấy chú ấy nhất định rất tốt. Hơn nữa, đi Mỹ cũng chẳng có gì không được cả, vừa lúc con có thể ra nước ngoài thể nghiệm cuộc sống... Mẹ, mau

đồng ý với người ta đi!”.

Hồ An Ny liên tục gật đầu, “Ừ, bây giờ mẹ phải đi cho chú ấy một câu trả lời thuyết phục đây”.

Đến lúc mẹ đi rồi, Dụ Vi Hề một mình ngồi trong phòng khách, ngây người kinh ngạc một lúc lâu mãi đến khi tiếng chuông điện thoại lời cô ra khỏi mạch suy nghĩ. Điện thoại không ngờ lại là của Trịnh Dịch Phong gọi nói anh đang chờ cô trước cửa nhà. Cúp điện thoại xong, trong lòng Dụ Vi Hề cảm thấy bất ổn, thực sự không hiểu Trịnh Dịch Phong tìm mình làm gì. Từ lần trước sau khi tặng quà, Trịnh Dịch Phong dần dần xa lánh cô. Tháng trước, Dụ Vi Hề nghe nói anh đi học đại học ở vùng khác, vốn tưởng rằng từ nay về sau cũng sẽ không gặp lại, thực sự không ngờ anh sẽ đến tìm cô vào lúc này.

Lẽ nào, là tới nói rõ? Nghĩ vậy, Dụ Vi Hề lo lắng đến run cả tay, rất nhanh chỉnh trang lại hình tượng của mình cho thật tốt, xuống lầu. Mở rộng cửa, Trịnh Dịch Phong quả nhiên đứng ở trước cửa nhà.

“Cậu vào nhà ngồi đi”. Dụ Vi Hề mời.

Trịnh Dịch Phong lắc đầu, sắc mặt rất nghiêm túc.

“Thế cậu tìm tớ có chuyện gì à?”. Dụ Vi Hề hỏi.

“Tớ muốn trả lại cái này cho cậu”. Trịnh Dịch Phong đưa cho cô một hộp quà, mặt vẫn rất nghiêm túc.

Dụ Vi Hề nhận lấy, phát hiện đó là món quà lúc trước cô tặng anh, thắc mắc: “Cậu không thích sao?”. Hu hu hu, quả nhiên là ghét mình vì tay nghề kém mà.

Sắc mặt Trịnh Dịch Phong u ám, một lúc lâu sau, rốt cục đau lòng mà nói rằng: “Tớ cứ tưởng rằng cậu là một người con gái trong sáng, không ngờ... Aiz”.

Thở một tiếng thật dài xong, Trịnh Dịch Phong xoay người không chút lưu luyến bước ra dưới ánh mặt trời nóng đốt người.

Dụ Vi Hề nghi hoặc đẩy mình, cô, cô thể nào mà không trong sáng? Mở hộp quà ra, nhìn thấy vật bên trong đó, Dụ Vi Hề lập tức đơ luôn tại chỗ.

Đĩa A (Adult=đĩa người lớn), đó là đĩa A! Lại còn là bản xịn nữa!

Sao lại thế? Rõ ràng cái mình tặng là khăn quàng cổ cơ mà? Sao trong nháy mắt lại biến thành đĩa A?

Thảo nào sau khi nhận quà Trịnh Dịch Phong không thèm để ý tới cô nữa, chẳng trách vừa rồi anh nói cô không trong sáng, hoá ra đều là tại cái này! Dụ Vi Hề ra sức cắn ngón tay, nhớ lại thật kỹ. Lúc ánh mắt lướt qua bộ đồng phục bóng rổ, tia chớp tách đôi hòn đá, cô bình tĩnh ngộ.

Là Mộ Tử Khâm. Cậu ta thừa dịp mình lên văn phòng đã lén đổi quà.

Thật quá đáng! Máu nóng bốc lên đỉnh đầu, sao có thể bày ra trò đùa dai này làm huỷ diệt mối tình đầu vừa chớm nở của cô chứ! Dụ Vi Hề ngồi trên sofa, tức giận đến run người, lập tức nảy ra ý muốn tìm cách băm Mộ Tử Khâm thành trăm mảnh. Cô muốn lao tới trước mặt Mộ Tử Khâm, cắn hắn, chửi hắn, đập thật mạnh vào “tiểu đệ đệ” của hắn một vạn lần.

Nhưng cô đành phải bình tĩnh lại. Đánh, cô đánh không lại. Chửi, cô vừa được linh giáo rồi, càng không có phần thắng. Không được, giao chiến chính diện với cậu ta thì người bị thiệt chỉ có thể là mình thôi.

Ánh mắt Dụ Vi Hề lần thứ hai di chuyển đến trên bộ đồng phục thi đấu, bỗng nhiên mắt chậm rãi, chậm rãi nheo lại.

~*~ hết chương 5 ~*~

6. C 06

Một tuần sau, Dụ Vi Hề đi tới sân thi đấu đúng giờ.

Tuy rằng là nghỉ hè nhưng đội bóng rổ luôn luôn nơi tập hợp của các anh chàng đẹp trai. Ngắm lại xem, dưới ánh nắng mặt trời, mấy người đẹp trai hăng hái chạy băng băng, mồ hôi chảy trên da thịt tràn đầy sức sống thời trai trẻ, gió lướt nhẹ qua khuôn mặt tuần tú của bọn họ.

Với nữ sinh trung học mà nói, quả thực là một giấc mộng đẹp. Chính vì thế, trận đấu này thu hút rất đông nữ sinh, vây quanh sân chật như nêm cối.

Dụ Vi Hề tìm được Mộ Tử Khâm ở chỗ nghỉ, đưa đồng phục cho anh. Đang chuẩn bị đi thì Mộ Tử Khâm lại kéo cô đến đứng cạnh cái rổ, dặn dò: “Đội lát nữa đứng đây xem, không được đi đâu hết, còn nữa, lúc nào đấu xong... tôi có việc cần nói với cậu, nghe rõ chưa?”.

Dụ Vi Hề cup mắt né tránh, “Rõ rồi”.

Mộ Tử Khâm thấy cô bé này hôm nay hơi lạ nhưng chưa kịp ngẫm nghĩ thì đã đến giờ, anh lập tức thay đồng phục.

Hai nữ sinh trường khác đứng bên cạnh Dụ Vi Hề chớp chớp mắt với cô, chỉ vào Mộ Tử Khâm hỏi: “Bạn trai cậu đấy à? Đẹp trai quá đi mất”.

“Không”. Dụ Vi Hề nhẹ giọng nói: “Không phải”.

Hai nữ sinh kia nhún nhún vai, bỏ đi.

Dụ Vi Hề đứng trong đám đông nhìn Mộ Tử Khâm linh hoạt di chuyển trên sân bóng rổ. Mái tóc ngắn thi thoảng lại phất qua cặp mắt đen như hắc ngọc, còn cả cái mũi thẳng thanh tú, đôi môi hơi mỏng lúc nào cũng khẽ nhếch tạo nên một độ cong quật cường kiên nghị. Vóc người anh cao mà thon dài, tựa như một tác phẩm nghệ thuật. Cả người anh dưới ánh mặt trời như được phủ lên một sắc vàng lung linh.

Không biết vì sao, ngực Dụ Vi Hề lại có một loại cảm giác khác thường, giống như... có gì đó nảy sinh.

Cô bỗng nhớ tới chuyện ngày đó anh dạy cô cách đối phó với Nghiêm Tiểu Tiểu, ra mặt giúp cô; bỗng nhiên nhớ tới mỗi lần kiểm tra số học anh đều ở phía sau đọc đáp án cho cô; bỗng nhiên nhớ đến những khi anh ăn cơm hộp cô làm không còn một hạt rồi ngồi phịch xuống ghế thở hổn hển; bỗng nhiên nhớ tới nụ cười của anh, nụ cười đẹp đến xấu xa...

Dụ Vi Hề lắc đầu thật mạnh, không được, cô không thể nghĩ đến những điểm tốt của Mộ Tử Khâm nữa, không được nghĩ nữa.

Vì vậy, cô xoay người, chạy ra ngoài.

Mộ Tử Khâm thoải mái chơi bóng trên sân, tâm trạng anh hôm nay cực kì tốt. Bởi vì, Dụ Vi Hề đang đứng xem bên cạnh.

Anh đã quyết định, ngay khi mình thắng trận đấu ngày hôm nay sẽ đưa ra đề nghị hẹn hò với Dụ Vi Hề, đương nhiên, cô không có quyền từ chối.

Nhớ tới khuôn mặt bánh bao tròn trịa của cô bé kia, trong lòng Mộ Tử Khâm bỗng mềm đi, bất giác nở nụ cười.

Đúng lúc này, Ngô Luật Quần chuyển bóng tới tay anh. Anh cầm bóng, làm mấy động tác giả phóng khoáng tự nhiên lừa được cầu thủ đối phương, nhanh chóng đi tới dưới rổ. Toàn bộ nữ sinh đều bị khuôn mặt đẹp như điêu khắc và phong thái mạnh mẽ của anh mê hoặc, hò hét chói tai, vỗ tay ầm ầm.

Anh giữ bóng, một mình lao lên, sải bước nhảy lên cho bóng vào rổ. Gió khe khẽ cổ động bên tai Mộ Tử Khâm, miệng anh hơi cong lên, nở một nụ cười thật tự tin. Khóe mắt anh bắt giác liếc về phía bên cạnh nơi Dụ Vi Hề đang đứng, thế nhưng – không ngờ lại chẳng thấy cô bé đó đâu!

Cùng lúc, anh nghe thấy một âm thanh. Hình như là tiếng vải rách, rất nhỏ, nhưng lại được phóng đại đến vô hạn trong đầu anh.

Âm thanh đó phát ra từ trên người anh, đồng thời, móng anh bỗng nhiên có cảm giác mát mát. Chẳng lẽ quần mình... bị rách?

Bóng lọt vào rổ đối phương rơi xuống đất tạo nên tiếng “bang bang” – toàn bộ sân bóng lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng rất đông người đang hít một hơi lạnh thật sâu.

Tất cả mọi người đều thấy rõ quần của Mộ Tử Khâm bị rách một đường dài, hơn nửa, quần lót của anh cũng bị lộ hết ra. Anh chàng đẹp trai đã bị hở quần trong giữa chốn đông người.

Không ai dám cười vì bọn họ thấy trên đỉnh đầu Mộ Tử Khâm lượn lơ một luồng oán khí cực mạnh. Mộ Tử Khâm cúi đầu, lẳng lặng nói: “Dụ Vi Hề, cả đời này cậu đừng mong thoát được khỏi lòng bàn tay tôi”.

Lúc này, Dụ Vi Hề đang ngồi trên máy bay đi Mỹ, cả người bỗng run lên.

“Sao lại run thế?”. Hồ An Ny ngồi cạnh sờ sờ trán con gái, “Có phải bị sốt không?”.

“Không sao ạ”. Dụ Vi Hề lắc đầu, trèm chần kín người.

Cô đã làm, cô thực sự đã làm vậy. Tối hôm qua, cô đã động tay động chân trên bộ đồng phục của Mộ Tử Khâm. Chỉ cần có một cử động mạnh thì đường chỉ sẽ bị rách. Mà bây giờ, Mộ Tử Khâm hẳn là đã lửa giận cao ngút đến tận trời, đang tìm mình khắp nơi để tính sổ.

Có điều, cô đã quyết định rồi, vì nghĩ cho sự an toàn tính mạng của bản thân, cô sẽ vĩnh viễn không quay về.

Vĩnh viễn.

Nhìn những đám mây như kẹo đường ngoài cửa sổ, Dụ Vi Hề chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Năm năm sau.

“Tiểu thư, hãy tỉnh dậy đi ạ, tiểu thư?”.

Dụ Vi Hề chậm rãi mở mắt, thấy tiếp viên hàng không mỉm cười nhắc: “Tiểu thư, đã tới nơi rồi”.

Cô nói cảm ơn, giang hai cánh tay, duỗi thẳng lưng. Cuối cùng cũng quay về rồi.

Cô cố gắng hết sức học ngành quản lý khách sạn ở Mỹ, năm nay vừa tốt nghiệp thì có một khách sạn nổi tiếng trong nước mời cô về làm việc. Dụ Vi Hề càng nghĩ càng thấy công việc này khá là có triển vọng nên đã đồng ý. Trùng hợp chính là, bạn tốt hồi trước Lâm Nhan Ngạn sắp kết hôn, mời cô về làm phù dâu.

Chuyện đã đồng ý từ năm năm trước sao có thể không làm? Dụ Vi Hề đồng ý ngay lập tức.

Kéo hành lý đi ra khỏi sân bay, nhìn cảnh vật xa lạ mà quen thuộc, trong lòng cô có một cảm giác không rõ. Đang lúc xuất thân thì một người lao mạnh đến ôm chầm lấy cô. Dụ Vi Hề đang định kêu cứu mạng lại nghe thấy giọng nói cao vút quen thuộc oán giận nói: “Dụ Vi Hề, không ngờ cậu dám chạy tận năm năm!”.

Dụ Vi Hề định thần lại thì thấy một cô gái đẹp như con lai, lập tức kinh ngạc vui mừng gọi to: “Nhan Ngạn!?”.

“Lần này gặp lại, tớ rất muốn nuốt hết mấy lời vô nghĩa của cậu vào bụng. Bây giờ hôn lễ của tớ là quan trọng nhất, nhanh lên xe đi!”. Lâm Nhan Ngạn nhét cô vào trong xe, đạp chân ga, xe lao về phía trước nhanh như tên bắn.

Dọc theo đường đi, xe vượt qua mười xe khác, vượt đèn đỏ chín lần, bỏ mặc tám chú cảnh sát, rốt cục bọn họ dừng lại trước một cửa hàng áo cưới.

Chân Dụ Vi Hề còn đang như nhũn ra đã bị Lâm Nhan Ngạn lôi vào. Sau đó, một đám người lập tức vây quanh, bắt đầu thử cho cô mặc từng bộ từng bộ lễ phục phù dâu. Lâm Nhan Ngạn đứng một bên dùng ánh mắt nghiêm khắc xét duyệt.

“Cái này không được, nhìn quá tầm thường. Phù dâu cũng là một phần của cô dâu, thể hiện khiêu thủy mỹ của tôi”.

“Cái này cũng không được, quá tôn da cô ấy, nhìn còn đẹp hơn cả tôi, vậy không được”.

Trải qua vô số lần cời cời mặc mặc như thế, đến tận lúc Dụ Vi Hề sắp gục xuống, Lâm Nhan Ngạn mới thỏa mãn: “Cái này không tệ, thủy mỹ không quá tầm thường, cũng sẽ không nổi bật hơn cô dâu, chính là nó”.

Phù, rốt cục cũng xong! Dụ Vi Hề thở phào, đang chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút thì Lâm Nhan Ngạn lại ngăn lại, lôi cô hết đến cửa hàng trang sức xem dây chuyền lại đến spa chăm sóc da, đi cửa hàng đồ lễ kiểm tra tình hình in thiệp mời...

Từ hôm nay trở đi, ác mộng của Dụ Vi Hề đã bắt đầu. Với một người điên cuồng chuẩn bị cho hôn lễ của mình từ khi năm tuổi như Lâm Nhan Ngạn mà nói, hôn lễ là thứ còn quan trọng hơn tính mạng. Bởi vậy, tất cả đều không thể sai sót, tất cả đều phải hoàn mỹ.

Chính vì vậy mà cô đích thân lo tất cả mọi thứ từ việc lớn như đặt tiệc cưới cho đến việc nhỏ như chọn mẫu bao lì xì, tất cả cô đều tự quyết định. Mà nhiệm vụ của Dụ Vi Hề chính là làm trợ lý cho cô. Đây là một tháng bận rộn nhất trong cuộc đời Dụ Vi Hề, thời gian ngủ mỗi ngày của cô không được đến năm tiếng, lúc nào cũng phải hối hả ngược xuôi với Lâm Nhan Ngạn khắp thành phố, mệt đến suy nhược cả người. Mãi tới đêm trước hôn lễ, cái đầu bận đến rối tung rối mù của cô mới bỗng nảy ra một câu hỏi: “Ai là chú rể thế?”.

“Cậu cũng biết người đó đấy”. Lâm Nhan Ngạn nháy mắt mấy cái.

“Là ai cơ?”. Lòng hiếu kỳ của Dụ Vi Hề nổi lên.

“Ngô Luật Quần”. Lâm Nhan Ngạn nói.

Dụ Vi Hề cười hỏi: “Các cậu sao lại đến với nhau thế? Nhưng đúng là hai người rất xứng đôi, Ngô Luật Quần là một người rất tốt”.

“Chẳng phải nhờ phúc của cậu hay sao, sau khi cậu vô mộng biến mất, Mộ Tử Khâm ngày nào cũng tới tìm tớ đòi địa chỉ. Tớ thà chết chứ không chịu khuất phục, thế nào cũng không chịu cho cậu ta, thế là cậu ta bắt đầu đuổi giết tớ. May mà hồi đó tớ thông minh, dùng nhan sắc dụ dỗ Ngô Luật Quần, lừa anh ấy chống đỡ giúp tớ, tớ mới có thể bình an sống hết cấp ba”. Lâm Nhan Ngạn nhăn nhó cái mũi cao thẳng, “Sau đó tớ nghĩ, nếu đã phải hy sinh nhan sắc để dụ dỗ rồi thì đâu thể để anh ấy được lợi, thế là tớ tóm anh ấy về làm chồng”.

“Nhan Ngạn, cực khổ cho cậu rồi”. Dụ Vi Hề hít hít mũi, “Đều tại tớ mà cậu bị Mộ Tử Khâm ức hiếp”.

“Chính thế”. Lâm Nhan Ngạn tự đắc nhướn mày, “Bây giờ còn oán giận vì phải cực khổ làm phù dâu cho tớ nữa không?”.

“Không, tuyệt đối không, làm phù dâu của cậu là vinh hạnh rất lớn của tớ”. Dụ Vi Hề nịnh nọt nói, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, cô lo lắng hỏi: “À này... Mộ Tử Khâm, cũng tới tham gia hôn lễ ư?”.

Tuy rằng chuyện đã qua lâu rồi nhưng nhớ tới anh cô vẫn cứ sợ như trước.

Lâm Nhan Ngạn an ủi: “Yên tâm, hình như cậu ta vì bị thương hay gì đó nên còn đang ở Úc. Thế nên phù rể đành phải nhờ người khác”.

“Cảm tạ trời đất”. Dụ Vi Hề lau mồ hôi.

“Nhưng mà Vi Hề này, chiều năm đó của cậu đúng là rất ác”. Lâm Nhan Ngạn bội phục sát đất, “Quả thật là chó sủa không cắn người, cậu đã lưu lại thành công trong trí nhớ của Mộ Tử Khâm một vết nhục nhã không thể xóa nhòa. Biết không? Lúc đó ... ít nhất... có một nghìn người đã tận mắt nhìn thấy cái cậu ta mặc chính là quần đùi hình quả quýt màu đen, có rất nhiều người đã dùng điện thoại di động để lưu lại chứng cứ mãi mãi. À ừ thì, tớ cũng làm một kiểu... Nhìn này, nét lấm đúng không, phải công nhận, móng thẳng bé này cong thật... Mà này, mọi người bàn tán sau lưng cậu ta tròn một năm, ha ha ha, mặt cậu ta cũng muối cả một năm. Sau đó, cậu ta ra nước ngoài du học, àiz, cậu bé đáng thương, có khi không bao giờ... vượt qua nỗi ám ảnh này mất...”.

Nhìn bức ảnh quần lót rõ nét trong điện thoại di động, nghe Lâm Nhan Ngạn miêu tả tình trạng thảm hại của Mộ Tử Khâm, Dụ Vi Hề không hề vui mừng mà cô bắt đầu run.

Mộ Tử Khâm nhất định sẽ giết mình, nhất định.

Đảo mắt đã đến ngày cưới, sáng sớm Dụ Vi Hề đã bị đánh thức giúp Lâm Nhan Ngạn mặc quần áo, trang điểm, thu xếp đồ đạc, tiếp đón khách khứa... Cuối cùng, đầu óc cô choáng váng, cả người cạn sức, suýt nữa thì ngohẻo tại chỗ.

Tất cả đều diễn ra rất hoàn hảo, tiệc cưới đã bắt đầu. Trên sân khấu tràn ngập hoa tươi, cô dâu chú rể đang đứng trò chuyện với người dẫn chương trình.

“Vừa rồi là lời thề của chú rể, một tình cảm sâu nặng thật cảm động”. Người dẫn chương trình ôm ngực, giọng nói nghẹn ngào. Sau đó đưa micro cho cô dâu Lâm Nhan Ngạn: “Vây tiếp theo, chúng ta hãy nghe những lời cô dâu muốn nói trong ngày hôm nay”.

Lâm Nhan Ngạn xinh đẹp hoàn mỹ ưu nhã nhận lấy micro, không biết lấy từ đâu ra một tập giấy A4 dày cộp, đôi môi đỏ khẽ mở ra: “Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn những người dưới đây: Một, cửa hàng bán hoa Lệ Thế vì họ đã chuyển hoa hồng từ Hà Lan sang đây cho tôi bằng đường hàng không mà đến nơi vẫn rất tươi. Hai, bộ phận ẩm thực của khách sạn Vạn Hào vì họ đã đưa thịt bò Kobe Nhật Bản tươi sống đến đúng giờ. Ba...”.

Phù dâu Dụ Vi Hề đứng ngay sát sân khấu bất đắc dĩ cười cười. Nhưng đối với người lên kế hoạch cho đám cưới của mình từ lúc năm tuổi như Lâm Nhan Ngạn mà nói, việc này cũng không tính là quá đáng.

Dụ Vi Hề bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên hai cô gặp nhau Lâm Nhan Ngạn đã hỏi cô rằng đám cưới thích hoa bách hợp hay là hoa hồng tươi. Lúc đó đúng là làm cô sợ hết hồn. Không ngờ nhiều năm như thế đã trôi qua. Đúng là thời gian qua nhanh, năm tháng như thoi đưa, thời gian thấm thoát, thời gian qua mau, năm tháng trôi như nước chảy, năm tháng không chờ đợi ai...

Đang lúc khiêu chiến với giới hạn thành ngữ của mình, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của một người con trai: “Dụ Vi Hề, rốt cục cậu đã quay về”.

Dụ Vi Hề như bị sét đánh, nhất thời ngất ra tại chỗ.

Lâm Nhan Ngạn lại lật thêm một tờ, “Một trăm năm mươi tư, cảm ơn con mèo hoang dưới lầu nhà tôi ba ngày trước đã ngừng động dục, giúp tôi đêm hôm qua có được một giấc ngủ ngon, nhờ đó mà hôm nay đa tôi mới mịn màng như vậy...”.

Cụ già ngoài 60 tuổi phía dưới sân khấu đã bắt đầu buồn ngủ.

“Cậu cho rằng có thể trốn cả đời ư?”. Giọng nói u ám đó ở ngay bên tai cô.

Dụ Vi Hề nuốt nước bọt, khuôn mặt cứng ngắc.

Lâm Nhan Ngạn uống một ngụm nước, tiếp tục lẩm bẩm: “Một trăm năm mươi sáu...”.

Chú rể và phù rể trao đổi ánh mắt, chậm rãi bước đến bên cạnh Lâm Nhan Ngạn, bắt đầu ra tay.

“Cậu nói xem, tôi phải trừng phạt cậu thế nào đây?”. Giọng nói lạnh như băng.

Chú rể và phù rể rốt cục cũng cướp được cái micro, Lâm Nhan Ngạn giãy dụa tổng kết một câu: “Nói chung, cảm ơn tất cả những người đã giúp hôn lễ của tôi hôm nay trở nên hoàn mỹ, tôi yêu mọi người”.

Người dẫn chương trình vội vã đưa micro cho Dụ Vi Hề, “Tiếp theo, mời phù dâu kể cho chúng ta nghe chuyện khi cô dâu và chú rể quen nhau”.

Dụ Vi Hề vô thức nhận lấy micro.

Nhưng trong đầu cô trống rỗng, những lời chuẩn bị từ hôm qua cô đã quăng lên tận chín tầng mây rồi.

Tay cô run rẩy, cô cảm nhận được ánh mắt của người kia như thể đang thiêu một lỗ thủng trên lưng cô vậy. Trên lưng cô đầy những con rắn nhỏ lạnh lẽo đang không ngừng nhúc nhích. Cô ép mình phải mở mồm: “Tôi và Nhan Ngạn lúc ở trung học... lúc ở trung học... Chúng tôi...”.

Trung học, đúng, Mộ Tử Khâm học cùng trung học lại xuất hiện, cậu ta đến báo thù, cậu ta sẽ giết mình mất!

Sợ hãi lập tức khiến Dụ Vi Hề mất đi lý trí, cô không chịu nổi nữa, xách váy lao nhanh xuống sân khấu: “Mộ Tử Khâm, tôi sai rồi, xin hãy tha cho tôi!”.

Nhưng Mộ Tử Khâm không bỏ qua, một mực đuổi theo phía sau không dừng, “Dụ Vi Hề, cậu đứng lại cho tôi!”.

Hai người cứ như thế chạy ầm ầm ra khỏi tiệc cưới, khách khứa quay sang nhìn nhau, cả hội trường náo loạn.

Người dẫn chương trình phục hồi lại tinh thần, đang chuẩn bị hắng giọng tiếp tục nói thì đột nhiên cảm thấy nửa người bên phải lạnh như băng. Anh ta quay đầu, lập tức sợ chết đứng, chỉ thấy phía sau cô dâu Lâm Nhan Ngạn phủ một lớp sương mù dày đặc mà hoa cầm trên tay cũng bắt đầu héo từng bông từng bông một. Cô gằn từng chữ: “Tôi, muốn, giết, chết, hai, người!!!”.

Oán niệm thật đáng sợ, chú rể phù rể và người dẫn chương trình ôm lấy nhau, lạnh run.

Tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, Dụ Vi Hề cùng đường, lao vào toilet nữ, chạy vào một buồng nhỏ khoá chắc cửa lại. Sau đó, cô ngừng thở, nghiêng tai lắng nghe.

Thế nhưng, bên ngoài hoàn toàn im lặng không một tiếng động.

Chắc cậu ta không dám vào đâu. Dụ Vi Hề thở phào một hơi dài, vỗ ngực, tựa người vào cửa.

Nhưng sao mình vẫn cứ cảm giác thấy ánh mắt hừng hực như lửa thế này?

Dụ Vi Hề chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy – Mộ Tử Khâm đang tựa vào tấm ván ngăn cách buồng, nhìn cô, cười nhạt.

Cô muốn hét thật to nhưng lại phát hiện mình bị mất tiếng. Cô muốn chạy nhưng lại phát hiện chân không nhấc nổi một bước. Điều duy nhất cô có thể làm chính là mở mắt trừng trừng nhìn Mộ Tử Khâm nhảy xuống từ tấm ván ngăn.

Gian buồng nhỏ bé càng trở nên chật chội. Dụ Vi Hề run nhẹ, cuộn mình vào góc.

Mộ Tử Khâm vươn tay nâng cằm cô lên, nghiêng răng nói: “Dụ Vi Hề, cậu chết chắc rồi”.

Năm năm không gặp, khuôn mặt Mộ Tử Khâm vẫn đẹp như trước, chỉ có phần mất đi sự ngây ngô non nớt và thêm phần trưởng thành. Anh cao lên rất nhiều, thân hình thon dài. Cả người tựa như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Đáng tiếc, với Dụ Vi Hề mà nói, bây giờ không phải lúc thưởng thức cái đẹp. Cô lúc này chính là đang đứng trên ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Mới Dụ Vi Hề run run: “Xin... Xin lỗi”.

Mộ Tử Khâm mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn đầm máu: “Muộn rồi, bây giờ mới xin lỗi thì đã muộn rồi”.

Dụ Vi Hề sợ đến chân tay luống cuống, đầu óc trống rỗng. Người đang trong tình trạng sợ hãi có thể làm bất cứ chuyện gì. Dụ Vi Hề không biết lấy sức lực từ đâu ra, bỗng nhiên cắn vào bàn tay Mộ Tử Khâm đang nắm chặt cầm mình, cắn thật mạnh.

Mộ Tử Khâm bị đau, vội vàng lùi về phía sau. Dụ Vi Hề nhân cơ hội mở cửa lao ra ngoài.

“Dụ Vi Hề, tôi sẽ xé xác cậu thành từng mảnh nhỏ!”. Thù cũ, nợ mới, Mộ Tử Khâm trong nháy mắt biến thành một con rồng cực kì khủng bố.

Dụ Vi Hề không để ý đến hình tượng cảm đầu chạy về phía trước. Sắp cầm được cái tay nắm cửa toilet thì cô bỗng nhiên cảm thấy lưng cứng đờ.

Trong lòng Dụ Vi Hề nổ “bùm” một tiếng. Tiêu đời rồi, cô mà bị bắt được thì sẽ bị xé xác thành từng mảnh nhỏ!

Dụ Vi Hề bị một lực mạnh xoay người ép phải nhìn thẳng vào mặt Mộ Tử Khâm, lúc này chính là khuôn mặt đẹp âm u đến đáng sợ. Sự tuyệt vọng bao trùm lên Dụ Vi Hề, cô thầm nói trong lòng: Mẹ ơi, ngày này sang năm nhớ thấp hương cho con nhé.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, “ruỳnh” một tiếng, cửa bỗng nhiên bị mở ra thật mạnh.

Sau đó, Lâm Nhan Ngạn bước từng bước đến, trên mặt hết sức bình tĩnh, bình tĩnh đến kinh dị.

Không chỉ có là Dụ Vi Hề, ngay cả Mộ Tử Khâm cũng thấy khí lạnh tràn vào lồng ngực.

Ba người cứ như thế mà đối diện nhau.

Bỗng nhiên, Ngô Luật Quần lao tới hét lớn một tiếng: “Nguy hiểm, mau tránh xa cô ấy ra!”.

Dụ Vi Hề và Mộ Tử Khâm còn chưa kịp định thần lại, mắt Lâm Nhan Ngạn trong mắt bốc lên lửa giận hừng hực. Cô túm tóc Dụ Vi Hề rồi lại túm tóc Mộ Tử Khâm, sau đó đập mạnh hai cái đầu vào nhau như đập trứng, “Hôn lễ của tôi, hôn lễ của tôi, hôn lễ mất cả đời để lên kế hoạch của tôi, đều bị các cậu làm hỏng rồi, lấy cái chết mà tạ tội với tôi đi!”.

Dụ Vi Hề và Mộ Tử Khâm bị đụng đầu choáng váng, sao bay đầy trời. Ngô Luật Quần vội chạy đến ôm lấy Lâm Nhan Ngạn. Dụ Vi Hề và Mộ Tử Khâm nhân cơ hội thoát thân, lập tức chạy ra ngoài. Lâm Nhan Ngạn đang trong cơn giận dữ đẩy chồng ra, xách váy đuổi theo.

Tất cả khách khứa đều thấy phù dâu hòa và người đàn ông lao ra cửa, sau đó, cô dâu sát khí ngút tận trời đuổi theo, cuối cùng là chú rể vô tội bất đắc dĩ.

Lâm Nhan Ngạn đuổi tới cửa thì phát hiện Dụ Vi Hề và Mộ Tử Khâm đã lái xe phóng đi mất. Cô nhìn theo chiếc xe, trên mặt bỗng nở nụ cười.

Chỉ ít, một trong hai người bọn họ đã gặp phải tai họa rồi.

~*~ hết chương 6 ~*~

7. C 07

Dụ Vi Hề nghĩ mình là một con lợn, không, đến con lợn còn phải khinh bỉ chỉ số thông minh của cô ấy chứ.

Không ngờ trong lúc hoảng loạn cô lại chạy theo Mộ Tử Khâm mà lên luôn xe anh! Không ngờ cô lại tự chui đầu vào lưới!

Một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống từ bên trán, chậm rãi chảy dọc đến cái cằm nhỏ nhắn của cô. Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Dụ Vi Hề thở thật sâu, đầu óc thoáng tỉnh táo lại.

Bây giờ chỉ có hai lựa chọn: Một là mở cửa xe, anh dừng nhảy xuống. Đương nhiên, với tốc độ của xe lúc này, làm thế chắc chắn sẽ chết. Hai là bị Mộ Tử Khâm đưa đến một nơi không ai biết đến, nhận lấy sự trả thù của anh ta. Mà nếu thế thì lại càng chết không có chỗ chôn!

Dụ Vi Hề trong nháy mắt đưa ra quyết định, cô lặng lẽ đặt tay lên cửa xe, ấn chốt mở, thế nhưng — không có phản ứng gì?!

“Tôi đã khoá cửa xe lại rồi”. Mộ Tử Khâm không nhìn cô, chỉ nói bằng cái giọng lạnh như băng: “Cậu không đi nổi đâu”.

Hy vọng duy nhất của Dụ Vi Hề tan vỡ, mặt cô tái nhợt, bắt đầu nghĩ xem cách tự sát nào ít đau nhất.

Xe dừng trước một biệt thự biệt lập, Mộ Tử Khâm lôi cô đi vào. Dụ Vi Hề ra sức giãy dụa nhưng vô ích, Mộ Tử Khâm nắm chặt cổ tay cô, trừ khi cô cụt tay còn không thì dừng hông chạy.

Cứ thế, Dụ Vi Hề bị nửa lôi nửa ôm đi vào. Mộ Tử Khâm đẩy cô ngã vào sofa, sau đó, hai tay đặt hai bên người cô, dí sát vào mặt cô, ánh mắt loé lên tia u ám như đến từ địa ngục, “Dụ Vi Hề, cậu nói xem, tôi phải nghiêm phạt cậu thế nào đây?”

Dụ Vi Hề bắt đầu hóa thân thành đà điểu, cô nhắm mắt, cuộn người vào như một con tôm nhỏ.

“Đừng có giả vờ không nghe thấy!”. Mộ Tử Khâm bỗng nhiên nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn anh. Đôi mắt đẹp vốn trong veo của anh bắt đầu trở nên phần nộ, “Không ngờ cậu dám chính tôi! Đúng là tự tìm chết!”.

Lửa giận trong lòng anh đã âm ỉ cháy suốt năm năm, hôm nay rốt cục cũng được bùng nổ ra hết. Cô dám làm anh mất hết mặt mũi trước nhiều người như vậy. Cô dám bỏ đi luôn không thèm xuất hiện lấy một lần.

Anh dùng đủ mọi cách hỏi thăm tung tích Dụ Vi Hề nhưng cô nàng Lâm Nhan Ngạn kia lại ngậm chặt miệng không chịu nói. Anh đành phải đợi, mà trong lúc đợi thì lửa giận từng ngày từng đêm càng thêm dâng lên.

Rốt cục, trước đây không lâu, anh nghe tin bạn tốt Ngô Luật Quần sắp kết hôn với Lâm Nhan Ngạn, trong lòng mừng như điên. Anh biết chắc Dụ Vi Hề nhất định sẽ tới. Lần này, anh phải giữ cô thật chặt.

Vì lo sẽ đánh rần động cỏ nên anh nói dối rằng mình bị thương lúc đang nghỉ phép ở Úc, không tham gia hôn lễ được. Quả nhiên, chiêu này đã lừa được tất cả mọi người.

Anh vừa đi vào phòng tổ chức tiệc, liếc mắt đã nhìn thấy người con gái kia đứng bên cạnh sân khấu. Chiếc váy màu lam nhạt nhẹ nhàng thoải mái, bao bọc lấy đường cong tuyệt đẹp của cô. Mái tóc dài đen nhánh được búi cao. Cả người nhỏ nhắn xinh xắn nho nhã, dịu dàng đáng yêu. Đây chính là Dụ Vi Hề của năm năm sau, anh rốt cục cũng đợi được cô!

Người con gái này vẫn thú vị như trước đây, vừa thấy anh cứ như là nhìn thấy rắn rết. Không ngoài dự đoán, cô lại chạy trốn. Nhưng lần này, anh tuyệt đối sẽ không để cô chạy mất nữa.

Tuyệt đối không.

“Cậu... rốt cuộc muốn thế nào?”. Đôi mắt đen láy của Dụ Vi Hề bắt đầu ươn ướt. Lần này bị tóm, Mộ Tử Khâm nhất định sẽ dùng mười đại cực hình của Mãn Thanh để hành hạ cô.

“Cậu nói xem?”. Mộ Tử Khâm hỏi lại.

“Tôi sai rồi”. Dụ Vi Hề bị thương cầu xin: “Tôi thực sự sai rồi, xin cậu hãy thả tôi ra đi”.

Mộ Tử Khâm nở một nụ cười sáng bừng như ánh mặt trời ngoài cửa sổ: “Năm mơ”.

Dụ Vi Hề yên lặng nhìn anh, trong mắt thể hiện một sự kiên định. Sau đó, cô đã làm một việc mà Mộ Tử Khâm vĩnh viễn không ngờ tới – cô dùng đầu gối huých vào “tiểu đệ đệ” của anh một cái thật mạnh.

Mộ Tử Khâm không kịp đề phòng cứ thế mà trúng một chiêu thê thảm. Dụ Vi Hề nhân cơ hội giãy ra khỏi anh, lao ra cửa. Tay cô run rẩy, chân cô như đang nhũn ra. Cô lại làm một chuyện kinh khủng đến thế. Nếu như lần này bị bắt lại, Mộ Tử Khâm nhất định sẽ băm cô ra!

Cửa đang ở phía trước, ánh rạng đông đang ở phía trước, sinh mệnh của cô đang ở phía trước. Chạy mau thôi, chạy mau thôi, để bảo toàn tính mạng, xông lên phía trước thôi!

Cô đã sắp đến được cửa rồi thì bỗng nhiên Mộ Tử Khâm lao ra từ bên cạnh, chặn ngay phía trước cô. Dự Vi Hề sợ đến tóc dựng đứng, hét lên chói tai. Chỉ thấy Mộ Tử Khâm cắn răng, trên trán đầy mồ hôi lạnh, trong mắt thậm chí còn nổi cả tơ máu.

Ma vương! Dự Vi Hề vội xoay người, chạy lên trên lầu. Không cần quay đầu lại cô cũng cảm nhận thấy luồng sát khí lạnh lẽo phía sau – Mộ Tử Khâm đang đuổi theo.

Vì hoảng sợ nên tốc độ của Dự Vi Hề rất nhanh. Nhưng cũng vì phần nộ mà tốc độ của Mộ Tử Khâm còn nhanh hơn. Vì vậy, ngay trên cầu thang, anh đã tóm được chân cô. Dự Vi Hề thuận thế ngã xuống. Không chút do dự, Mộ Tử Khâm nhào tới, đè lên người cô. Một luồng khí lạnh lùa vào lỗ tai cô, “Dự Vi Hề, tôi muốn cậu sống còn đau khổ hơn là chết”.

Ồi mẹ ơi! Máu trong người cô đóng băng hết cả. Trong lòng cô cảm thấy thực sự sợ hãi. Đừng, đừng!

Dự Vi Hề lấy khủy tay huých một cái, trúng vào bụng Mộ Tử Khâm. Mộ Tử Khâm bị đau, buông lỏng cô. Dự Vi Hề đẩy anh thật mạnh, đứng lên, tiếp tục chạy về phía trước, liều lĩnh xông vào một căn phòng, khoá chặt cửa lại.

Mộ Tử Khâm đứng ở ngoài cửa cắn răng nói: “Dự Vi Hề, tôi không tin cậu sẽ không ra”.

Anh sai rồi. Dự Vi Hề thà chết cũng sẽ không đi ra ngoài. Cô cuộn mình lại trong góc tường, lẳng lặng ngồi đó.

Làm sao bây giờ? Tìm người giúp đỡ? Nhưng trong căn phòng đó không có điện thoại. Nhảy xuống từ cửa sổ? Nhưng cao thế chắc chắn sẽ ngã gãy chân.

Càng nghĩ, cô càng quyết định sẽ tiếp tục đợi ở đây. Chỉ cần không phải đối mặt với tên ác ma kia thì thế nào cũng được.

Từng giây từng giây trôi qua, sắc trời cũng dần dần tối. Dự Vi Hề bắt đầu nghe thấy tiếng dạ dày mình kêu ca. Lúc này cô mới nhớ ra, cả ngày hôm nay chưa được ăn gì.

Lúc này, ngoài cửa lan đến mùi thơm của đồ ăn. Cô chậm rãi tiến đến cạnh cửa, hít vào thật sâu rồi không ngừng nuốt nước bọt. Bỗng nhiên, giọng Mộ Tử Khâm ở ngoài cửa vang lên: “Dự Vi Hề, ngoan ngoan đi ra đi, có cả một bữa đại tiệc đang đợi cậu đây này”.

Dự Vi Hề vội vàng lui về phía sau ba bước, dám dùng đồ ăn để cám dỗ cô?! Quá dễ tiện! Tuyệt đối không được để bị lừa, ra ngoài rồi, không phải cô được hưởng thụ đại tiệc mà là cô biến thành nguyên liệu chế biến đại tiệc thì có!

Dự Vi Hề nhanh chóng mở cửa sổ để mùi hương làm người ta thèm muốn chết này mau tan đi. Nhưng Mộ Tử Khâm lại để đồ ăn lại ngoài cửa, mùi thơm lan vào qua khe. Mùi thơm vẫn cứ quanh quẩn trong phòng làm bụng cô sôi sùng sục.

Quá đau đớn! Dự Vi Hề không thể chịu đựng được nữa, nhìn xung quanh, phát hiện ngăn tủ trong phòng để khá nhiều rượu.

Dự Vi Hề hơi do dự. Nói thật, cô chỉ uống rượu có đúng một lần, đó là lúc tốt nghiệp đại học và cũng đã say chính lần đó. Nghe bạn học nói thì sau khi uống say cô biến thành một người hoàn toàn trái ngược với con người dịu dàng hiền lành lúc bình thường. Cụ thể là, cô mà uống say sẽ biến thành một nữ tướng cướp, tóm được ai đánh luôn. Đêm đó, cô đã đánh cho một anh chàng đẹp trai lại gần bắt chuyện biến thành đầu heo. Chính vì thế mà cô đã thề rằng về sau không bao giờ động đến một giọt rượu nào nữa.

Nhưng ngay lúc này, cô thật sự đói bụng quá rồi, nếu uống say thì sẽ không cảm thấy khó chịu như vậy nữa. Đang lúc Dự Vi Hề đau khổ đấu tranh thì Mộ Tử Khâm ở bên ngoài gia tăng hỏa lực, mang đến một phần gà rán nóng hổi, cố sức lùa mùi thơm vào phòng.

Dự Vi Hề hoàn toàn khuất phục. Cô mở nắp bình, cầm lấy bình rượu đổ ừng ực vào bụng. Không bao lâu sau, cô cảm thấy dạ dày nóng bừng, cả người dần dần nóng lên, đầu cũng dần dần choáng váng.

Sau đó, Dụ Vi Hề dịu dàng ngoan ngoãn đã biến mất.

Mộ Tử Khâm đang tiếp tục quạt mùi vào thì nghe thấy “rầm” một tiếng, cửa bật mở, Dụ Vi Hề đi ra.

Nhưng, có gì đó không đúng.

Mặt cô đỏ bừng, mà bước đi cũng liêu xiêu.

“Cậu uống rượu?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

Dụ Vi Hề không trả lời, cô lao vọt đến trước mặt Mộ Tử Khâm, đột nhiên túm lấy áo anh, nói năng lộn xộn: “Mộ Tử Khâm, tôi không sai! Tất cả những gì tôi làm đều là vì bị cậu ép... Tại sao cậu lại đổi quà của tôi thành đĩa A... Cậu, cậu chết đi!”.

Mộ Tử Khâm rất hứng thú nhìn cô: “Dụ Vi Hề, cậu thật đúng là khiến tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa”.

“Nhìn với cặp mắt khác xưa á, còn đang ở phía sau cơ”. Dụ Vi Hề nói xong liền giơ tay lên, rất nhanh cho anh một quyền, đánh Mộ Tử Khâm nghoẹo cả đầu.

Núi lửa trong nháy mắt bùng nổ. Mộ Tử Khâm đột nhiên nổi giận: “Dụ Vi Hề, hôm nay tôi mà không dạy dỗ cậu thì tôi không phải Mộ Tử Khâm!”.

Nói xong, anh ôm lấy Dụ Vi Hề bằng một tay, sai bước đi vào phòng, thả cô lên giường sau đó phủ phục xuống đè ép cô. Dụ Vi Hề đâu chịu kém cạnh, cô đánh lại bằng cách hét cào lại cầu cứu như một con mèo hoang nhỏ, hành Mộ Tử Khâm đến khổ. Mắt súc của chín trâu hai hổ, Mộ Tử Khâm rút cục cũng giữ được tay chân Dụ Vi Hề. Anh cúi người xuống, khễ nheo mắt nhìn thẳng vào cô: “Bây giờ tôi xem cậu còn chạy kiểu gì!”.

Lúc này, Dụ Vi Hề đã bình tĩnh lại. Cô nhìn thẳng vào anh, đôi mắt vì men say mà trở nên mơ hồ tựa như một hồ nước mênh mang. Da thịt trắng nõn của cô đỏ ửng lên vì say rượu, nhìn qua càng thêm mịn màng. Mà đôi môi nhỏ nhắn, mềm mại như nước sáng bóng lên đến mê người khiến con người ta muốn bắt chấp tất cả mà nhắm nháp.

Mộ Tử Khâm như gặp ma chướng, chậm rãi kề sát vào môi cô. Nhưng ngay lúc đôi môi sắp phủ lên hết thì Dụ Vi Hề bỗng nhiên ngẩng đầu, đâm sầm vào Mộ Tử Khâm. Mộ Tử Khâm bị bất ngờ chưa kịp đề phòng, đương nhiên là bị cô đẩy ra.

Dụ Vi Hề lắc la lắc lư đứng dậy muốn ra khỏi phòng. Mộ Tử Khâm phục hồi lại tinh thần, lập tức vươn tay ra giữ. Chỉ nghe “xoạc” một tiếng, váy của Dụ Vi Hề rách một đường lớn, tấm lưng trắng nõn mịn màng lộ hết ra. Mộ Tử Khâm nhìn màu trắng nõn đó mà ngây ngẩn cả người.

Dụ Vi Hề bỗng xoay người lại, kéo dài giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu dám xé váy tôi!”.

Sau đó, cô lao vọt lên, bắt đầu xé rách quần áo Mộ Tử Khâm, miệng còn nói mơ hồ không rõ: “Tôi cũng muốn xé... xé sạch cả người cậu!”.

Đôi tay mềm mại của Dụ Vi Hề lướt trên người Mộ Tử Khâm, chỉ chốc lát đã giật đứt toàn bộ cúc áo anh, sau đó, khuôn ngực gầy gò của anh lộ ra.

Ánh sáng lướt qua quần áo lúc này đang nửa choàng nửa vắt trên người Mộ Tử Khâm. Quần áo màu đen làm tôn lên làn da trắng, quyến rũ vô cùng. Nhưng Dụ Vi Hề đã say đến mức ngất ngưỡng, tế bào não không còn đủ tỉnh táo để thưởng thức nữa. Vì quá mệt, cô vừa thổ hển hển vừa mắt nhắm mắt mở. Mà tư thế lúc này của bọn họ cực kỳ mờ ám: Dụ Vi Hề ngồi trên lưng Mộ Tử Khâm, tay vòng vào ngực anh để chống người. Nhìn cả hai người quần áo không chỉnh tề, cảnh xuân lộ hết ra tạo nên một hình ảnh thật hoa lệ.

“Dụ Vi Hề, lập tức xuống khỏi người tôi!”. Mộ Tử Khâm ra lệnh.

Dụ Vi Hề bắt đầu lú lút hết cả lưỡi vì rượu: “Không... không xuống đây”. Nói xong còn thị uy lắc lư trên người anh.

Cơ thể Mộ Tử Khâm lập tức căng cứng, động tác của cô làm anh cảm thấy hưng phấn. Anh cắn răng uy hiếp: “Dụ Vi Hề, xuống cho tôi, bằng không tôi sẽ cưỡng bức cậu đấy!”.

8. C 08

Những lời này có vẻ như rất có hiệu quả vì Dụ Vi Hề đã ngừng lắc lư. Đúng lúc Mộ Tử Khâm âm thầm thở phào thì Dụ Vi Hề lại cúi người xuống đối mặt với anh. Hơi thở của cô được pha trộn bởi mùi rượu và vị ngọt ngào. Đôi mắt cô mông lung mơ hồ. Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ mở ra nhưng lại nói một câu rất kinh dị, “Tôi sẽ cưỡng bức cậu trước!”.

Mộ Tử Khâm nhìn cô, bỗng nhiên chớp mắt rất chậm rất chậm, “Cậu có biết thế nào là cưỡng bức không?”.

“Nói vớ vẩn”. Dụ Vi Hề vung tay lên, dáng dấp rất giống một nữ tướng cướp xuống núi để đoạt lấy áp trại tướng công, “Chưa ăn thịt lợn chẳng lẽ không biết con lợn như thế nào? Trên TV chiếu suốt còn gì... Chính thế, bây giờ tôi cũng xem TV đấy, a ha ha ha...”.

Nói xong, đầu óc Dụ Vi Hề lại bắt lệch sóng, chuyển sang kênh khác, bắt đầu tự nói với mình, “Đúng rồi, mấy bộ phim gần đây không tệ, tôi giới thiệu cho cậu mấy bộ phim Mỹ nhá... Vượt ngục, toàn anh đẹp trai, ha ha... Đúng rồi, còn có thành phố dục vọng nữa, đó là một phim kinh điển, có mấy cảnh không dành cho trẻ em, nhất định cậu sẽ thích... Đúng rồi, gần đây còn đang có cơn sốt phim hài Thái nữa...”.

“Dụ Vi Hề”. Mộ Tử Khâm ngắt cơn lảo đảo của cô.

“Cái gì?”. Dụ Vi Hề hai mắt mờ mờ, “Ai gọi đấy?”.

“Vừa rồi chẳng phải cậu nói muốn cưỡng bức tôi sao?”. Mắt Mộ Tử Khâm sáng lên, “Thế nào, dám nói mà không dám làm à?”.

“Ai bảo thế!”. Dụ Vi Hề bị mất khả năng đánh giá đúng phải phép khích tướng, cao giọng nói: “Ngay bây giờ tôi sẽ cưỡng bức cậu!”.

Nói xong, Dụ Vi Hề bắt đầu cố gắng nhớ lại nhưng ký ức còn lại trong đầu chỉ có cảnh nam cưỡng bức nữ. Quên đi, cứ làm theo thế vậy. Vì thế, Dụ Vi Hề cúi người xuống, dùng miệng ngậm lấy vật nổi lên trước ngực anh, sau đó dùng đầu lưỡi không ngừng khiêu khích cuốn vòng tròn. Dần dần, cô cảm nhận thấy hạt tròn trong miệng bắt đầu cứng lên, mà hô hấp của Mộ Tử Khâm cũng dần trở nên dồn dập.

Lúc này, Dụ Vi Hề bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày: “Mộ Tử Khâm, ngực cậu nhỏ quá, còn không to bằng của tôi”.

“Nói vớ vẩn”. Giọng nói Mộ Tử Khâm vì tràn ngập tình dục mà khàn khàn: “Nếu ngực cậu mà không to bằng của tôi thì mổ bụng tự sát luôn được rồi đấy”.

“Nói cũng đúng... Ha ha a”. Dụ Vi Hề nắc một cái, “Được rồi, tôi tiếp tục đây”.

Môi cô tiếp tục lướt xuống phía dưới, đi tới vùng bụng không chút sạo lồi lõm, hôn đi hôn lại. Càng đi xuống, cơ thể anh lại càng căng cứng. Mà vật nóng rực của anh cũng đã vươn cao thẳng lên. Dụ Vi Hề bắt đầu nhíu mày, bỗng nhiên ra sức chặn cái thẳng cứng của anh, miệng lầm bầm nói: “Hạ xuống, hạ xuống, còn chưa đến lượt mày diễn đâu, sao lại choán màn hình thế?”.

Trán Mộ Tử Khâm toàn vạch đen hoà cùng với mồ hôi hột vì phải nhẫn nhịn. Anh muốn bóp chết cô nàng này hoặc là ân ái đến chết. Sau một hồi đấu tranh, anh chọn phương án sau. Mộ Tử Khâm ôm lấy thắt lưng cô, xoay người một cái, hai người đổi vị trí, anh nằm trên người Dụ Vi Hề.

Dụ Vi Hề vuốt lồng ngực anh, hét lớn: “Buông ra... Tôi còn muốn... Tôi còn muốn tiếp tục cưỡng bức cậu!”.

Mộ Tử Khâm giữ lấy cổ tay Dụ Vi Hề, kề sát vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Để tôi giúp cậu là được mà”.

Giọng nói của anh thật quyến rũ, mềm mại xa xăm như thể yêu tinh hoa đào chuyên mê hoặc con người.

Có lẽ là bởi vì tác dụng của cồn, có lẽ là bởi vì ma chướng hoa lệ này, Dụ Vi Hề không giãy dựa nữa, cô nhắm mắt lại.

Mộ Tử Khâm cởi chiếc áo màu đen ra, anh cúi người xuống bắt đầu hôn lên môi cô. Môi cô mềm mại mà ấm áp, có chút ngọt ngào. Lưỡi anh tách hai hàm đóng chặt của cô ra, nhắm nháp nước bọt ngọt như mật của cô. Anh cuốn lấy cái lưỡi dính hương của cô, mút vào, dây dưa. Anh tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất. Dụ Vi Hề cau mày, xoay đầu muốn thoát khỏi sự quẩn quít của anh nhưng Mộ Tử Khâm giữ chặt mặt cô không cho cô thoát.

Anh sẽ không buông tay, sẽ không buông tay cô gái này ra nữa.

Cùng với trận mưa hôn, Mộ Tử Khâm bắt đầu đòi hỏi càng nhiều. Anh đưa tay ra phía sau Dụ Vi Hề, cởi váy cô ra. Dụ Vi Hề lại cầm tay anh, mơ mơ màng màng nói: “Đừng cởi, tôi sẽ bị lạnh”.

Mộ Tử Khâm dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm dọc theo tai cô, giọng nói của anh mang theo sự mê hoặc, “Đợi lát nữa em sẽ nóng lên thôi”. Loại kích thích này khiến toàn thân Dụ Vi Hề tê dại, cô bất giác cất tiếng rên rỉ.

Hơi thở Mộ Tử Khâm càng thêm nóng rực, anh nắm lấy rồi cởi cả cái váy vướng bận kia lẫn quần áo lót ra, lúc này, Dụ Vi Hề cả người trần trụi. Cơ thể cô tảo ra màu trắng trong suốt, đẹp đến không thể nói nên lời. Mộ Tử Khâm cúi đầu, bắt đầu tôn thờ ngực cô. Anh ngậm lấy nơi mềm mại trước ngực, dùng đầu lưỡi khiêu khích nụ hoa phấn hồng của cô từng vòng lại từng vòng, kiên trì chờ đợi chúng yêu kiều khóc lên trong miệng mình. Mà tay anh cũng bao bọc lấy màu trắng mềm mại bên kia, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, nhìn nó biến thành đủ các hình dạng trong bàn tay mình.

Dụ Vi Hề bắt đầu cảm thấy bứt rứt khó chịu, cô lấy tay đẩy vật lạ đặt trước ngực mình ra. Nhưng Mộ Tử Khâm lại nhanh chóng tóm lấy hai tay cô, giữ chặt sang hai bên sườn. Sau đó môi anh lưu luyến dờn khỏi ngực cô, di chuyển xuống vùng bụng bằng phẳng, chậm rãi hôn lên. Thế rồi anh tiếp tục xuống phía dưới, đi tới nơi bí mật của cô. Mộ Tử Khâm tách đôi chặt đang kẹp chặt của cô ra, ngón tay thon dài thâm nhập vào nụ hoa cô. Anh sợ làm đau cô, cẩn thận thăm dò, động tác nhẹ mà chậm. Độ chặt của con đường mòn, sự ấm áp của vách tường bên trong khiến lửa dục trong mắt Mộ Tử Khâm càng thêm dâng cao, anh dùng sức mạnh hơn.

Bên dưới truyền đến cảm giác có vật lạ tiến vào khiến Dụ Vi Hề thấy không thoải mái, cô vô thức co rút nụ hoa. Ngón tay Mộ Tử Khâm bị hút chặt vào, cảm giác này khiến anh điên cuồng. Anh bắt đầu chậm rãi cử động ngón tay, từng chút từng chút ra vào cơ thể cô. Sự tê dại như bị điện giật dọc theo ngón tay anh mà truyền đến toàn thân Dụ Vi Hề, cô không kìm chế được cong người lên, khuôn mặt đỏ ửng vì tình dục.

Mộ Tử Khâm cố gắng kìm lại sự khô nóng trong cơ thể, kìm chế sự bất chấp tất cả khi bị cô kích thích, mãi đến khi đường mòn của cô trở nên ướt át mới rút ngón tay ra. Trên ngón tay tất cả đều là dịch yêu trong suốt của cô, là bằng chứng cho sự chuẩn bị sẵn sàng đón nhận anh. Mộ Tử Khâm cởi quần, đặt vật đã sớm thăng cứng hiên ngang trước cửa khu vườn tư mật, sau đó cử động một cái, anh tiến vào cô.

Một cơn đau ập đến toàn thân Dụ Vi Hề, cô nửa đẩy nửa đánh Mộ Tử Khâm đang ở trên người mình, khóc kêu lên: “Đau quá... Đau quá! Mộ Tử Khâm, cái tên khốn này!”.

“Tôi khốn nạn”. Mộ Tử Khâm thở dốc nặng nề, anh tựa đầu chôn mặt vào trong mái tóc đen mềm mại của cô, lẩm bẩm nói: “Còn em, chính là một cô nàng hư hỏng”.

Anh chậm rãi ra vào cơ thể cô, đường mòn nhỏ hẹp ướt át kia bao trọn lấy vật cực lớn của anh, sự sung sướng không gì sánh kịp vỡ òa.

Dụ Vi Hề uể oải đẩy anh, “Đi ra ngoài đi! Đau quá! Tôi sai rồi, Mộ Tử Khâm, tôi sẽ không chọc giận cậu nữa! Cậu ra ngoài đi!”.

“Em không chọc tôi nhưng tôi sẽ tiếp tục chọc em”. Mộ Tử Khâm liếm đi giọt nước mắt nơi khoé mắt cô, “Cả đời sẽ chọc em”.

Dụ Vi Hề bắt đầu giãy dựa nhưng bởi vậy mà đường mòn của cô càng thêm chặt, Mộ Tử Khâm không nhịn rên rỉ ra tiếng. Cảm giác sung sướng này làm anh mất khống chế, anh bắt đầu tăng tốc độ nhanh hơn, rong

ruổi trong cơ thể cô. Anh cúi người xuống, hôn cô, nuốt lấy tiếng khóc của cô vào cơ thể mình. Từ nay về sau, nước mắt của cô, nụ cười của cô, thân thể cô đều sẽ là của anh.

Anh giống như một con dã thú không biết mệt mỏi, chiếm đoạt cơ thể tuyệt mỹ của cô. Làn da dần dần nóng rực, hơi thở dần dần mê loạn, động tác dần dần điên cuồng. Anh muốn cô, dùng hết toàn bộ sức lực của mình mà muốn cô. Hai cơ thể cực nóng dây dưa trên chiếc giường mềm mại, cử động với tần suất như nhau.

Quan hệ của bọn họ trong đêm nay đã hoàn toàn thay đổi.

Sáng sớm ngày hôm sau...

“A!!”. Dụ Vi Hề cứ như nhìn thấy ma, thê lương kêu lên: “A!! A!! A!!!”.

Không, còn đáng sợ hơn cả quỷ! Mộ Tử Khâm, Mộ Tử Khâm cả người không mặc quần áo!

Nhưng đáng sợ nhất chính là, mình cũng không mặc gì!

Cơn đau từ phía người dưới truyền đến cho cô biết, đêm hôm qua bọn họ đã lên giường!

Trời ạ, mau nói với cô rằng đây không phải sự thật, đây nhất định không phải là sự thật!

“A!!”. Điều duy nhất Dụ Vi Hề có thể làm lúc này chỉ là hét chói tai.

Nhưng Mộ Tử Khâm bỗng nhiên đứng dậy, hôn lấy cô. Dụ Vi Hề mở to hai mắt, đầu lưỡi anh đang cuộn lên trong miệng cô! Dụ Vi Hề một tay đẩy anh ra, ra sức lau miệng, “Phì phì! Buồn nôn quá đi mất!”.

Mộ Tử Khâm khẽ cười một tiếng, sau đó nghiêng người, tay chống đầu, nhìn cô. Tư thế này của anh trông cực kỳ “vui tai vui mắt”. Phải thừa nhận, ngoại hình của anh quả nhiên là không chê vào đâu được, vừa mới rời giường, tóc tai rối tung mà vẫn có được vẻ đẹp hoang dã nam tính. Chăn đơn màu trắng chỉ che được phần eo dưới, khuôn ngực mê người cứ thế lộ ra.

Dụ Vi Hề bỗng phát hiện ba điểm của mình cũng bị lộ hết, vội vàng kéo chăn để che người. Nhưng kéo mạnh quá nên “chú chim nhỏ” của Mộ Tử Khâm lộ hết cả ra. Không chỉ thế mà nó còn đang trong trạng thái giương cánh muốn bay!

Mặt Dụ Vi Hề đỏ bừng như sắp xuất huyết, cô lấy chăn che ngực, xoay người, lắp bắp nói: “Cậu... cậu mặc quần vào trước đi đã!”.

Cô dùng chăn che khuất cảnh xuân trước ngực nhưng toàn bộ phía sau lưng lại hở hết. Một màu trắng nõn như thể thật quá khêu gợi, còn cả cặp mông cong xinh xắn nữa.

“Tối hôm qua em đã nhìn hết rồi mà, sợ gì nữa?”. Mộ Tử Khâm lưỡi biếng vuốt ve lưng Dụ Vi Hề, sự mềm mại này khiến anh mê muội.

Bị anh đụng vào, Dụ Vi Hề như bị điện giật nhảy từ trên giường xuống và cũng kéo luôn cái chăn đi.

Cô không dám quay đầu lại nhìn, chỉ ra sức cắn cắn môi dưới, tiếp tục nói lắp: “Cậu...Tối hôm qua cậu... đã làm gì tôi?”.

“Lẽ ra em nên hỏi em đã làm gì với tôi mới đúng”. Mộ Tử Khâm ung dung, nhàn nhã hỏi lại.

“Tôi đã làm gì cậu?”. Dụ Vi Hề căng thẳng hỏi.

Mộ Tử Khâm nói từng chữ một: “Em, cưỡng, bức, tôi.”

“Làm sao có thể!”. Dụ Vi Hề kích động quay đầu lại nhưng thấy Mộ Tử Khâm trần trụi không chăn che, cô sợ quá vội vã xoay người lại. Mạch máu trên mặt như sắp đứt hết cả. Trời ạ, lại thêm một lần ấn tượng sâu sắc với “chú chim nhỏ”.

Mộ Tử Khâm chậm rãi nói: “Tôi không nói dối để mưu lợi như em đâu, tự ngẫm lại đi. Tối hôm qua là em ngồi trên lưng tôi gào lên là muốn cưỡng bức tôi đấy”. Chính xác là anh không hề nói dối, cùng lắm chỉ bớt đi chút sự thật, chút sự thật khá là quan trọng thôi.

Dụ Vi Hề ôm lấy cái đầu choáng váng, cố nhớ kĩ lại. Hình như, có vẻ, khả năng là, có lẽ cô thực sự đã nói những lời này. Nhận ra điều này, Dụ Vi Hề hận không thể nuốt vàng tự sát luôn.

Cô cường bức Mộ Tử Khâm! Đánh một tia sét trúng chết cô luôn đi!

Đang không biết làm sao, giọng Mộ Tử Khâm bỗng vang lên bên tai cô: “Em chờ ở đây, đợi tôi tắm rửa xong chúng ta cùng thương lượng xem nên giải quyết mọi chuyện thế nào”.

Anh đứng ngay sau cô, lồng ngực nóng rực của anh dán vào lưng Dụ Vi Hề. Cảm giác đụng chạm xa lạ này khiến cô hoảng loạn.

May là nói xong câu này, Mộ Tử Khâm đã đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng cửa đóng lại, cơ thể cứng ngắc của Dụ Vi Hề mới trấn tĩnh lại được, mà đầu óc rối bời cũng bắt đầu hoạt động. Cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây, đợi lát nữa sau khi Mộ Tử Khâm đi ra rồi nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Hạ quyết tâm, Dụ Vi Hề vội vã hành động, chuẩn bị mặc quần áo rời đi. Nhưng lúc cô nhìn thấy cái váy đã rách thành vài mảnh thì hoàn toàn tuyệt vọng. Thế này thì còn mặc thế nào được? Thảo nào Mộ Tử Khâm lại yên tâm để cô đợi một mình bên ngoài, hoá ra là đoán chắc cô không dám trần trụi chạy trốn.

Dụ Vi Hề nản lòng ngồi trên giường, vô thức nhìn đồng quần áo rách nát. Áo sơ mi của Mộ Tử Khâm bị xé thành vài mảnh, xem ra đúng là kiệt tác của mình rồi.

Bóng đèn loé sáng, Dụ Vi Hề bỗng nhiên có một chủ ý, cô có thể mặc quần áo của Mộ Tử Khâm mà. Dụ Vi Hề lập tức mở xem tủ quần áo của Mộ Tử Khâm, lấy ra một cái quần, cắt ngắn thành quần soóc. Phối hợp với một cái áo sơ mi, vạt áo được buộc lại. Không tệ không tệ, nhìn qua rất có phong cách thể thao.

Quần áo nón mũ xong xuôi, Dụ Vi Hề lập tức chạy ra ngoài. Cô thề với lòng, đời này sẽ không bao giờ gặp lại Mộ Tử Khâm – người đàn ông bị mình cường bức ấy nữa.

~*~ hết chương 8 ~*~

9. C 09

Trốn cũng không phải chuyện dễ dàng. Vì vẫn ở nước ngoài suốt nên không quen nhiều bạn ở đây, trong khoảng thời gian ngắn Dụ Vi Hề thật sự không tìm nổi nơi nào để ở. Đang lúc rầu rĩ về việc này thì Lâm Nhan Ngạn chủ động tìm tới cô, nói có người quen muốn cho thuê phòng ở, bảo cô đi xem.

“Vốn là nên mời cậu về ở nhà bọn tớ nhưng tớ với Luật Quần đang tân hôn, tính dục tương đối mạnh, sợ nhờ cậu vô tình nhìn thấy cảnh bọn tớ abcdxyz lại gây tổn thương lớn về mặt tâm lí. Hơn nữa”, Lâm Nhan Ngạn trừng mắt lườm cô, “Tớ còn chưa hết giận chuyện cậu làm hỏng tiệc cưới của tớ đâu, thế nên đành phải để cậu đi ở nơi khác”.

“Thế là phải, thế là phải, có chỗ để ở tớ cũng đã rất thỏa mãn rồi”. Dụ Vi Hề vội lấy lòng, “Nhan Ngạn, cậu muốn ăn gì nào, tớ mời, coi như là chuộc lỗi”.

“Ai thèm khách sáo với cậu, đi xem phòng ở cho cẩn thận đi”. Nói xong, Lâm Nhan Ngạn kéo Dụ Vi Hề lên xe.

Một lúc sau hai người tới nơi. Phòng cho thuê ở trên tầng hai mươi, lúc đi lên Dụ Vi Hề hỏi: “Đúng rồi, chủ cho thuê nhà là một người phụ nữ thế nào, có dễ tính không?”.

“Ai bảo cậu chủ cho thuê nhà là nữ?”. Lâm Nhan Ngạn nháy mắt với cô, “Người ta là một anh đẹp trai còn độc thân”.

Dụ Vi Hề vô cùng kinh ngạc, “Người ở cùng tớ là đàn ông?”.

“Dù gì cậu cũng đã ở nước ngoài nhiều năm như thế rồi mà sao vẫn còn bảo thủ vậy? Hơn nữa, chỉ là ở chung một phòng thôi, có ai bảo hai người ngủ cùng trên một cái giường đâu”. Lâm Nhan Ngạn lườm bạn tốt.

Là người đứng dưới mái hiên (người đứng dưới mái hiên dù thế nào vẫn phải cúi đầu), Dụ Vi Hề đành phải cam chịu số phận.

“Đúng rồi, hôm hôn lễ đó cậu có bị Mộ Tử Khâm làm gì không?”. Lâm Nhan Ngạn tò mò.

Ai ngờ nghe đến chuyện này, cả người Dụ Vi Hề căng thẳng phát run lên, nói năng lộn xộn: “Không, bọn tớ, bọn tớ không xảy ra chuyện gì hết. Cậu ta... cậu ta ghét tớ nhất, còn tớ... tớ cũng ghét cậu ta nhất. Bọn tớ không hề xảy ra chuyện gì cả, sao cậu lại hỏi vậy, sao lại hỏi thế?”.

“Mặt cậu sao lại đỏ thế?”. Lâm Nhan Ngạn nghi ngờ, “Ý tớ hỏi là, cậu ta mắng cậu hay đánh cậu ấy?”.

Hoá ra là ý này, Dụ Vi Hề thở phào, vô thức sờ tay lên mặt, tay lạnh băng mà mặt lại nóng bừng, “Cậu ta...vừa đánh lại vừa mắng tớ”.

Lâm Nhan Ngạn suy đoán, “Tớ nghĩ cậu ta sẽ không quên dễ thế đâu, có thể còn tiếp tục hành hạ cậu đấy”.

Tiếp tục hành hạ? Trước mắt Dụ Vi Hề bỗng hiện lên “chú chim nhỏ” muốn giương cánh bay của Mộ Tử Khâm, mặt lập tức đỏ bừng.

May là đúng lúc này thì thang máy tới, Lâm Nhan Ngạn không chú ý đến biểu hiện kì lạ của Dụ Vi Hề mà đưa cô đi luôn tới trước cửa một phòng trọ, gõ cửa. Cửa mở, Dụ Vi Hề mới thoát được ra khỏi bóng ma chim nhỏ.

Lâm Nhan Ngạn không nói dối, chủ phòng quả nhiên rất đẹp trai. Bộ quần áo ở nhà càng làm nổi bật lên dáng người vốn đã dong dỏng cao. Đôi mắt phượng đẹp hồn xiêu phách lạc hơi cong lên, mũi thẳng, đôi môi nhuộm màu phong tình. Một người đàn ông yêu nghiệt, toàn thân tỏa ra hơi thở đào hoa làm lá gan Dụ Vi Hề gióng lên hồi chuông báo hiệu phải cẩn thận.

“Này, đây là chủ cho thuê nhà Giản Vu Ngôn, Giản Vu Ngôn, đây là khách trọ tôi đã giới thiệu với anh, Dụ Vi Hề. Được rồi, tôi còn có việc, phải đi trước đây, hai người cứ từ từ nói chuyện”. Nói xong, Lâm Nhan Ngạn đẩy Dụ Vi Hề vào trong phòng còn mình thì chuẩn trước.

Dụ Vi Hề há hốc mồm, chỉ có thể xấu hổ cười cười. Giản Vu Ngôn mời cô vào ngồi xuống sofa, mỉm cười hỏi: “Cô muốn uống gì? Trà hay cà phê?”.

“Trà đi, cảm ơn anh”. Dụ Vi Hề ngồi xuống, nhìn quanh gian nhà thì thấy đồ dùng trong nhà đều là màu nhạt, sáng sủa, trang nhã. Không chỉ vậy, phòng ở được quét dọn sạch sẽ không một hạt bụi, sàn nhà bóng loáng soi gương được, trong không khí tràn đầy hơi thở tươi mát.

“Của cô đây”. Giản Vu Ngôn đưa trà cho cô.

“Cảm ơn”. Dụ Vi Hề đưa tay ra nhận.

Nhưng Giản Vu Ngôn chưa chịu đưa, “Trước khi uống trà phải đồng ý trước với tôi đã, không được đặt chén trà lên bàn”.

“Vì sao?”.

“Bởi vì như vậy trên bàn sẽ có vết trà, rất khó tẩy sạch”.

“À, vâng”. Dụ Vi Hề cẩn thận nhận lấy chén trà, cầm trong tay, uống một cách khó khăn.

Cô thực sự không hiểu nổi, không để chén trà xuống vậy cái bàn kia chẳng lẽ không để làm gì. Quên đi, ngoại hình đẹp trai mà tính tình hơi quái dị chút cũng là bình thường. Dụ Vi Hề hắng giọng, chuẩn bị liên hệ tình cảm với mục đích được giảm tiền thuê nhà, “Hoá ra anh và Nhan Ngạn là bạn tốt à, sao hôm đó trong hôn lễ của cậu ấy không thấy anh?”.

“Bởi vì lúc đó tôi còn chưa biết cô ấy”. Giản Vu Ngôn uống một ngụm trà, chậm rãi nói.

“Vậy làm sao hai người biết nhau?”. Dụ Vi Hề giật mình, hoá ra Nhan Ngạn mới quen anh ta có hai ngày, sao có thể yên tâm để mình ở cùng với anh ta? Nếu như anh ta là tên sát nhân điên cuồng biến thái thì làm sao bây giờ?

“Bọn tôi là vì có cùng một kẻ thù nên mới quen nhau”. Giản Vu Ngôn chậm rãi giải thích.

“Kẻ thù chung?”.

“Đúng thế”. Đôi mắt phượng dài nhỏ của Giản Vu Ngôn lóe sáng.

Dụ Vi Hề nghĩ chuyện này có gì đó không đúng nhưng lại không biết vì sao, đành phải hỏi: “Xin hỏi tiền thuê nhà một tháng là bao nhiêu?”.

“Không cần trả tiền thuê nhà”. Giản Vu Ngôn mỉm cười, “Chỉ cần cô tuân thủ một quy định là được”.

“Quy định gì?”.

“Giữ gìn vệ sinh”.

“Không thành vấn đề”. Dụ Vi Hề đồng ý ngay lập tức. Phòng ở tốt như vậy mà còn được ở miễn phí, bánh từ trên trời rơi xuống chỉ có đồ ngọt mới không ăn.

Thế nhưng, sau khi ở Dụ Vi Hề mới phát hiện ra, làm gì có cái bánh nào, rõ ràng là một cái bẫy.

Giản Vu Ngôn là bác sĩ, nhiễm bệnh sạch sẽ một cách nghiêm trọng. Giữ gìn vệ sinh tuy chỉ là bốn chữ đơn giản nhưng đến lúc thực hiện Dụ Vi Hề suýt mất mạng.

Giản Vu Ngôn yêu cầu trong phòng không được có bất cứ một hạt bụi nhỏ nào, bởi vậy, Dụ Vi Hề một tiếng một lần nhất định phải cầm máy hút bụi hút những sợi tóc bị rơi xuống đất của mình. Vì sợ có mẩu vụn nên Dụ Vi Hề cũng không dám ăn đồ ăn vặt nữa, nếu không nhịn được thì đành phải chạy đến bồn rửa tay mà ăn. Đáng sợ nhất chính là, Giản Vu Ngôn yêu cầu cô cứ cách sáu tiếng đồng hồ phải thay quần áo một lần, nói bên trên quần áo có rất nhiều vi khuẩn làm Dụ Vi Hề sắp đến giới hạn bùng nổ rồi.

Bởi vậy, cho dù Giản Vu Ngôn có đẹp trai đến đâu thì trong cảm nhận của Dụ Vi Hề, sức hấp dẫn của anh ta đã giảm sút.

Thời gian nhẹ nhàng nhất chính là thời gian ngủ buổi tối vì chỉ có lúc này, Dụ Vi Hề mới trốn được khỏi sự giám sát của Giản Vu Ngôn.

Thế nhưng trong đêm khuya yên tĩnh, hình ảnh một người đàn ông bắt đầu làm phiền cô. Không sai, chính là tên Mộ Tử Khâm trời đánh kia. Dụ Vi Hề chậm rãi nhớ lại từng chút từng chút một của đêm đó, tất cả đều là hình ảnh cần đặt rate của cô và Mộ Tử Khâm làm cô xấu hổ đến mức muốn nhảy lầu tự sát luôn cho rồi.

Tất cả đều đã qua rồi, Dụ Vi Hề tự an ủi mình, nam nữ trưởng thành thảnh thơi làm chút vận động có ích cho thể xác và tinh thần cũng không có gì đáng trách hết. Dù sao lâu như vậy mà Mộ Tử Khâm chưa tới tìm mình thì chắc chắn đã quên đi rồi, nếu thế cô cũng chẳng cần vương bận mãi.

Dụ Vi Hề cứ thế mà thôi miên mình cả đêm, hậu quả là, cô mất ngủ. Ngày hôm sau cô thấy tóc mình rụng cả một đồng, sau đó dưới sự giám sát của Giản Vu Ngôn phải quỳ dưới đất mà tìm nhặt từng sợi.

Thực sự là khổ không nói hết.

Nghỉ ngơi một tuần, điều chỉnh tâm trạng thật tốt, Dụ Vi Hề đến khách sạn Lệ Hoa trình diện, ký hợp đồng làm việc luôn. Chức vụ của cô là trợ lý quản lý, đối với người vừa tốt nghiệp như Dụ Vi Hề mà nói đó là một cơ hội tốt để tích lũy kinh nghiệm, ý chí chiến đấu của cô sục sôi, quyết tâm làm nên sự nghiệp.

Ngày đầu tiên đi làm, trưởng phòng nhân sự đi cùng cô đến gặp tổng giám đốc khách sạn. Vì là lần đầu tiên gặp sếp nên Dụ Vi Hề có vẻ hơi căng thẳng. Trưởng phòng an ủi: “Đừng lo lắng, chỉ cần cô có tài, không làm sai, cấp trên sẽ không làm khó cô đâu. Thực ra, vị sếp này của chúng ta là con trai thứ hai của chủ tịch, cũng mới đến nhậm chức mấy hôm trước, là người mới giống cô”.

“Là vậy ạ?”. Dụ Vi Hề thoáng an tâm.

“Hơn nữa ngoại hình không tồi, không giống mấy công tử cả ngày chỉ ăn chơi, người ta rất chuyên tâm vào công việc, có điều...”. Trưởng phòng ngập ngừng.

“Có điều gì cơ?”. Dụ Vi Hề hỏi tới.

“Có điều cái miệng khá lợi hại”. Trưởng phòng lắc đầu, bỗng ý thức được mình đang nói xấu ông chủ trước mặt người mới, vội vàng lãng sang chuyện khác, “À này, ở đây này, cô mau đi vào đi”.

Dụ Vi Hề chỉ vào mình, “Một mình tôi?”.

“Là ý của quản lí, bảo một mình cô vào”. Trưởng phòng giục, “Không sao đâu, cứ thả lỏng là ổn”.

Dụ Vi Hề hết cách, đành phải hít thở sâu rồi đi vào. Phòng làm việc hơi âm u, rèm cửa sổ sát đất buông xuống chắn hết ánh sáng mặt trời, ghế ngồi trước bàn làm việc trống không.

Không biết vì sao, tim Dụ Vi Hề không tự chủ được đập nhanh hẳn lên. Trong không khí có một hơi thở rất quen thuộc. Mùi mộc hương thoang thoảng nhẹ nhẹ tiến vào đầu Dụ Vi Hề, mở ra ký ức kinh khủng nhất của cô. Thân nhiệt nóng bừng, trên da hai người có một tầng mồ hôi mỏng, cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, còn có... mùi mộc hương thoang thoảng.

Là... mùi của Mộ Tử Khâm! Dụ Vi Hề không kịp nghĩ nhiều, vội vàng xoay người lao ra cửa. Nhưng đúng lúc cô vừa chạm vào tay nắm thì một bàn tay đã chặn lại.

Không biết, không biết, cô không biết gì hết. Dụ Vi Hề không dám quay đầu lại, cô quyết tâm làm đà điều.

Giọng nói lạnh lùng của Mộ Tử Khâm vang lên bên tai, “Dụ Vi Hề, lâu rồi không gặp”.

Không nghe thấy, không nghe thấy, cô chưa từng nghe thấy cái gì hết. Dụ Vi Hề tiếp tục giả làm đà điều.

“Em cho rằng như vậy là có thể thoát sao?!”. Mộ Tử Khâm hoàn toàn mất kiên nhẫn, anh nắm lấy vai Dụ Vi Hề, xoay người cô lại.

Dụ Vi Hề đành phải cứng đờ mà cong khóe miệng lên, vẫy vẫy tay, “Hi, bạn Mộ, đã lâu không gặp”.

“Đừng có giả ngu”. Mộ Tử Khâm nâng cằm cô lên, mắt hơi nheo lại, “Dụ Vi Hề, việc làm của em thực sự rất ác độc”.

Dụ Vi Hề nuốt nước bọt, “Tôi đã làm gì?”.

Mộ Tử Khâm âm trầm nói: “Ăn tôi sạch sẽ đến tận xương rồi lên trốn đi, trên thế giới này có chuyện hời đến thế sao?”.

Dụ Vi Hề nhắm mắt lại, cắn môi, đấu tranh hồi lâu, rốt cục thể hiện vẻ mặt bi tráng nói: “Cậu ra giá đi... Có điều nhà tôi không khá giả lắm, trả góp được không?”.

Mộ Tử Khâm nghiêng chặt hàm dưới: “Dụ Vi Hề, em muốn chết hả?”.

“Vậy cậu muốn thế nào?”. Dụ Vi Hề cẩn thận hỏi.

Mắt Mộ Tử Khâm sáng lên, “Em đối xử với tôi thế nào thì tôi cũng muốn trả thù y như thế”.

Dụ Vi Hề do dự hỏi: “Cậu muốn tôi... lên giường với cậu một lần nữa?”.

Mộ Tử Khâm lắc đầu, “Không phải”.

Dụ Vi Hề thở phào một hơi, hết hồn.

Ai ngờ Mộ Tử Khâm lại nói tiếp: “Mà là lên giường rất nhiều, rất nhiều lần”.

Dụ Vi Hề đầu tiên là kinh ngạc sau đó bỗng tỉnh ra, hét lên một tiếng, dùng sức đẩy thật mạnh Mộ Tử Khâm ra, chuẩn bị cướp cửa mà chạy. Điên rồi, điên rồi, người này tuyệt đối không phải Mộ Tử Khâm, hẳn là người ngoài hành tinh!

Thế nhưng Mộ Tử Khâm lại chặn cửa đồng thời dùng hai tay chặn lối đi hai bên trái phải của Dụ Vi Hề. Lúc này cô đã hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Dụ Vi Hề lùi lại, khuyên bảo hết nước hết cái, “Mộ Tử Khâm, cậu... cậu là Mộ Tử Khâm mà, chẳng phải cậu luôn nói tôi là một cái bánh bao sao? Sao cậu có thể lên giường với bánh bao được chứ... Quá mất phẩm chất, tôi đại diện cho tất cả sinh vật trên trái đất khinh bỉ cậu! Bạn Mộ, bây giờ tỉnh táo lại vẫn còn kịp đấy, mau đá tôi ra ngoài đi, tôi van cậu tôi xin cậu. Nếu không cuộc đời này của cậu sẽ bị phá hỏng, thật đấy, tôi không lừa cậu đâu, tôi... Ừm, ừm, ừm!”.

Dụ Vi Hề không thể nói hết vì miệng cô đã bị Mộ Tử Khâm chặn lại. Dụ Vi Hề trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuần tú được phóng đại của Mộ Tử Khâm trước mắt mình, da của anh chàng này đẹp đến thế ư?!

Nhưng ngay sau đó, Dụ Vi Hề đã tỉnh táo lại từ nỗi kinh hãi, cô bắt đầu dùng sức đẩy anh nhưng Mộ Tử Khâm không chút suy chuyển.

Lưỡi anh vẽ lên khung môi Dụ Vi Hề mang đến cho cô một cảm giác tê dại. Sau đó, cuộc tấn công, lưỡi anh tách môi cô ra, không chút chần chừ muốn xâm nhập vào miệng cô. Da đầu Dụ Vi Hề tê dại, cô đóng chặt hàm răng, giữ vững phòng tuyến cuối cùng. Nhưng nó không làm khó được Mộ Tử Khâm, anh rút một tay ra trượt vào từ thắt lưng Dụ Vi Hề, lướt qua vùng bụng bằng phẳng của cô và đi tới trước nơi tròn trịa của cô, sờ nhẹ...

“A!”. Dụ Vi Hề không kịp được há mồm thở nhẹ một tiếng, Mộ Tử Khâm nhân cơ hội đưa lưỡi vào, truy đuổi cái mềm mại của cô, ngang ngược mà dây dưa, chinh phục cô hoàn toàn. Cơ thể anh đè chặt cô, mùi hương của anh quanh quẩn lấy cô, nhiệt độ cơ thể anh bùng lên thiêu đốt trứ cô. Đôi môi nóng rực kia hôn người ta đến run rẩy khiến Dụ Vi Hề không hít thở nổi.

~*~ hết chương 9 ~*~

10. C 10

Tay Mộ Tử Khâm bao chặt nơi đầy đà của cô, anh vuốt ve nụ hoa màu hồng phấn, thoả mãn khi cảm nhận thấy chúng ngẩng cao đầu ngạo nghễ dưới tay mình. Màu đỏ sẫm căng cứng đó được ma sát trong lòng bàn tay anh mang đến mùi vị dục vọng nguyên thủy. Nhưng đối với Dụ Vi Hề thì nó lại là một loại giày vò, cô không thể chịu nổi kích thích mà động tác này mang lại, cô cắn môi, khuôn mặt đỏ bừng vì tình dục. Lưỡi Mộ Tử Khâm vẫn đang dây dưa trong miệng Dụ Vi Hề, anh hút lấy nước mật thơm ngon của cô, cướp đi hết dưỡng khí. Cơ thể Dụ Vi Hề dần dần mềm nhũn. Mộ Tử Khâm cởi nút áo cô, chậm rãi nhẹ nhàng mở từng cái từng cái một. Dụ Vi Hề mặc nội y màu đen, bao chặt lấy hai vòng tròn trắng nõn mềm mại khiến mạch máu anh sôi sục. Đôi tay thon dài luồn ra sau tấm lưng mịn màng của cô, chỉ một động tác đã tháo được móc áo lót. Trang phục cuối cùng đã mất đi tác dụng. Mộ Tử Khâm kéo áo lót lên, hai đỉnh đồi yêu kiều cong lên lộ ra trước mắt. Anh tha cho cái lưỡi đỉnh hương của cô, bắt đầu tấn công vào ngực. Mộ Tử Khâm cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm nơi đỏ sẫm của cô, đầu lưỡi ma sát từng chút từng chút một mang đến sự rung động cực đại. Đỉnh đồi nho nhỏ mềm mại cứng lên tiết lộ cảm nhận của thân thể cô. Mộ Tử Khâm hé miệng, bao lấy nơi đầy đà khiến bao kẻ phải khát vọng, cảm giác mềm mại này khiến anh hưng phấn. Anh vừa hút vừa khiêu khích để nơi nữ tính của cô vĩnh viễn lưu lại dấu ấn của anh. Đôi gò bồng trắng nõn mềm mại được chất lỏng trong suốt của anh phủ lên tản mát ra mùi vị thật đặc biệt. Tay Mộ Tử Khâm bắt đầu trượt xuống dưới váy Dụ Vi Hề, lướt qua đôi chân thon dài đi thẳng tới sườn trong của bắp đùi, da thịt trắng mịn mềm mại truyền đến kích thích cao hơn. Sau đó, ngón tay thon dài bắt đầu vuốt ve nơi bí ẩn của cô. Kích thích cực mạnh khiến Dụ Vi Hề phục hồi lại tinh thần.

Tuyệt đối không thể sai lầm thêm một lần nữa! Dụ Vi Hề ý đầu mình khá cứng, xuất ra tất cả sức lực cộp một cái thật mạnh vào trán Mộ Tử Khâm. Mộ Tử Khâm bị bất ngờ, lập tức trúng chiêu, phải lui về phía sau ba bước.

Dụ Vi Hề lập tức nắm lấy cơ hội định mở cửa chạy ra ngoài nhưng cúi đầu lại nhìn thấy mình quần áo xộc xệch, lập tức từ bỏ ý định. Cô vội vàng chạy đến cạnh bàn làm việc, tay chân luống cuống chỉnh lại quần áo.

Vừa chỉnh trang xong thì Mộ Tử Khâm cũng phục hồi lại tinh thần. Anh che cái trán bầm tím, cắn răng nói: “Dụ Vi Hề, cái đồ có ba nhiễm sắc thể X này, hôm nay tôi sẽ làm cho em không còn sức mà đi ra khỏi căn phòng này!”.

Nhìn anh hùng hổ đi về phía mình, Dụ Vi Hề nhất thời sợ đến hồn bay phách lạc, đành phải chạy vòng quanh cái bàn làm việc. Anh từ bên trái đến thì cô chạy sang bên phải, chạy đến mức chân suýt thì bị chuột rút. Nhưng cuối cùng cô vẫn bị Mộ Tử Khâm bắt được, đặt ngồi trên bàn làm việc.

“Em hãy tỉnh ngộ đi”. Mộ Tử Khâm mỉm cười, nụ cười đó còn lạnh hơn cả trời đông giá rét. Sau đó, anh tách hai chân cô ra, chen người mình vào, thả niềng dăng trào đã sẵn sàng từ lâu ra chuẩn bị tiến vào cơ thể cô. Bàn tay của người đàn ông kéo chiếc quần lót mỏng mà trong suốt xuống, Dụ Vi Hề lập tức cảm thấy phía thân dưới lạnh run. Cô không kịp nghĩ nhiều, vươn tay ra nắm lấy nơi cứng rắn của anh.

“Thế nào, chọn hợp tác rồi à?”. Đáy mắt Mộ Tử Khâm dấy lên ngọn lửa tình dục, giọng anh cũng trở nên khàn khàn: “Nếu em làm tôi thỏa mãn thì có thể tôi sẽ cho em sống thoải mái một chút”.

Dụ Vi Hề không nói gì, cô hít thật sâu, sau đó... bóp thật mạnh, thật mạnh cái chỗ cực kì quan trọng kia. Đau đớn khiến Mộ Tử Khâm nghiêng răng ken két, trong mắt anh nổi lên những đường tơ máu vì phải nhịn, trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh.

Dụ Vi Hề biết rõ, nếu cô mà còn gây ra bất cứ một chuyện không thể tha thứ nào nữa thì cô sẽ chết rất thảm, rất thảm, rất thảm.

“Là cậu ép tôi”. Dụ Vi Hề thì thào: “Thực sự không liên quan đến tôi”.

Mộ Tử Khâm ngẩng đầu, đôi mắt vốn đen sáng như sao đã đóng băng, bắt đầu phóng tên độc về phía cô. Anh đan hai tay vòng ra sau giữ chặt gáy Dụ Vi Hề. Anh muốn giết cô! Anh muốn ăn tươi nuốt sống người con gái này!

Dụ Vi Hề hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt anh, cái hàm nghĩa thật đáng sợ. Sợ hãi lại một lần nữa che mất lý trí của cô, Dụ Vi Hề đẩy mạnh Mộ Tử Khâm ngã xuống đất. Không kịp nghĩ nhiều, cô lao tới trước mặt anh, nhắm ngay vào “Tử Khâm bé nhỏ” vừa mới dính một đòn nghiêm trọng rồi ra sức đập, một cái, hai cái, ba cái... cho đến khi sắc mặt Mộ Tử Khâm trắng nhợt như tờ giấy cô mới hồi phục lại tinh thần, ý thức được bản thân mình đã phạm vào tội chết. Không ngờ cô dám chà đạp lia lịa “chú chim nhỏ” yếu ớt nhất của anh, cô, sẽ, chết, không, có, chỗ, chôn, thân!

“Là tại cậu ép tôi, xin lỗi, là cậu ép tôi! A!”. Dụ Vi Hề hét ầm lên chạy ra khỏi phòng làm việc.

Còn Mộ Tử Khâm ngồi trên mặt đất, tiếng bẻ tay “canh cách” vang lên. Năm khớp ngón tay bắt đầu trắng bệch như thể vì quá phần nộ mà sắp đâm thủng lớp da.

Cả đời này anh sẽ không buông cô ấy ra!

Nhìn Dụ Vi Hề lao vào như tên bắn, Giản Vu Ngôn hỏi: “Làm sao vậy? Hôm nay chẳng phải ngày đầu tiên cô đi làm sao? Sao lại về sớm thế?”.

Dụ Vi Hề ngồi cứng đờ trên sofa, hai mắt vô thần, sắc mặt tái nhợt, cả người toát hết mồ hôi lạnh, thì thào: “Tôi sắp chết... Tôi sẽ bị cậu ta giết chết mất”.

“Cậu ta?”. Giản Vu Ngôn nheo cặp mắt phượng dài nhỏ quyền rũ, hỏi: “Cậu ta là ai vậy?”.

“Cậu ta là... ác ma, là tên ác ma sẽ vĩnh viễn quấn lấy tôi”. Dụ Vi Hề hồn xiêu phách lạc đứng dậy, lảo đảo đi về phòng mình.

Cửa vừa đóng, Giản Vu Ngôn cầm điện thoại gọi đến cho một người. Đôi môi hồng nở một nụ cười thần bí, “Kế hoạch của chúng ta đã đi vào quỹ đạo rồi”.

Ngày đó từ sau khi về đến nhà, Dụ Vi Hề trốn tiệt ở trong phòng, ngay cả phòng khách cũng không dám ra, chỉ sợ Mộ Tử Khâm sẽ đột nhiên xuất hiện kết liễu tính mạng mình. Trốn cả vài ngày vẫn không thấy động tĩnh gì, Dụ Vi Hề vừa mới thở phào chuẩn bị thu dọn đồ đạc quay về Mỹ thì Lâm Nhan Ngạn lại tìm tới cửa.

Cô ấy tới đưa tài liệu của luật sư.

“Địa chỉ liên lạc mà cậu cho khách sạn Lệ Hoa là nhà tớ mà, thế nên hôm qua bọn họ đưa cái này đến chỗ tớ”. Lâm Nhan Ngạn lắc đầu, “Dụ Vi Hề, sao cậu lại có thể kí được cái loại hợp đồng bất bình đẳng thế này hả?”.

Nhìn hợp đồng, Dụ Vi Hề há hốc mồm. Trên đó viết nếu như cô từ chức trong lúc hợp đồng vẫn còn thời hạn thì nhất định phải bồi thường năm mươi vạn đô la Mỹ.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”. Lâm Nhan Ngạn hỏi.

Dụ Vi Hề hết cách, đành phải nói hết mọi chuyện. Có điều, vì xấu hổ nên đã im mất đoạn mình và Mộ Tử Khâm có quan hệ thân mật.

“Xem ra, đây là cái bẫy của Mộ Tử Khâm”. Lâm Nhan Ngạn phân tích: “Hợp đồng này viết không rõ ràng, mà cậu thì lúc nào cũng không chịu để ý cẩn thận, cậu ta đã đoán chắc là cậu sẽ không phát hiện ra”.

“Thế bây giờ tớ phải làm sao đây?”. Dụ Vi Hề hoang mang lo sợ.

“Đừng lo”. Lâm Nhan Ngạn vỗ vỗ vai cô, “Đi nào, tớ đi cùng cậu đến khách sạn nói lý với cậu ta”.

“Tớ không dám”. Dụ Vi Hề lùi bước.

“Có tớ bảo vệ cậu mà, đừng sợ!”. Lâm Nhan Ngạn kéo cô ra khỏi nhà.

Đi tới khách sạn, Lâm Nhan Ngạn không nói hai lời lôi Dụ Vi Hề tới phòng làm việc của quản lí. Lúc đó, Mộ Tử Khâm đang đọc văn kiện, nhìn thấy các cô trên mặt cũng không có vẻ gì là quá kinh ngạc.

Lâm Nhan Ngạn đập bàn, “Mộ Tử Khâm, cậu hơi quá đáng rồi đấy, sao có thể dùng thủ đoạn dè tiện này để ép Vi Hề ở lại. Dù sao thì mọi người cũng từng là bạn học, cậu cần gì phải đùa giỡn với tiền đồ của Vi Hề như vậy?”.

Mộ Tử Khâm nhẹ giọng nói: “Tôi không hiểu ý cậu, lẽ nào cô ấy cho rằng làm việc tại khách sạn chúng tôi là không có tiền đồ?”.

“Nhưng cậu giữ cậu ấy lại làm việc căn bản chính là vì trả thù còn gì”. Lâm Nhan Ngạn nói.

“Nếu muốn trả thù thì có rất nhiều cách, tôi đâu cần phải lẫn lộn việc tư và việc công mà tự chuốc lấy phiền toái”. Mộ Tử Khâm nói: “Tôi cũng vì thấy năng lực của cô ấy thực sự có thể đảm nhiệm được chức vụ này mới kí hợp đồng... Đương nhiên, trong lúc làm việc, thỉnh thoảng tôi cũng sẽ ức hiếp cô ấy một chút để cân bằng cuộc sống”.

“Hoá ra là vậy, thế thì tôi đây yên tâm rồi”. Lâm Nhan Ngạn vuốt vuốt ngực, đẩy Dụ Vi Hề lên phía trước, “Này, người tôi cũng đưa đến giúp cậu rồi, hai người cố gắng mà hợp tác cho tốt nhé, tôi đi trước”.

Nói xong, Lâm Nhan Ngạn xoay người chuẩn bị ra khỏi cửa lại bị Dụ Vi Hề liều mạng kéo, “Nhan Ngạn, cậu không nghe thấy à? Chính cậu ta cũng nói sẽ ức hiếp tớ đấy”.

“Người mới bước chân vào xã hội làm việc ai mà chẳng bị ức hiếp? Mấy chiêu của Mộ Tử Khâm chắc cậu cũng đã quen rồi. Hơn nữa, nếu cậu muốn từ chức thì lấy đâu ra năm mươi vạn đô la Mỹ hả?”. Lâm Nhan Ngạn nói mấy câu làm Dụ Vi Hề á khẩu không trả lời được.

“Yên tâm đi, trong khách sạn nhiều người như vậy lại còn là giữa ban ngày ban mặt, tớ không tin cậu ta dám làm gì cậu”. Lâm Nhan Ngạn cầm túi xách, phát phát tay rồi đi.

Dụ Vi Hề đứng ở trước cửa phòng, vẫn duy trì trạng thái cảnh giác, chỉ cần Mộ Tử Khâm có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào thì cô lập tức sẽ chạy ra.

Nhưng Mộ Tử Khâm nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh, anh vừa cúi đầu nhìn tài liệu vừa thông thả nói: “Lần sau nếu không đi làm thì phải xin nghỉ trước với tôi”.

Dụ Vi Hề thực sự không nghĩ ra, mình đã đáp cho “tiểu đệ đệ” của anh ta một cú mạnh thế mà Mộ Tử Khâm vẫn còn bình tĩnh đến vậy, cô đành ngơ ngác đáp: “Ừm”.

“Còn nữa, phòng làm việc của em đã được chuẩn bị tốt rồi, lát nữa bí thư Dương sẽ đưa em đi xem”. Mộ Tử Khâm vẫn cúi đầu chăm chú nhìn văn kiện.

Dụ Vi Hề càng thấy kỳ lạ hơn, lẽ nào lần trước mình không chỉ đập vào “đầu nhỏ” của anh ta mà còn đập cả đầu to? Sao bỗng dưng tính tình lại thay đổi kinh thế?

Thấy Dụ Vi Hề một lúc lâu không có động tĩnh gì, Mộ Tử Khâm ngẩng đầu lên, hỏi: “Còn chuyện gì nữa à?”.

Dụ Vi Hề cắn cắn môi dưới: “Cậu... thực sự tha cho tôi?”.

Mộ Tử Khâm nhếch miệng, nói từng chữ một: “Em nghĩ tốt thật đấy”.

Dụ Vi Hề hít một ngụm khí lạnh, biết ngay thằng nhãi này chẳng tốt bụng đến thế đâu mà.

“Nhưng cứ yên tâm, tôi luôn luôn công tư phân minh, tuyệt đối sẽ báo thù em trong giờ làm việc, có điều”, Mộ Tử Khâm cụp mắt xuống, “Lúc hết giờ thì không nói trước được”.

Nghe vậy, Dụ Vi Hề thoáng yên lòng. Cô thề rằng đến lúc hết giờ làm nhất định phải biết quý trọng sinh mệnh mà tránh xa khỏi Mộ Tử Khâm.

~*~ hết chương 10 ~*~

11. C 11

Mộ Tử Khâm nói lời giữ lời, trong thời gian làm việc quả nhiên chỉ giải quyết việc công, không cố ý chinh cô. Tuy chỉ mới nhận chức nhưng vì lúc trước đã thực tập tại các khách sạn khác của gia tộc mình nên Mộ Tử Khâm có kinh nghiệm khá phong phú, làm việc hiệu quả, thực sự không thể coi thường. Dụ Vi Hề theo anh vừa làm vừa học, tích lũy được không ít.

Qua tiếp xúc trong khoảng thời gian này, Dụ Vi Hề phát hiện, chưa nói đến những cái khác, Mộ Tử Khâm một khi đã làm việc thì rất tập trung. Khoác bộplet lên, nho nhã lễ độ, là một hình mẫu lí tưởng thu hút không ít ánh mắt ái mộ của những khách hàng nữ. Chỉ có điều tính tình vẫn cứ như trước, nếu cấp dưới lười biếng hay phạm lỗi sẽ nói ra những lời độc địa khiến người ta hận không thể nhảy từ trên tầng mười lăm xuống.

Dụ Vi Hề đương nhiên nhớ kỹ rằng Mộ Tử Khâm đã nói sẽ trả thù mình. Vì vậy, vào thời gian nghỉ cô cố gắng hết sức trốn Mộ Tử Khâm để tránh bị hăm hại. Thế nhưng, chẳng sớm thì muộn, có trốn đến đâu cuối cùng vẫn sẽ bị bắt.

Buổi trưa hôm nay, Mộ Tử Khâm đi lên tầng thượng của toà nhà ngồi. Trời xanh mây trắng, gió nhẹ vi vu, thực sự là một nơi hoàn hảo để ăn cơm trưa. Dụ Vi Hề lấy hamburger ra, còn chưa kịp há mồm cắn miếng nào đã bị cướp mất.

Dụ Vi Hề kinh ngạc ngẩng đầu thì thấy Mộ Tử Khâm đang đứng ngay trước mặt mình, cô sợ đến mức vội vàng xoay người, co giò bỏ chạy. Nhưng chưa chạy được vài bước, áo Dụ Vi Hề đã bị túm chặt, sau đó bị bắt quay lại trước mặt Mộ Tử Khâm. Mộ Tử Khâm lạnh lùng nhìn cô, “Em chạy cái gì, gặp ma chắc?”.

Dụ Vi Hề lắc đầu, ma đâu có đáng sợ bằng Mộ Tử Khâm chứ?

Mộ Tử Khâm nắm tay Dụ Vi Hề, cắn một miếng bánh hamburger của cô. Dụ Vi Hề bực mình, nhỏ giọng kêu: “Đây là bữa trưa của tôi mà”.

Mộ Tử Khâm cây ngay không sợ chết đứng, “Ai bảo em không chuẩn bị trước cho tôi một phần”.

Dụ Vi Hề nhìn hamburger, nuốt nước bọt, “Thế nhưng, tôi thực sự rất đói bụng”,

Mộ Tử Khâm lườm cô, “Đợi lát nữa tôi đưa em đi ăn đại tiệc, hơn nữa, thỉnh thoảng ăn uống điều độ giảm béo cũng tốt. Miếng thịt chỗ thắt lưng em có thể làm được cả bữa đồ nhắm rượu đấy”.

“Nghiêm trọng thế cơ á?”. Dụ Vi Hề cúi đầu, xoa xoa bóp bóp phần eo, đâu có, cùng lắm chỉ làm được nửa đĩa thôi mà.

Mộ Tử Khâm ra lệnh: “Sau này tiếp tục thực hiện quy định lúc còn đi học, mỗi buổi trưa mang một phần cơm tới cho tôi, biết chưa?”.

“Nhưng khách sạn có cơm cho nhân viên mà”. Dụ Vi Hề lăm bầm: “Hôm nay tôi thấy trời đẹp nên mới lên đây ăn đây chứ”.

“Dụ Vi Hề, em cứng đầu quá đấy”. Mộ Tử Khâm uy hiếp: “Còn dám nói một chữ không nào nữa thì tôi quăng em xuống dưới lầu luôn đấy”.

Dụ Vi Hề sợ đến cả đầu tóc thẳng quăn tít, gật đầu như giã tỏi, “Tôi mang, tôi nhất định sẽ mang”.

Mộ Tử Khâm thoả mãn hừ một tiếng, suy nghĩ một chút lại nói: “Nhưng mà nói thật ra, với trọng lượng của em mà quăng xuống dưới chắc sẽ lún xuống một cái hố năm thước đấy nhỉ?”.

Dụ Vi Hề mất hứng, “Tôi đâu có béo như cậu nói?”.

Mộ Tử Khâm nhướn mày, “Lần trước lên giường, tôi sờ cả người em toàn thịt là thịt, đến cả đầu khớp xương cũng không có lấy một cái”.

Nghe vậy, mặt Dụ Vi Hề đỏ bừng, cô vội vàng quay đầu nhìn khắp xung quanh, may mà không ai nghe thấy. Quay đầu lại, Dụ Vi Hề oán giận kêu: “Sao cậu lại nói chuyện này ở khách sạn?”.

Mộ Tử Khâm nói: “Phải nói cho rõ ràng nhé, lúc chúng ta ở trên giường người chiếm lợi chính là em, còn dám bày ra cái vẻ mặt ghét bỏ đó hả?”.

“Đó là ngoài ý muốn”. Dụ Vi Hề che khuôn mặt đỏ như cà chua, khẽ hỏi: “Được rồi, ‘cái kia’ của cậu không sao chứ?”.

“‘Cái gì’ của tôi cơ?”. Mộ Tử Khâm giả bộ nghe không hiểu.

“Chính là cái chỗ bị tôi tấn công ấy”, Dụ Vi Hề thận trọng hỏi: “Nó chắc là không sao chứ”.

“Nếu như tôi nói nó có sao?”. Mộ Tử Khâm hỏi lại: “Em định bồi thường thế nào?”.

Dụ Vi Hề lắc đầu, cô đâu có kinh nghiệm ứng phó với mấy chuyện này?

Mộ Tử Khâm bỗng nhiên kề sát vào Dụ Vi Hề, nói bên tai cô: “Hay là em chịu thiệt lên giường với tôi, để tôi luyện tập”.

Ánh mắt anh thật sâu lắng, hơi thở anh thật ấm áp, lời anh nói thật khiến người ta nóng lên.

Khuôn mặt vừa hạ sốt của Dụ Vi Hề lại đỏ như máu dồn hết lên, cô vội lui về phía sau hai bước, lắp bắp nói: “Anh hơi... hơi quá đáng rồi đấy”.

Mộ Tử Khâm tựa nghiêng người vào lan can, thông thả đáp: “Em không chỉ cưỡng bức tôi mà còn suýt nữa đã vĩnh viễn huỷ hoại ‘hạnh phúc’ của tôi, em làm thế chẳng lẽ không quá đáng?”.

“Mấy cái đó cũng là do bị cậu ép”. Dụ Vi Hề nhỏ giọng giải thích.

Mộ Tử Khâm lảng sang chuyện khác, “Đúng rồi, nghe Luật Quần nói em thuê nhà ở bên ngoài, đúng không?”.

Dụ Vi Hề gật đầu, “Sao?”.

Mộ Tử Khâm nói: “Hôm nay rút tiền đặt cọc đi, ngày mai dọn đến nhà tôi ở”.

Dụ Vi Hề kinh hãi, “Vì sao?”.

Mộ Tử Khâm liếc xéo cô, “Chúng ta đã lên giường với nhau rồi, đến ở chung chẳng phải rất bình thường ư?”.

Nếu cự tuyệt thẳng thừng anh ta nhất định sẽ tức giận, Dụ Vi Hề nghĩ xong vội quay lại hỏi: “Ồ mà tôi ở cùng một người chị họ bà con xa, là mẹ tôi nhờ chị ấy chăm sóc tôi. Mới ở vài ngày đã dọn ra ngoài người ta sẽ nói này nói nọ, cứ để thêm một thời gian nữa đã”.

Nói thế Mộ Tử Khâm mới miễn cưỡng đồng ý. Dụ Vi Hề thầm thở phào, cho xin đi, vào nhà anh ta ở khác gì chui vào hang hổ. Mộ Tử Khâm nhất định sẽ dùng mười đại cực hình Mãn Thanh để tra tấn mình. Chỉ nghĩ thôi đã tê dại cả đầu.

Sau hôm đó, Dụ Vi Hề lại giống như trước kia lúc còn đi học, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa cho Mộ Tử Khâm. Kết quả không ngoài dự đoán, tên Mộ Tử Khâm này qua bao nhiêu năm rồi vẫn cổ quái như trước, lần nào cũng chê cơm cô làm khó ăn nhưng lúc nào cũng ăn sạch sành sanh.

Đương nhiên, Dụ Vi Hề đã quen nên không thêm để ý. Nhưng ai ngờ độ cổ quái của Mộ Tử Khâm lại càng tăng lên. Từ lần trước bị Mộ Tử Khâm đả kích trên sân thượng, Dụ Vi Hề có bóng ma tâm lý, nghĩ mình béo nên bắt đầu ăn kiêng. Vừa có chút hiệu quả lại bị Mộ Tử Khâm phát hiện. Anh không nói hai lời, gọi người mang tới một bàn đại tiệc, ép Dụ Vi Hề ăn hết.

“Chẳng phải cậu nói tôi béo à, phải giảm béo chứ?”. Dụ Vi Hề không hiểu nổi.

“Còn giảm nữa thì hai quả trứng luộc trước ngực em sẽ biến thành đĩnh mủ mắt, sau này không được ăn kiêng nữa.” Mộ Tử Khâm nói những lời này ra làm Dụ Vi Hề tức đến muốn phun máu.

Khách sạn Lệ Hoa quy mô lớn, phương tiện đầy đủ hết, chức năng phục vụ hoàn hảo, có tiềm năng phát triển rất lớn. Dụ Vi Hề mỗi ngày đều chăm chỉ làm việc, muốn cố hết sức lập thành tích.

Nhưng mọi lời nói và việc làm giữa cô và Mộ Tử Khâm đều bị người bên ngoài nhìn thấy, bởi vậy rước lấy không ít lời ra tiếng vào. Tuy rằng Dụ Vi Hề vẫn làm như không nghe thấy nhưng tâm trạng thường vì vậy mà không vui.

Hôm nay trong hội nghị lãnh đạo cấp cao của khách sạn, Dụ Vi Hề đưa ra đề nghị về cải cách khách sạn thông qua sự đồng ý của khá nhiều người nên được chấp nhận. Việc này đối với người mới mà nói là một thành công rất lớn, trong lòng Dụ Vi Hề rất vui vẻ.

Khi cô trở lại phòng làm việc, vừa ngồi xuống, trưởng bộ phận ẩm thực Ân Đình Phương đi tới cười nói: “Dụ Vi Hề, thực sự chúc mừng, mới đi làm chưa được hai tháng đã có thể có đề nghị được thông qua, đúng là không tệ”.

Dụ Vi Hề đang muốn nói lời cảm ơn lại nghe thấy quản lý bộ phận tiếp tân Dư Tiêu Tiêu kỳ quái nói: “Đình Phương, cô đúng là chẳng biết gì, chỉ dựa vào quan hệ giữa người ta với tổng giám đốc Mộ thì cho dù có vừa tới làm một ngày, đề nghị đó cũng sẽ được thông qua thôi”.

Dụ Vi Hề vẫn nghĩ từ lúc bắt đầu đi làm tới giờ, cô Dư Tiêu Tiêu này không thích cô, luôn luôn ngầm đả kích cô. Vài ngày trước cô mới biết, hoá ra Dư Tiêu Tiêu có ý với Mộ Tử Khâm nên tất nhiên đã coi cô là tình địch. Dụ Vi Hề nghĩ đến vỡ đầu cũng không rõ vì sao lại có người thích Mộ Tử Khâm, có lần cô thậm chí còn hoài nghi Dư Tiêu Tiêu có khuynh hướng tự ngược.

Dụ Vi Hề thường coi như không nghe thấy mấy lời nói lạnh nhạt của Dư Tiêu Tiêu, nhưng lần này cô cảm thấy rất oan ức. Để làm bản kế hoạch này, cô đã phải thức suốt hai đêm cuối tuần, tốn bao nhiêu tâm huyết lại được một câu phủ nhận. Dụ Vi Hề quá tức giận, đứng bật dậy cãi lại: “Đầu tiên, tôi và Mộ Tử Khâm chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới. Thứ hai, bản kế hoạch đưa lên là mọi người giơ tay biểu quyết, không liên quan gì đến quyết định của cá nhân Mộ Tử Khâm”.

Dư Tiêu Tiêu thấy Dụ Vi Hề đáp trả, hưng phấn như gà chọi, cười lạnh nói: “Cả khách sạn ai chẳng biết quan hệ của cô và quản lý Mộ, ai dám không đồng ý cô? Cả ngày không có việc gì đi đi lại lại bên cạnh quản lý, lại còn ngày nào cũng làm cơm hộp cho anh ta, giả bộ trong sạch cái gì cơ chứ?”.

Dụ Vi Hề giận đến tức cả ngực, mọi người sao có thể đổi trắng thay đen như thế, rõ ràng là cô bị ép mang cơm hộp cho Mộ Tử Khâm mà lại bị truyền thành như vậy, thật sự là quá không có thiên lý!

Dư Tiêu Tiêu cho rằng cô ngầm thừa nhận nên càng thêm đắc ý, lườm cô từ trên xuống dưới, hừ lạnh một tiếng: “Ngoại hình tâm thường, đâu có xứng đôi với quản lý Mộ. Đừng tưởng rằng từ nay về sau có thể ngồi yên ổn trên vị trí bà chủ. Nói cho cô biết, người ta chỉ chơi đùa với cô mà thôi, đừng có mà vênh váo, kiêu ngạo như thế!”.

Dụ Vi Hề nhất thời cảm giác máu nóng bốc lên, suýt thì hộc máu mà chết.

Đúng lúc này, phòng làm việc bỗng nhiên yên tĩnh trở lại – Mộ Tử Khâm đang đứng ở cửa.

Dư Tiêu Tiêu căng thẳng nhìn anh chậm rãi đến gần mình. Một bước, một bước, lại một bước, Mộ Tử Khâm đi tới trước mặt cô ta.

Anh cứ nhìn cô ta như thế, ánh mắt lạnh như băng.

Đôi môi mềm mại của anh hơi mở ra, “Dụ Vi Hề rất ngốc nghếch”.

Dụ Vi Hề cứng ngắc.

Mộ Tử Khâm tiếp tục bổ sung: “Ngoại hình cũng xấu”.

Dụ Vi Hề vỡ vụn.

Mộ Tử Khâm chưa chịu dừng, “Dáng người cũng không đẹp”.

Dụ Vi Hề bị gió thổi tan.

Mộ Tử Khâm vẫn tiếp tục, “Tính cách cũng chẳng khiến người ta yêu quý”.

Dụ Vi Hề học một ngụm máu, bay luôn về thế giới cực lạc.

Dư Tiêu Tiêu hưng phấn lần hai, hoá ra trong mắt Mộ Tử Khâm, Dụ Vi Hề không thể chịu nổi đến thế, xem ra mình có hi vọng rồi. Thế nên, cô kích động, cô phấn khởi, cô nắm lấy tay Mộ Tử Khâm đang định mở miệng bày tỏ nỗi lòng thì Mộ Tử Khâm lại tao nhã rút tay ra, lấy khăn tay lau lau rồi nói: “Nhưng khi tôi thấy cô, cái người phá hỏng bộ mặt thành phố một cách nghiêm trọng, làm giảm trình độ tổng thể của nữ nhân viên khách sạn chúng ta, trong đầu toàn mấy thứ trừu tượng khoa học viễn tưởng, trình độ điều luyện đến mức đất đá bay mù trời, quý thấy đều sợ đến hồn bay phách tán, người thấy sẽ sợ đến không khống chế nổi đại tiểu tiện, vô đại não trơn trượt trong như gương, đồ khủng long trốn ra từ công viên kỉ Jura. Tôi thấy Dụ Vi Hề không kém đến mức đó, đúng rồi, cảm ơn cô đã tác thành cho chúng tôi”.

Nói xong, Mộ Tử Khâm kéo Dụ Vi Hề đi ra khỏi phòng làm việc.

Phía sau bọn họ vang lên tiếng gào khóc kinh thiên động địa.

“Sao cậu lại giúp tôi?”. Lên đến sân thượng, Dụ Vi Hề hỏi.

“Con mắt nào của em thấy tôi đang giúp em? Đừng tự mình đa tình”. Mộ Tử Khâm trả lời.

“Tuy rằng rất cảm ơn cậu đã giúp tôi trong lúc ‘vô tình’ nhưng sao cậu lại thừa nhận chúng ta có quan hệ? Bọn họ đều hiểu lầm hết rồi”. Dụ Vi Hề lo lắng.

“Em đâu phải là minh tinh, sao phải sợ chuyện xấu?”. Mộ Tử Khâm trừng mắt lườm cô, “Hơn nữa, bị lan truyền chuyện xấu với em người bị thiệt là tôi mới đúng”.

Dụ Vi Hề không còn sức mà cãi nhau với anh, đành thở dài.

“Làm sao vậy?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

Dụ Vi Hề sụp mặt xuống, “Hoá ra mọi người vì nể mặt anh nên mới đồng ý bản kế hoạch của tôi. Thế mà tôi còn đắc ý, không ngờ... không ngờ tôi lại vô dụng như thế”.

Đang ủ rũ, Mộ Tử Khâm nắm cầm cô, bắt cô nhìn thẳng vào mình, “Dụ Vi Hề, thần kinh em có phải là chưa phát triển hoàn toàn không? Mấy câu nói vớ vẩn thế mà cũng tin? Các trụ cột già cội của công ty ai cũng là cấp dưới trước đây của bố tôi, bình thường tôi cũng phải nể bọn họ ba phần. Nếu như kiến nghị của em không có giá trị thực hiện thì bọn họ sẽ đồng ý chắc?”.

Dụ Vi Hề nửa tin nửa ngờ, “Thật à?”.

“Nói vớ vẩn”. Mộ Tử Khâm dùng ánh mắt “em đúng là đồ ngu ngốc” nhìn cô.

Dụ Vi Hề lúc này mới dần dần vui trở lại.

“Đói bụng rồi, hôm nay đi ra ngoài ăn cơm đi”. Mộ Tử Khâm lại lôi cô xuống dưới lầu.

Tay Dụ Vi Hề bị anh nắm chặt, không biết có phải là ảo giác hay không mà cô cảm thấy trong lòng mơ hồ có niềm ấm áp quanh quẩn không tan.

~*~ hết chương 11 ~*~

12. C 12

Sau ngày hôm đó, Dụ Vi Hề bắt đầu không còn sợ Mộ Tử Khâm như thế nữa, cô cảm thấy có gì đó thân thiết hơn giữa hai người. Cô phát hiện Mộ Tử Khâm không hề đối xử với cô như kẻ thù. Biết được điều này, mỗi ngày của Dụ Vi Hề trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Không đến vài ngày, Giản Vu Ngôn đã nhìn ra đầu mối. Tối nay, khi Dụ Vi Hề đang tập yoga ở trên giường thì Giản Vu Ngôn đi đến ngồi bên giường.

Dụ Vi Hề nhiệt tình bắt chuyện: “Ngồi đi”.

Giản Vu Ngôn nhìn xuống giường, khoát khoát tay, nói thẳng: “Không được, ra giường của cô đã ba ngày chưa thay rồi”.

Nghe vậy, khoé mắt Dụ Vi Hề co giật.

Giản Vu Ngôn trở lại chuyện chính: “Tôi thấy vài ngày gần đây cô hình như rất vui vẻ”.

“Có ư?”. Dụ Vi Hề vô cùng kinh ngạc, cô có thấy gì đâu.

Giản Vu Ngôn chỉ ra: “Vài ngày trước, sau khi cô tan tằm về nhà luôn ở trong bộ dạng mệt mỏi rã rời, hơn nữa còn lảm bảm mắng một người tên là Mộ Tử Khâm. Nhưng mấy hôm nay tan tằm xong cô lúc nào cũng tinh thần sáng láng, còn thường ngâm nga nữa, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Dụ Vi Hề vừa làm động tác căng cơ vừa nói: “Chắc là vì gần đây tôi mới phát hiện ra ông chủ của tôi cũng có nhân tính”.

Giản Vu Ngôn nhú mày, “Ông chủ của cô, chính là cái người tên là Mộ Tử Khâm kia sao?”.

Dụ Vi Hề gật đầu, “Đúng vậy, chính là cậu ta”.

Khoé miệng Giản Vu Ngôn nhếch lên mỉm cười mờ ám, “Vi Hề, tôi thấy liệu có phải cô có tình cảm gì với anh ta rồi không?”.

Nghe vậy, Dụ Vi Hề kích động, ra sức quá mạnh xoay trật cơ, đau đến nhe răng nhếch miệng, nhăn nhó mặt mày, “Anh đừng nói bậy!”.

Giản Vu Ngôn xoa cằm, “Nếu như không phải thích anh ta thì vì sao thái độ của anh ta với cô vừa tốt lên một chút cô đã vui đến như vậy?”.

“Đó là bởi vì, bởi vì...”. Dụ Vi Hề ngập ngừng. Nói thật, cô cũng không hiểu vì sao mình lại thấy vui vẻ.

“Bị tôi nói trúng rồi chứ gì”. Đôi môi hoa đào của Giản Vu Ngôn vẽ nên vòng cung tuyệt đẹp, “Đúng rồi, Mộ Tử Khâm kia liệu có phải cũng có ý với cô không?”.

Đầu Dụ Vi Hề bị anh ta làm rối tung, cô nheo mắt suy nghĩ, nhìn Giản Vu Ngôn, nói: “Tôi sớm đã có chút hoài nghi, anh tự kỷ, có bệnh sạch sẽ quá mức, lại tò mò như thế, hoàn toàn phù hợp với tính chất đặc biệt của gay. Nói thật đi, có phải là anh thích đàn ông không?”.

Ài ngờ Giản Vu Ngôn không thẹn quá hoá giận đập cửa ra ngoài như trong tưởng tượng của cô, anh cúi người xuống, nhìn cô. Đôi mắt phượng phủ một tầng ánh sáng mê hoặc, cứ thế nhìn cô. Trong giọng nói của Giản Vu Ngôn ẩn chứa sự dịu dàng mãnh liệt, “Người anh thích, là em”.

Nói xong, anh lưu lại quanh cô mùi hương thơm mát thoang thoảng, nhẹ nhàng bước đi.

Để lại Dụ Vi Hề đầu óc cứng đờ như kim cương.

Sau khi quay về phòng, Giản Vu Ngôn gọi một cuộc điện thoại, “Quan hệ của bọn họ hình như tiến triển rất thuận lợi”.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Lâm Nhan Ngạn, “Bước tiếp theo anh định thế nào?”.

Giản Vu Ngôn mỉm cười, cho dù đối phương không nhìn thấy vẻ mặt mình nhưng anh vẫn cứ mỉm cười, “Sao tôi có thể để bọn họ ở bên nhau được?”.

Lâm Nhan Ngạn do dự: “Này, đừng tuyệt tình quá”.

“Cô vẫn còn nhớ đến tình bạn hả?”. Giản Vu Ngôn nhẹ giọng khiêu khích: “Nhưng không nhớ bọn họ đã phá hỏng hôn lễ của cô thế nào rồi sao?”.

Lời này vừa nói ra, lập tức khơi lên thù mới hận cũ của Lâm Nhan Ngạn, “Đúng thế, cũng phải cho bọn họ nếm thử mùi vị đau khổ chứ. Giản Vu Ngôn, anh đừng nể mặt tôi, ngược bọn họ thăm vào!”.

Giản Vu Ngôn nở nụ cười yêu nghiệt, “Tuân lệnh”.

Trưa hôm nay, Dụ Vi Hề vẫn như thường lệ chuẩn bị đưa cơm trưa cho Mộ Tử Khâm. Ai ngờ mở túi ra mới phát hiện hộp cơm của Mộ Tử Khâm không thấy đâu nữa.

Sao lại thế nhỉ? Dụ Vi Hề nghĩ thấy thật kì lạ, cô nhớ rõ ràng sáng sớm mình đã đích thân cho hộp cơm vào trong túi rồi mà, sao lại không cánh mà bay thế này?

Đang lúc nghi hoặc thì Giản Vu Ngôn gọi điện thoại tới, bảo Dụ Vi Hề là thấy cô để một hộp cơm trong bếp. Anh sợ cô bị đói nên đã quyết định tự mình đưa tới, bây giờ đang ở sảnh khách sạn chờ cô.

Cúp điện thoại, Dụ Vi Hề lập tức chạy xuống dưới lầu. Trong phòng ăn của khách sạn, cô nhìn thấy Giản Vu Ngôn, anh ta đang nhàn nhã uống cà phê. Đôi mắt đẹp đến hồn xiêu phách lạc nhìn khắp nơi, cướp lấy trái tim của vô số người, mấy vị khách nữ xung quanh đều đang liếc mắt đưa tình nhìn anh ta.

Dụ Vi Hề vội vàng nói lời cảm ơn, “Cảm ơn anh, phải phiền anh đích thân đưa tới”.

“Em khách sáo với anh như vậy từ lúc nào thế?”. Giản Vu Ngôn nhíu mày: “Với quan hệ giữa chúng ta mà còn cần nói từ cảm ơn à?”.

Dụ Vi Hề nhíu chặt đôi lông mày đen, “Quan hệ của chúng ta? Sao anh lại nói như kiểu chúng ta có gian tình vậy?”.

Giản Vu Ngôn cười sâu xa, “Chúng ta vốn có gian tình mà”.

“Càng nói càng thái quá, tôi còn có việc phải đi trước đây”. Dụ Vi Hề cầm hộp cơm định đi.

Ai ngờ Giản Vu Ngôn lại đứng dậy chặn cô lại, “Chờ một chút”.

Dụ Vi Hề nghi hoặc, “Còn gì nữa?”.

Giản Vu Ngôn bỗng nhiên cúi đầu, nhẹ chạm vào môi cô một cái, tiếp tục cười yêu mỵ, “Em quên cái này”.

Dụ Vi Hề mở to hai mắt nhìn anh ta, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, “Anh làm gì thế hả?”.

“Hôn em mà”. Giản Vu Ngôn trả lời thế đấy.

“Đây là nơi làm việc của tôi!”. Dụ Vi Hề trừng mắt lườm, cảnh cáo: “Lần sau mà anh còn chơi trò này thì tôi đổ sọt cà chua xuống sàn nhà đấy!”.

“Rồi rồi rồi, không chơi nữa”. Giản Vu Ngôn cười cười, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng tuấn tú dần dần đi xa của anh ta, Dụ Vi Hề bỗng nhiên có cảm giác bị rơi vào một âm mưu.

Nhưng cô không kịp nghĩ nhiều, vội cầm hộp cơm đi tới phòng làm việc của Mộ Tử Khâm. Vì đến muộn, sợ anh tức giận nên cô vội vàng xin lỗi: “Ngại quá, có chút việc phải nán lại một chút”.

Mộ Tử Khâm đứng trước cửa sổ sát đất quay lưng về phía cô, không trả lời.

“À, cơm sắp nguội rồi, cậu nên nhân lúc còn nóng mà ăn đi, tôi đi trước”. Dụ Vi Hề thấy tâm trạng anh không vui, sợ mình bị dính lây lửa giận, muốn trốn thật nhanh.

Nhưng Mộ Tử Khâm đã bước nhanh tới, kéo cô lại, trầm giọng hỏi: “Em vừa đi đâu?”.

“Tôi đi...”, Dụ Vi Hề ngập ngừng: “Tôi đi hâm lại cơm”.

“Trước đó?”. Mộ Tử Khâm nhìn chăm chăm vào cô.

Dụ Vi Hề trong lòng chấn động, không xong rồi, không phải anh ta thấy Giản Vu Ngôn rồi chứ.

“Trả lời tôi”. Mộ Tử Khâm ép hỏi.

“Một người bạn bình thường tới tìm tôi, tôi nói với anh ta vài câu ấy mà”. Dụ Vi Hề cố gắng nói giảm hết mức.

“Bạn bè bình thường sẽ hôn em trước mặt mọi người, lại còn có thể đưa cơm hộp em không cần thận để quên ở nhà tới ư?”. Ngực khí của Mộ Tử Khâm càng ngày càng tệ, “Dụ Vi Hề, người đàn ông kia ở cùng nhà với em đúng không?”.

Nhất định là có người đã đi kể lại cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ cho Mộ Tử Khâm biết. Dụ Vi Hề bắt đầu bồn chồn, bây giờ người mách lẻo sao mà lại nhiều thế chứ? Nếu đã bị phát hiện rồi thì Dụ Vi Hề đành phải thú nhận thành khẩn: “Anh ta là bạn cùng phòng của tôi”.

Mộ Tử Khâm cười lạnh một tiếng: “Thảo nào em vẫn không muốn đến ở cùng tôi, hoá ra là không nỡ bỏ anh ta”.

“Chuyện đó không liên quan gì đến anh ta, vấn đề là tại sao tôi phải đến ở nhà cậu chứ?”. Dụ Vi Hề hỏi.

Tay Mộ Tử Khâm giữ cô thật chặt, “Chúng ta đã lên giường với nhau rồi, sống cùng vẫn còn cần lí do ư?”.

“Nhưng lần kia là ngoài ý muốn”. Dụ Vi Hề cố sức giãy thoát ra, “Tôi uống quá nhiều rượu, căn bản không biết mình đang làm gì. Hơn nữa, loại chuyện này có xảy ra thì đàn ông đâu có phải chịu thiệt thòi gì”.

“Nói cách khác, em vốn không thèm để ý gì đến chuyện chúng ta lên giường đúng không?”. Một tia sáng lạnh lẽo xẹt qua mắt Mộ Tử Khâm, “Hay em cho rằng, người đàn ông kia mới là chân mệnh thiên tử của em?”.

“Tôi và anh ta chỉ là bạn bè bình thường”, Dụ Vi Hề lớn tiếng giải thích: “Cũng giống như tôi và cậu vậy”.

“Anh chưa từng coi em là bạn”. Đôi môi mềm như nước của Mộ Tử Khâm phủ một tầng hơi lạnh lẽo, “Em là... người phụ nữ của anh”.

Nói xong, anh gạt hết tất cả mọi thứ trên bàn làm việc xuống sau đó đặt Dụ Vi Hề ngồi lên. Dụ Vi Hề bị ép vào bàn, cô ra sức giãy dụa nhưng không làm anh mảy may suy chuyển. Trên người Mộ Tử Khâm bùng lên ngọn lửa giận, động tác của anh cũng rất thô bạo, không tốn nhiều công sức đã cởi được áo cô ra. Thân thể trắng như tuyết lộ ra trước mắt anh. Mái tóc dài của cô lò xo xòa rối bù. Mái tóc dài mượt tựa thác nước phủ lên tấm lưng trắng mịn càng làm tăng thêm kích thích về thị giác. Mộ Tử Khâm hôn lên tấm lưng mềm mại của cô, đốt lên từng ngọn lửa mê người trên cơ thể cô. Da Dụ Vi Hề hút lấy nhiệt độ của anh, từng chút từng chút tiến vào máu cô, tế bào trong cơ thể cô, dồn lại thành một ngọn lửa hùng hực cháy trong người cô. Tay Mộ Tử Khâm lướt qua cái bụng bằng phẳng của cô, đi tới nơi đầy đặn trước ngực nhẹ nhàng vuốt ve, không ngừng dùng ngón tay mân mê. Nụ hoa đỏ sẫm đứng thẳng lên dưới sự ma sát mãnh liệt của anh, bất giác nở rộ tựa như hướng ửng. Sau đó, tay Mộ Tử Khâm, bàn tay đẹp tựa bạch ngọc đi tới nơi tư mật của cô. Anh dịu dàng quần lấy nhị hoa cô, kích thích bất ngờ khiến nơi đó chảy ra dịch thể trong suốt, anh đưa ngón tay tiến vào hành lang chật hẹp của Dụ Vi Hề, thăm dò rồi chậm rãi ra vào. Dụ Vi Hề như bị điện giật, vội vươn tay ra ngăn cản nhưng hai tay lại bị Mộ Tử Khâm giữ chặt không thể động đậy. Cô chỉ có thể cắn môi, cơ thể gồng lên quá mức, cổ nén cơn sóng tình dục đang trào dâng. Hô hấp của Mộ Tử Khâm dần dần trở nên nặng nề, nơi đáy mắt là ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy. Anh không kìm chế được nữa, đưa vật cứng rắn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng của mình vào trong hành lang nhỏ hẹp ẩm ướt kia. Dụ Vi Hề chỉ cảm thấy phía người dưới bị đẩy chặt, thân thể tựa như bị chia làm hai nửa, vật lạ xâm lấn kia càng ngày càng cứng, càng nóng, bùng nổ trong cơ thể. Trán Mộ Tử Khâm toát mồ hôi hột, con đường nhỏ của cô nhỏ hẹp đến không ngờ, bao chặt lấy vật nóng rực của anh khiến anh điên cuồng. Mộ Tử Khâm

ôm thắt lưng cô cử động thật nhanh. Không bình tĩnh như anh thường ngày, động tác kịch liệt mà điên cuồng giống như đang nghiêm khắc trừng phạt. Liên tiếp ra vào để nơi mềm mại của cô hoàn toàn bọc lấy nơi cứng rắn của anh, để chính anh hoàn toàn có được cô.

~*~ hết chương 12 ~*~

13. C 13

Dụ Vi Hề biến mất rồi. Sau khi Mộ Tử Khâm muốn cô trong phòng làm việc hôm đó, cô thừa lúc anh không đề phòng đã lặng lẽ chạy ra ngoài, cho tới hôm nay cũng không quay lại đi làm.

Mộ Tử Khâm tìm nhà trọ của cô khắp nơi nhưng Lâm Nhan Ngạn cố ý nói dối, làm hại anh mất công vô ích cả nửa ngày.

Rốt cục, Mộ Tử Khâm tìm đến nhờ Ngô Luật Quần giúp đỡ. Ngô Luật Quần ngắt điện thoại xong lập tức kéo bà xã lên giường, sử dụng kỹ thuật cơ thể cuối cùng cũng moi được tin, vội vàng báo cho Mộ Tử Khâm.

Số nhà 2030 khu A cao ốc Hoàn Vũ. Mộ Tử Khâm nhờ có thông tin mà bạn tốt dùng cơ thể đổi lấy được tìm đến nơi. Bấm chuông cửa xong, bên trong vang lên giọng nói của Dụ Vi Hề: “Ai thế?”.

Mộ Tử Khâm vội tránh sang một bên, không để cô nhìn thấy mình.

Dụ Vi Hề nhìn từ mắt mèo ra không thấy ai, vừa mở cửa lăm bắm: “Chẳng lẽ là bọn trẻ con đùa dai?”.

Còn chưa nói dứt lời thì bỗng có một người lao tới, kéo cô vào trong nhà. Dụ Vi Hề nhìn kỹ mới thấy hoá ra đó là Mộ Tử Khâm, nhất thời sững sốt ngây ra.

“Em cho rằng có thể trốn cả đời ư?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

Dụ Vi Hề quay đầu, không muốn nhìn anh, “Anh định làm gì?”.

“Theo anh về nhà”. Mộ Tử Khâm kéo tay cô.

Dụ Vi Hề lại gạt tay anh ra, “Tôi không muốn!”.

“Rốt cuộc em muốn thế nào?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

“Tôi mới là người phải hỏi anh rốt cuộc muốn thế nào đấy!”. Mặt Dụ Vi Hề vì phần nộ mà đỏ lên, “Mộ Tử Khâm, anh là cái đồ khốn nạn! Anh dựa vào cái gì mà làm chuyện đó với tôi, anh thực quá đáng! Tôi hận anh!”.

“Dụ Vi Hề, là em phản bội tôi trước”. Mộ Tử Khâm phản bác.

“Cái gì mà phản bội?”. Dụ Vi Hề cảm thấy không thể nói nổi, “Tôi đâu phải là gì của anh, anh dựa vào cái gì mà quản tôi?”.

Mộ Tử Khâm đi tới trước mặt cô, ôm lấy thắt lưng cô làm người cô dán chặt vào anh. Sau đó, anh nhìn cô, nói từng chữ: “Em là người phụ nữ của anh”.

Dụ Vi Hề ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh. Đôi mắt anh sáng như sao, đen tựa mặc ngọc, chỗ sâu trong nơi đáy mắt còn cất giấu những tình cảm mà cô không thấy rõ được.

Mộ Tử Khâm cúi đầu xuống hôn cô. Đôi môi anh thật mềm mại lại thật ấm áp.

Dụ Vi Hề bỗng phục hồi lại tinh thần, vươn tay đẩy anh ra, “Cái gì mà người phụ nữ của anh, có mà là nữ giúp việc ấy! Anh chính là thấy tôi dễ bắt nạt nên giữ tôi bên cạnh mãi mãi để anh muốn làm gì thì làm! Tôi còn lâu mới bị mắc lừa!”.

“Vấn đề này nói sau, bây giờ đi thu dọn đồ đạc đi, theo anh về nhà”. Mộ Tử Khâm ra lệnh.

“Tôi sẽ không đi đâu hết”. Dụ Vi Hề khoanh hai tay trước ngực, thẳng lưng, thể hiện quyết tâm không lùi bước của mình.

Ai ngờ Mộ Tử Khâm chẳng thèm để ý, vác luôn cô lên vai.

“Mộ Tử Khâm, anh làm gì thế hả? Thả tôi xuống!”. Tư thế này khiến Dụ Vi Hề cảm thấy máu dồn hết lên đầu, cực kì khó chịu.

“Về đến nhà anh sẽ để em xuống”. Mộ Tử Khâm nói, đi thẳng ra cửa.

Dụ Vi Hề còn đang hoang mang lo sợ thì nghe thấy một giọng nói ung dung vang lên: “Mộ Tử Khâm, cậu đây chính là xâm phạm vào nhà dân một cách phi pháp, dùng vũ lực để cướp đoạt dân nữ”.

Là Giản Vu Ngôn. Cứu tinh tới rồi! Dụ Vi Hề vui mừng đang muốn mở miệng, lại nghe thấy Mộ Tử Khâm nói: “Giản Vu Ngôn, là cậu”.

Nghe vậy, Dụ Vi Hề vô cùng kinh ngạc, hoá ra là bọn họ quen biết nhau.

Mộ Tử Khâm buông Dụ Vi Hề xuống che chở phía sau, sau đó nhìn Giản Vu Ngôn một cách đề phòng, “Sao cậu lại ở đây?”.

Giản Vu Ngôn mỉm cười: “Đây là nhà tôi”.

“Ý cậu là... cậu ở cùng nhà với Dụ Vi Hề?”. Ánh mắt Mộ Tử Khâm trầm xuống, “Vậy hoá ra người đàn ông đã hôn cô ấy ở khách sạn chính là cậu”.

“Đúng thế”. Giản Vu Ngôn gật đầu, “Chính là tôi”.

“Giản Vu Ngôn”. Mộ Tử Khâm nghiêm giọng nói: “Cậu tiếp cận Dụ Vi Hề rốt cục là có âm mưu gì?”.

“Vi Hề đáng yêu như thế, tôi tiếp cận cô ấy cũng là điều dễ hiểu”. Trong mắt Giản Vu Ngôn có ý cười.

Mộ Tử Khâm không tin, “Sao cậu lại có thể thích loại phụ nữ không nhan sắc không đáng người lại ngu ngốc như Dụ Vi Hề được chứ?”.

Dụ Vi Hề tức giận, “Anh có ý gì thế hả?”.

Trong ánh mắt Giản Vu Ngôn hiện lên một tia gian xảo, “Vi Hề, chẳng lẽ em đã quên nói cho anh ta biết chuyện em là bạn gái anh à?”.

Để chứng minh sức hút của mình, Dụ Vi Hề gật đầu thật mạnh, “Đúng vậy, tôi là bạn gái của Giản Vu Ngôn”.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Dụ Vi Hề đã thấy xung quanh người Mộ Tử Khâm lập tức toả ra hơi thở nguy hiểm đến mãnh liệt, anh nhìn cô, nói từng chữ một: “Nói lại lần nữa đi, em là cái gì của anh ta?”.

Dụ Vi Hề có dự cảm nếu như cô thực sự nói, người đàn ông này chắc chắn sẽ vật cổ cô mất. Vì vậy, cô thừa lúc anh không chú ý, nhanh chóng chạy về phía Giản Vu Ngôn định trốn phía sau anh ta tìm kiếm sự bảo vệ. Nhưng chưa chạy được vài bước, cổ tay cô đã bị Mộ Tử Khâm nắm chặt. Giản Vu Ngôn không chịu kém cạnh, giữ tay kia của cô.

“Buông cô ấy ra!”. Mộ Tử Khâm ra lệnh.

“Cô ấy là bạn gái tôi, cậu mới là người nên buông cô ấy ra đây”. Giản Vu Ngôn bình tĩnh đáp lại.

Hai người ai cũng không muốn buông tay, đều ngằm dùng sức kéo Dụ Vi Hề về bên người mình. Dụ Vi Hề bị hai lực mạnh ở hai bên giằng cô, cô thấy như người mình sắp đứt ra đến nơi. Đau đớn khiến cô tức giận, giật tay lại từ cả hai người, mắng: “Hai người đừng có mà trẻ con quá như thế có được không hả?!”.

Giản Vu Ngôn đề nghị: “Để cho công bằng, hãy để Vi Hề tự quyết định muốn ở với ai”.

Dụ Vi Hề nhìn ánh mắt cảnh cáo của Mộ Tử Khâm, lại quay sang nhìn ánh mắt cổ vũ của Giản Vu Ngôn, lập tức quyết định: “Không đi đâu hết, tôi sẽ ở lại đây”.

Mộ Tử Khâm cup mắt xuống, vươn tay ra muốn túm lấy cô nhưng Giản Vu Ngôn nhanh tay nhanh mắt giành được trước kéo Dụ Vi Hề ra phía sau mình. Dụ Vi Hề trốn ở sau Giản Vu Ngôn, không dám nhìn

Mộ Tử Khâm, chỉ nói: “Mộ Tử Khâm, hành vi của anh làm tôi không thể làm việc cùng với anh được, tôi muốn từ chức”.

Mộ Tử Khâm cắn răng, “Dụ Vi Hề, lá gan của em thật không nhỏ”.

Giản Vu Ngôn mỉm cười, “Dù sao tôi cũng có khả năng nuôi Vi Hề, để cô ấy làm thiếu phụ nhân là được rồi”.

Mộ Tử Khâm trầm mặc, sau đó anh không nói thêm gì mà đi luôn.

Dụ Vi Hề lập tức tê liệt ngã vào sofa, thở phào, “Rốt cục cũng tổng được anh ta đi, Vu Ngôn, vừa rồi thực sự rất cảm ơn anh”.

Giản Vu Ngôn nhún vai, “Tiện tay giúp đỡ thôi mà”.

Dụ Vi Hề bỗng nhiên nhớ ra, “Đúng rồi, sao anh lại quen với Mộ Tử Khâm thế?”.

“Bố bạn anh là bạn tốt và lúc học đại học thì là bạn cùng phòng”. Giản Vu Ngôn trả lời, lời ít mà ý nhiều.

“Thật trùng hợp”. Dụ Vi Hề vặn ngón tay, “Anh và tôi là bạn cùng phòng, anh và anh ta là bạn cùng phòng, anh và Nhan Ngạn lại có cùng chung một kẻ thù... Đợi đã!”. Dụ Vi Hề ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi: “Kẻ thù chung của anh và Nhan Ngạn chính là Mộ Tử Khâm đúng không?!”.

Giản Vu Ngôn bật ngón tay, “Thông minh!”.

“Mộ Tử Khâm rốt cục đã làm chuyện gì đắc tội với anh?”. Dụ Vi Hề tò mò.

Giản Vu Ngôn cười mờ ám, “Phụ nữ”.

“Ý anh là... anh và anh ta đã tranh giành một người con gái?”. Dụ Vi Hề thâm mặc niệm cho cô gái kia. Một người nói năng độc địa, một người nghiện sạch sẽ, bị hai người cực phẩm này thích đúng là xui tám đời.

Câu hỏi này Giản Vu Ngôn chỉ cười mà không trả lời.

Dụ Vi Hề tiếp tục chìm vào suy nghĩ rồi lại thấy có gì đó không đúng, “Hai người không phải là đang bày ra âm mưu gì đấy chứ?”.

“Sao lại hỏi như vậy?”. Giản Vu Ngôn nhếch miệng.

Dụ Vi Hề cau mày, “Tôi cuối cùng cũng nghĩ ra, anh và Nhan Ngạn cố ý dẫn tôi đến đây ở”.

“Lí do anh cho em ở cùng là vì em đáng yêu mà”. Giản Vu Ngôn vừa nói vừa rướn người lại gần định hôn cô.

Dụ Vi Hề lại vươn tay ra che miệng anh lại.

“Sao vậy, em sợ nếu đón nhận nụ hôn của anh thì sẽ không kìm lòng được mà yêu anh à?”. Giản Vu Ngôn hỏi.

Dụ Vi Hề mắt giật giật, cười nhạt, “Tôi chỉ là muốn nhắc nhở anh một câu, vừa rồi Mộ Tử Khâm chưa cởi giày đã vào nhà, bây giờ trên sàn nhà có không biết bao nhiêu là vi khuẩn... Thế nào, còn muốn hôn à?”.

Vừa dứt lời, Giản Vu Ngôn lập tức trang bị vũ khí toàn thân, lôi ra một đồng lớn dụng cụ vệ sinh bắt đầu cọ sàn nhà.

Nắm được điểm yếu của người khác thật đúng là dễ đối phó. Dụ Vi Hề đắc ý cười cười, đi vào phòng mình.

Sau hôm đó, Dụ Vi Hề một mực trốn trong nhà, mỗi ngày ngủ lại ăn, ăn rồi ngủ, buồn chán đến cả người sắp mốc meo rồi. Qua vài ngày như thế, thấy Mộ Tử Khâm không tới gây chuyện Dụ Vi Hề mới thoáng thả lỏng.

Hôm nay, Dụ Vi Hề nhận được tin nhắn của Lâm Nhan Ngạn hẹn cô ra uống trà, nói có chuyện quan trọng muốn nói. Thấy ngữ khí có vẻ rất gấp, Dụ Vi Hề tưởng Ngô Luật Quần mê muội con hồ ly tinh nào, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lao ra cửa chạy tới quán cà phê đã hẹn.

Tìm một chỗ ngồi xuống, Dụ Vi Hề chọn đồ uống rồi đợi. Nhưng đợi một lúc lâu mà không thấy người tới, Dụ Vi Hề sốt ruột liền gọi điện thoại giục. Nhưng Lâm Nhan Ngạn đầu bên kia cũng không hiểu ra sao; “Tớ có hẹn cậu đâu, Vi Hề, cậu nằm mơ à?”.

Nghe vậy, Dụ Vi Hề bỗng nhiên có một cảm giác có nguy hiểm đến. Cô đang muốn đứng dậy đi thì bên tai lại vang lên giọng nói của Mộ Tử Khâm: “Dụ Vi Hề, em cho rằng cứ trốn thì anh sẽ không tìm được em sao?”.

Dụ Vi Hề kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thấy Mộ Tử Khâm, lập tức hiểu ra tất cả: “Là anh lừa tôi ra đúng không?”.

“Đúng vậy”. Mộ Tử Khâm thẳng thắn nhận, “Anh đã nhờ Luật Quân dùng điện thoại của Lâm Nhan Ngạn nhắn tin cho em, không ngờ em lại dễ mắc lừa như vậy”.

“Những gì cần nói chẳng phải chúng ta đã nói hết rồi ư? Anh còn hẹn tôi ra làm gì?”. Dụ Vi Hề căng thẳng, cả người bắt đầu ở trong trạng thái cảnh giác, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

“Tuy rằng những gì muốn nói đã nói rõ ràng nhưng những việc muốn làm thì còn cả đồng nợ chưa tính”. Mộ Tử Khâm nói lời ẩn ý sâu xa.

“Làm? Chúng ta còn việc gì cần làm cơ?”. Dụ Vi Hề không hiểu ra sao.

Giọng Mộ Tử Khâm nhẹ mà rõ ràng: “Làm tình”.

~*~ hết chương 13 ~*~

14. C 14

Dụ Vi Hề sững sốt ba giây sau đó phục hồi lại tinh thần, cười nhạt với anh một cái rồi rất nhanh đứng dậy lao ra ngoài cửa. Diên rồi diên rồi, người đàn ông này diên rồi! Nhưng đi tới trước cửa lại phát hiện cánh cửa kính trong quán đã bị khoá. Dụ Vi Hề xoay người, lúc này mới chú ý đến việc đây đang là buổi chiều mà trong quán không có lấy một người khách, đồng thời, tất cả người phục vụ đều cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy bọn họ. “Bịch” một tiếng, tim Dụ Vi Hề chìm xuống đáy cốc, cô đã hiểu ra chủ quán cà phê này chính là Mộ Tử Khâm, cô đã bị rơi vào tay giặc!

Nhìn Mộ Tử Khâm ung dung đi về phía mình, chân Dụ Vi Hề mất hết sức lực, cô dần dần ngồi sụp xuống đất.

“Em đang nghĩ gì thế?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

“Tôi đang nghĩ nếu mình là một con chim thì tốt biết bao”. Trong mắt Dụ Vi Hề tràn đầy ước mơ, “Nếu vậy, tôi có thể tự do mà bay thoát khỏi anh... Đúng rồi, lúc sắp đi còn có thể nhảy lên mặt anh ị một bãi nữa”.

Mộ Tử Khâm mỉm cười, “Dù em có biến thành chim thì với dáng người của em cũng không bay nổi đâu”.

Dụ Vi Hề mãi cũng quen với mấy lời châm chọc của anh, cô không nói gì nữa mà chỉ thở thật dài. Sau khi bị bắt ở quán cà phê, Mộ Tử Khâm ép cô lên xe đóng sầm cửa lại, bẫy rẽ tám quẹo đi tới cái biệt thự trên đỉnh núi kia. Từ nay về sau, Dụ Vi Hề phải nếm trải cuộc sống bị giam cầm. Cô thân cô thế cô, bơ vơ không ai giúp đỡ đành phải tạm thời khuất phục dưới sự lạm dụng uy quyền của anh.

Nghe nói, căn biệt thự này là ba mẹ Mộ Tử Khâm tặng anh làm quà trưởng thành, nếu như bọn họ biết con mình dùng nó để tiếp tay cho việc làm phạm pháp thật không biết sẽ có tâm trạng ra sao. Nhưng lúc này Dụ Vi Hề đã không còn lòng dạ nào mà đi quan tâm đến ba mẹ anh nữa, cô chỉ biết là mình sắp buồn chán đến chết rồi.

“Rốt cuộc anh muốn nhốt tôi tới khi nào?”. Dụ Vi Hề hỏi.

“Đến khi em không chạy nữa mới thôi”. Mộ Tử Khâm thẳng thắn đáp.

Dụ Vi Hề khẽ cắn môi, “Cùng lắm thì tôi đồng ý tiếp tục làm cấp dưới của anh, ngày nào cũng mang cơm hộp cho anh, chạy việc cho anh. Thế nào?”.

“Cấp dưới của anh rất nhiều, thiếu em cũng chẳng sao”. Mộ Tử Khâm không bị dụ dỗ.

“Vậy anh còn muốn tôi làm gì?”. Dụ Vi Hề hỏi: “Nói thẳng ra đi”.

“Yêu cầu của anh em sẽ tuân thủ hết?”. Mộ Tử Khâm hỏi lại.

“Sẽ tuân thủ, chỉ cần anh thả tôi ra”. Dụ Vi Hề gật đầu như già tở.

Mộ Tử Khâm nhìn cô, chỉ nói một câu: “Lên giường với anh”.

“Không được!”. Dụ Vi Hề nghiêm túc cự tuyệt: “Chúng ta đã làm sai hai lần, không thể tiếp tục sai lầm nữa”.

“Tại sao như thế lại là sai?”. Mộ Tử Khâm nhướn mày, “Lẽ nào biểu hiện trong hai lần đó của anh không làm em hài lòng?”.

“Không phải chuyện đó”, Dụ Vi Hề chọc chọc ngón tay, “Chuyện đó chẳng phải là chuyện mấy người yêu nhau mới làm hay sao?”.

“Em cứ tưởng tượng quan hệ giữa chúng ta thành người yêu không được à?”. Mộ Tử Khâm nói qua loa.

“Cái gì mà người yêu, rõ ràng là nô lệ và chủ nhân thì có”. Dụ Vi Hề bất đắc dĩ lắc đầu.

“Anh cũng không muốn uy hiếp em, có điều”, Mộ Tử Khâm đến gần Dụ Vi Hề, chống hai tay bên cạnh người cô, chậm rãi nói: “Nếu như không đồng ý thì cứ ở lại đây mãi mãi là xong mà”.

Đây rõ ràng chính là uy hiếp trắng trợn còn gì nữa!

“Tôi muốn nghỉ ngơi, mời ra ngoài”. Dụ Vi Hề giận đến tức ngực, đẩy Mộ Tử Khâm ra cửa.

Buổi tối, Dụ Vi Hề lật qua lật lại trên giường không thể ngủ được.

Nếu như không đồng ý thì ở lại đây mãi mãi đi. Câu nói của Mộ Tử Khâm vẫn quanh quẩn bên tai khiến cô toàn thân lạnh ngắt. Không được, còn ở cùng với Mộ Tử Khâm thì cô sẽ phát điên mất.

Dụ Vi Hề ngồi bật dậy, chạy trốn, cô nhất định phải nghĩ cách chạy trốn. Đầu Dụ Vi Hề nhanh chóng hoạt động, đúng rồi, cô có thể lợi dụng lúc này để chạy. Chỉ cần đóng công tắc nguồn điện trước rồi có thể trèo tường ra ngoài, sau đó chạy xuống núi.

Bởi vì sợ Dụ Vi Hề trốn nên tối nào Mộ Tử Khâm cũng khoá cửa dưới lầu lại, không có cách nào mở được. Nhưng thế không làm khó được Dụ Vi Hề, cô lấy ra giường thả vào thành một dây thật dài, cố định chắc chắn vào chân giường chuẩn bị trèo xuống lầu.

Vốn Dụ Vi Hề cho rằng sẽ không khó lắm, ai ngờ lúc thật sự đứng ở trên bệ cửa sổ cô mới phát hiện chân mình đang run.

“Không sao đâu không sao đâu, mày nhất định có thể làm được mà”. Dụ Vi Hề tự an ủi mình nhưng không có tác dụng, chân còn càng run hơn.

“Cố lên cố lên, nếu thành công sẽ cho phép mày được ăn một thùng kem lớn”. Dụ Vi Hề không ngừng cố gắng nhưng chân vẫn chẳng có chút sức lực nào.

“Lẽ nào mày định ở cùng Mộ Tử Khâm cả đời chắc?”. Dụ Vi Hề bắt đầu uy hiếp bản thân, chiêu này quả nhiên hữu hiệu, chân giật một cái không run nữa.

Dụ Vi Hề canh đúng thời gian, thả ra giường xuống dưới. Người đang lơ lửng giữa trời có một sự sợ hãi không nói nên lời, gió thổi vù vù qua mái tóc, tim như sắp ngừng đập. Dụ Vi Hề nắm chặt ra giường, chậm rãi di chuyển xuống dưới, sắp thành công đến nơi rồi. Thế nhưng, tiếng chó sủa bỗng vang lên. Dụ Vi Hề sợ đến buông cả tay ra, ngã luôn xuống đất.

“Bịch” một tiếng, vật nặng rơi xuống đất. Sau đó là một tiếng khóc kinh thiên động địa đào núi lấp biển rống lên: “Chân của tôi! Hu hu hu!”.

“Lá gan em thật không nhỏ”. Mộ Tử Khâm trừng mắt nhìn Dự Vi Hề đang nằm trên giường, cắn răng nói: “Dám nhảy từ lầu hai xuống, đúng là chỉ có em”.

“Không phải tôi nhảy mà là trong quá trình trèo xuống không cẩn thận rơi sớm hơn dự định thôi”. Dự Vi Hề nhìn chân phải bị bó như cái bánh chưng của mình, khóc không ra nước mắt.

“May mà lần này chỉ là bị trật, nếu gãy xương thì anh xem em sẽ làm thế nào”. Mộ Tử Khâm liếc xéo cô.

“Còn không phải đều là tại anh làm hại hay sao?!”. Dự Vi Hề lẩm bẩm: “Nếu anh chịu thả tôi ra chẳng lẽ tôi lại phải dùng đến cách nguy hiểm này ư?”.

Mộ Tử Khâm phản kích: “Nếu em ngoan ngoãn theo anh lên giường chẳng lẽ anh lại nhốt em lại ư?”.

“Anh cố tình gây sự!”. Dự Vi Hề tức đến nghẹn họng.

“Em nặng đến mức ngay cả ra giường cũng không tải nổi”. Mộ Tử Khâm trả lời lại một cách mỉa mai.

Dự Vi Hề trằm chằm nhìn mặt, không muốn nhiều lời với anh, “Tôi muốn đi ngủ, anh đi ra ngoài!”.

“Anh sẽ ngủ ở đây”. Mộ Tử Khâm nói xong liền chui luôn vào chăn, ôm cô vào lòng.

“Ai muốn ngủ với anh?”. Dự Vi Hề liếc mành giầy dựa.

Nhưng chỉ một câu nói của Mộ Tử Khâm đã khiến cô cứng đờ, “Dự Vi Hề, em mà còn lộn xộn anh sẽ cưỡng bức em đấy”.

Dự Vi Hề không muốn bị cưỡng bức, đặc biệt là bị Mộ Tử Khâm cưỡng bức nên cô ngừng giầy dựa, chỉ dám xoay người quay lưng về phía anh.

“Ngủ đi”, Mộ Tử Khâm vòng tay lên lưng cô, nhẹ giọng nói: “Nếu đêm muốn uống nước hay muốn đi toilet gọi một tiếng là được”.

Hoá ra là anh muốn giúp cô. Dự Vi Hề nhếch miệng, xem ra Mộ Tử Khâm vẫn còn chút lương tâm.

Màn đêm yên tĩnh, bầu trời ngoài cửa sổ tựa như một dải lụa màu đen lộng lẫy, mềm mại mà cao quý.

Trong lúc yên lặng này, Dự Vi Hề bỗng nhiên nhớ tới chuyện cũ: “Mộ Tử Khâm, tôi thực sự không hiểu vì sao anh lại tráo quả tôi tặng cho Trịnh Dịch Phong thành đĩa A?”.

“Bởi vì em đã làm một chuyện không tốt”. Mộ Tử Khâm trả lời.

“Có á?”. Dự Vi Hề nghi hoặc.

“Ngủ”. Mộ Tử Khâm nhắm mắt lại, không muốn nhiều lời.

Dự Vi Hề vẫn nằm nhớ lại thật kĩ nhưng nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra mình đã làm gì đắc tội đến anh.

Sau khi cô bị thương, Mộ Tử Khâm bắt đầu hạ một mệnh lệnh: “Từ hôm nay trở đi, em không được bước đi cũng không được làm việc gì, biết chưa hả?”.

“Thế chẳng phải là tôi nằm trên giường cả ngày sao?”. Dự Vi Hề than vãn: “Sẽ buồn chán đến chết mất!”.

“Muốn đi đâu thì nói với anh một tiếng, anh sẽ ôm em đi”. Mộ Tử Khâm nói.

“Vậy, bây giờ tôi muốn ra phòng khách xem TV”. Dự Vi Hề đưa ra yêu cầu.

Mộ Tử Khâm vươn tay, cẩn thận ôm lấy cô. Lúc đang xuống cầu thang, Mộ Tử Khâm nói: “Dự Vi Hề, hình như gần đây em béo lên”.

Dự Vi Hề không phục, “Rõ ràng là anh yếu quá thì có”.

“Anh không đủ sức? Hôm đó trong phòng làm việc, là ai khóc lóc cầu xin anh đừng tiếp tục nữa, nói mình không chịu nổi ấy nhỉ?”. Mộ Tử Khâm mờ ám nhìn cô.

“Đó là tại anh cưỡng bức tôi, có gì đáng đắc ý chứ?”. Dự Vi Hề trừng mắt lườm.

Hai người vừa đấu khẩu vừa đi tới phòng khách. Mộ Tử Khâm nhẹ nhàng đặt Dụ Vi Hề xuống sofa, cẩn thận để đệm dựa ra sau lưng cô, lại đặt bàn chân bị thương của cô lên đùi mình. Khởi phải nói, tư thế này đúng là rất dễ chịu, Dụ Vi Hề thoả mãn thở dài, cầm lấy điều khiển từ xa bắt đầu xem TV. Người thấy mùi thơm, có người đưa một quả quýt vào miệng cô. Dụ Vi Hề vô thức nhai mấy miếng, ừm, cũng không tệ lắm, ngọt, mọng nước. Nhưng ba giây sau, cô định thần lại, nhìn về phía Mộ Tử Khâm đang tiếp tục bón quýt cho mình, vô cùng kinh ngạc nói: “Anh... anh đang làm gì thế?”.

“Bón hoa quả cho em ăn”. Mộ Tử Khâm trả lời thế đấy.

Dụ Vi Hề nhỏ giọng nói: “Mộ Tử Khâm, anh, sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy?” Thật sự khiến cô phải lo sợ.

Mộ Tử Khâm hắng giọng: “Ai đối xử tốt với em? Đừng có ngồi đấy mà tự kỷ. Anh chỉ cho em ăn trước để thử xem quýt có độc hay không thôi”.

Dụ Vi Hề không thèm nói lại, quên đi, anh chàng này miệng cứng như đá ấy. Lúc này, màn hình TV xuất hiện một nam minh tinh, Dụ Vi Hề lập tức cười đến sáng láng, không kìm lòng nổi nói: “Đẹp trai quá đi!”.

Kết quả, vừa dứt lời, Mộ Tử Khâm đã cướp luôn điều khiển từ xa chuyển kênh khác.

“Anh làm gì thế?”. Dụ Vi Hề bất mãn: “Tôi đang xem hay mà”.

Mộ Tử Khâm lườm: “Ai bảo em thấy đàn ông là cười như đồ hám giai thế”.

“Không phải thấy đàn ông mà là thấy một anh đẹp trai”. Dụ Vi Hề sửa lại.

“Vậy em nhìn thấy anh suốt tại sao không cười?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

Dụ Vi Hề lắc đầu: “Mộ Tử Khâm, anh đúng là một bông hoa thủy tiên to đùng”. (hoa thủy tiên thường dùng để chỉ những người kiêu căng, tự tin quá mức)

Mộ Tử Khâm vươn tay ra nhéo mặt cô, uy hiếp: “Thử nói lại lần nữa xem?”.

“A, đau quá!”. Động tác của Mộ Tử Khâm quá mạnh, chạm vào cái chân bị thương của cô, Dụ Vi Hề kêu ầm lên.

Mộ Tử Khâm vội ngồi thẳng dậy, không dám cử động nữa, “Không sao chứ?”.

“Anh muốn hại tôi tàn phế à?”. Dụ Vi Hề dùng sức đánh vào ngực anh.

Hoàn cảnh đặc biệt, Mộ Tử Khâm không dám đánh trả. Dụ Vi Hề chú ý tới điểm ấy, lập tức mở cờ trong bụng, nhân cơ hội đánh anh mạnh một chút. Mộ Tử Khâm cảnh cáo: “Dụ Vi Hề, đỡ rồi thì thôi đi”.

Cơ hội tốt như vậy nếu bỏ qua thì có lỗi với chính mình quá. Dụ Vi Hề liếc xéo, tiếp tục đánh anh. Quá tam ba bận, Mộ Tử Khâm không nhịn được nữa, đột ngột lấy một tay đỡ chân cô, một tay đẩy cô ngã xuống sofa, sau đó cúi người xuống, nhìn cô.

Dụ Vi Hề nuốt nước bọt, ngực bắt đầu căng thẳng. Lần này hình như đùa quá đáng rồi.

Mộ Tử Khâm nhìn thẳng vào mắt cô, chậm rãi nói: “Dụ Vi Hề, em còn dám làm như thế nữa thì anh sẽ không lưu tình mà cưỡng bức em từ bây giờ đến nửa đêm luôn đấy!”.

Chiều này quả nhiên hiệu quả, Dụ Vi Hề bắt đầu ngoan ngoãn trở lại. Mộ Tử Khâm đắc ý cười cười, cầm điều khiển từ xa không ngừng chuyển kênh. Thấy mình không được xem TV, Dụ Vi Hề nói: “Tôi muốn đi ra ngoài hít thở không khí”.

Mộ Tử Khâm vẫn rất kiên nhẫn, ôm ngang người cô đi ra sân sau. Căn biệt thự này ở đỉnh núi, xung quanh được bao bọc bởi một màu xanh, cảnh sắc yên tĩnh. Dụ Vi Hề thở thật sâu, cảm thấy không khí đặc biệt tươi mát. Cô khẽ nói: “Mộ Tử Khâm, thả tôi xuống đi, anh ôm suốt cũng mệt rồi”.

“Ai khiến em quan tâm tôi có mệt không”. Mộ Tử Khâm liếc cô.

“Không phải anh nói tôi rất nặng sao?”. Dụ Vi Hề lẩm bẩm.

“Lắm chuyện, em cứ ngắm phong cảnh đi”. Mộ Tử Khâm không thèm nói nhiều với cô.

Vì vậy, Dụ Vi Hề im lặng trở lại, nằm trong vòng ôm của Mộ Tử Khâm lặng lặng nhìn phong cảnh tựa như một bức tranh. Tay cô vòng qua ôm lưng anh, mặt cô dựa vào lồng ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập đều đều. Đây là lần đầu tiên, Dụ Vi Hề cảm nhận thấy trên người Mộ Tử Khâm trên người có một loại cảm giác an toàn mãnh liệt.

~*~ hết chương 14 ~*~

15. C 15

Tuy rằng sau khi bị thương, thái độ của Mộ Tử Khâm với cô đã dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng đến vấn đề uống thuốc bổ anh lại kiên quyết trước sau như một.

“Anh bỏ đi!” Dụ Vi Hề hét lên.

“Đừng nhiều lời, uống hết cho anh!” Mộ Tử Khâm vừa bưng một bát canh nóng hổi đến bên miệng cô vừa uy hiếp.

“Nhưng mà nhìn toàn là mỡ, cái này rốt cuộc là gì thế?” Dụ Vi Hề bịt mũi, nhìn cái vật thể trắng trắng không xác định trong bát, nhúu chặt mày.

“Đây là móng giò hầm, uống vào có lợi cho cái chân bị thương của em.” Mộ Tử Khâm đưa thìa lại gần miệng cô.(tôn chỉ ăn gì bổ nấy =)))

Nhưng Dụ Vi Hề lắc đầu, có chết cũng không chịu uống: “Không đâu, uống vào tôi sẽ nôn ra mất!”

“Dụ Vi Hề, em dám không nghe lời?” Mộ Tử Khâm nheo mắt.

Dụ Vi Hề che miệng lại, bắt đầu ra điều kiện: “Anh uống thì tôi sẽ uống!” Cô nhớ rõ Mộ Tử Khâm chưa bao giờ ăn thịt lợn thể nên chắc cô sẽ có thể chạy trốn khỏi số phận bi thảm này.

Ai ngờ Mộ Tử Khâm cụp mắt xuống, thở thật sâu sau đó nhắm mắt lại, ngửa cổ, cầm bát canh trong tay lên uống hết sạch. Dụ Vi Hề há hốc mồm, quả thực không thể tin được anh thực sự làm thế.

Sau đó, Mộ Tử Khâm đi xuống bếp, múc một bát canh mới bưng đến trước mặt cô: “Bây giờ thì em có thể uống được rồi chứ.”

Dụ Vi Hề hết cách, đành phải rung rung nước mắt khuất phục trước uy quyền của anh, từng ngụm từng ngụm uống hết bát canh đó.

Vốn tưởng cô sẽ tử nạn nhưng không ngờ người thật sự dính chương lại là Mộ Tử Khâm, uống bát canh đó xong anh nôn suốt một đêm.

Dụ Vi Hề vừa vỗ vỗ lưng anh vừa trách: “Anh chưa ăn thịt lợn bao giờ bây giờ tự nhiên lại đi ăn hết cả một bát canh chân giò toàn mỡ như thế nhất định sẽ có chuyện, sao phải ra vẻ thế hả?”

“Em tưởng anh muốn à?” Mộ Tử Khâm lau lau miệng: “Nếu em ngoan ngoãn uống hết thì anh sẽ thế này chắc?”

“Sao anh cứ nhất định phải bắt tôi uống?” Dụ Vi Hề cau mày.

“Không uống nhỡ vết thương ở chân em lại nặng thêm thì làm thế nào?” Mộ Tử Khâm trừng mắt lườm cô. Hoá ra... là anh nghĩ cho cô.

Xem ra, con người Mộ Tử Khâm này cũng không đến mức hết thuốc chữa như cô nghĩ.

Mỗi lần nghĩ lại chuyện này, Dụ Vi Hề đều sẽ bắt giác mỉm cười.

“Vi Hề, con ngày người cười cái gì thế?” Hồ An Ny trong màn hình máy tính nghi hoặc hỏi.

Dụ Vi Hề định thần lại, lúc này mới nhớ ra mình đang chat webcam với người mẹ ở nước Mỹ xa xôi, sao tự dưng lại nghĩ đến Mộ Tử Khâm cơ chứ? Đúng là kỳ lạ.

“Vi Hề, ” Hồ An Ny nháy nháy mắt với con gái: “Có phải vừa nghĩ đến mấy chuyện ngọt ngào với bạn trai phải không?”

“Đâu ạ.” Dụ Vi Hề vội vã xua tay: “Con còn chưa có bạn trai.”

“Con cứ chê mẹ lắm lời cơ, tuổi thanh xuân của phụ nữ được mấy, nhất định nắm chắc lấy, nếu không á...”

Lại lải nhải rồi, Dụ Vi Hề lén thở dài, vừa rồi cô thất thần chính là vì mẹ cứ thao thao bất tuyệt suốt. Kết quả bà đang nói, màn hình bỗng nhiên chớp chớp vài cái rồi biến thành đen kịt.

“Ồ, chuyện gì thế?” Dụ Vi Hề đang chuẩn bị đứng lên kiểm tra thì bị một cánh tay ấn lại.

“Để anh xem, chân em còn chưa khỏi, đừng lộn xộn.” Mộ Tử Khâm không biết chui từ đâu ra.

Anh đứng phía sau cô, cúi người xuống, hai tay bắt đầu loay hoay sửa máy tính, tư thế này như thể ôm trọn lấy cô. Đầu anh rất tự nhiên tựa lên vai cô, một tư thế khá thân mật. Khoảng cách giữa hai người rất gần, mùi mộc hương thoang thoảng trên người Mộ Tử Khâm quanh quẩn bên mũi Dụ Vi Hề. Cánh tay anh nhẹ nhàng tiếp xúc với thân thể cô, mang đến một cảm giác rung động không giải thích nổi. Anh nhìn máy tính, vẻ mặt thật chăm chú, chuyên tâm.

Dụ Vi Hề bỗng nhiên cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Cô quay đầu đi không dám nhìn anh.

Lúc sau, sức nặng trên vai biến mất, Mộ Tử Khâm đứng lên, nói: “Được rồi.”

“Cảm ơn.” Dụ Vi Hề thấp giọng nói.

“Cần gì thì gọi là được, biết chưa?” Mộ Tử Khâm dặn dò xong liền đi ra khỏi phòng.

Dụ Vi Hề nhìn cánh cửa đóng lại, khóe miệng bất giác cong lên.

“Còn nói không có bạn trai?” Giọng nói mờ ám của mẹ vang lên làm Dụ Vi Hề sợ đến hồn phi phách tán. Máy tính vẫn mở suốt, chắc chắn là mẹ nhìn thấy hết rồi!

Dụ Vi Hề đang nghĩ phải giải thích thế nào về việc trong phòng mình xuất hiện một người con trai thì Hồ An Ny lại giành nói trước: “Thảo nào ở Mỹ con không chịu có bạn trai, hoá ra là vì cậu ta.”

“Không có là không có mà!” Dụ Vi Hề vội vàng xua tay phủ nhận: “Anh ta chỉ là một người bạn bình thường thôi ạ.”

“Vi Hề, con tưởng trí nhớ mẹ kém đến thế sao? Cậu ta chính là người bạn học trung học đẹp trai, lễ phép, học hành xuất sắc của con trước đây còn gì, tên là Trịnh, Trịnh gì ấy nhỉ?” Hồ An Ny day day thái dương, ra sức nhớ lại.

“Mẹ đang nói Trịnh Dịch Phong á?” Dụ Vi Hề nhú mày.

“Đúng đúng đúng!” Hồ Annie vỗ tay: “Chính là Trịnh Dịch Phong! Lần trước con ôm người ta còn chăm sóc cho con một ngày một đêm đấy.”

“Mẹ, có phải mẹ nhớ nhầm không?” Dụ Vi Hề nghi hoặc: “Anh ta đâu phải là Trịnh Dịch Phong?”

“Mẹ nhớ rất rõ mà, hôm đó là mẹ mở cửa cho cậu ta vào, nhờ cậu ta chăm sóc con. Hơn nữa, thằng bé lớn lên không khác lắm, vẫn đẹp trai như vậy, sao mà mẹ nhận nhầm được chứ?”

Dụ Vi Hề sửng sốt, cô rất cục cựa cũng biết nguyên nhân vì sao Mộ Tử Khâm đổi quà của cô thành đĩa A rồi.

Xem ra, quả thật là cô đã làm một chuyện không tốt.

Nói chuyện với mẹ xong, Dụ Vi Hề chống gậy ra khỏi phòng. Mộ Tử Khâm đang ngồi trên sofa trong phòng khách nhìn thấy lập tức bỏ công việc trong tay xuống, chạy vội tới đỡ lấy cô, day bảo: “Dụ Vi Hề, em bị bệnh hay quên đấy à! Anh đã nói cần gì cứ gọi là được mà, sao không nghe lời hả?”

Dụ Vi Hề nhỏ giọng nói: “Tôi muốn... hỏi anh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Mộ Tử Khâm nghi hoặc nhìn cô.

“À, cái lần tôi bị ốm hồi năm thứ hai trung học, người đến chăm sóc tôi... là anh đúng không?” Dụ Vi Hề hỏi.

Mộ Tử Khâm liếc nhìn cô: “Bây giờ em mới biết hả?”

Dụ Vi Hề cụp mắt xuống: “Xin lỗi, lúc đó tôi bị ốm mơ mơ màng màng, căn bản không ý thức được... Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi.”

“Sao hả, một câu cảm ơn là xong à?” Mộ Tử Khâm nheo nheo mắt.

“Vậy anh muốn thế nào?” Dụ Vi Hề hỏi.

Mộ Tử Khâm chậm rãi tới gần cô, nói bên tai cô rằng: “Làm bạn gái của anh đi.”

“Cái gì?!” Dụ Vi Hề trợn to mắt, vốn tưởng Mộ Tử Khâm sẽ chỉ nói là muốn lên giường với mình, không ngờ anh lại còn có chiêu ác hơn.

“Cần phải kinh ngạc đến thế sao? Nếu như mấy chuyện giữa người yêu chúng ta đều đã làm thì bắt đầu loại quan hệ này cũng là hợp lẽ thôi mà.” Hơi thở của Mộ Tử Khâm phả vào lỗ tai mẫn cảm của cô, mang đến một cảm giác tê dại.

Dụ Vi Hề kiên định lắc đầu: “Lên giường thì còn có thể coi là ngoài ý muốn nhưng trở thành người yêu cần có tình cảm từ đôi bên. Chúng ta lại không thích đối phương, sao có thể ở bên nhau được?”

“Em không thích anh sao?” Mộ Tử Khâm vươn ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên môi cô, đôi môi mềm mại mà mịn màng như nước nhất thời hơi lồm xồm xuống.

“Không thích.” Dụ Vi Hề trả lời luôn.

Ngón tay kia tiếp tục đi xuống phía dưới, lướt qua cái cổ mảnh khảnh của cô, dừng ở nơi mềm mại trước ngực cô nhẹ nhàng mà chậm rãi xoay tròn: “Lặp lại lần nữa xem?”

“... Không, không thích.” Hô hấp của Dụ Vi Hề dần dần dồn dập, dục vọng trong cơ thể dưới sự mời gọi của Mộ Tử Khâm bắt đầu nhen nhóm.

Tay không ngừng lại, đi thẳng tới chân váy cô, xâm nhập dọc theo đôi chân thon dài tiến tới nơi mẫn cảm nhất của cô, cách một lớp quần trong vân vẽ nhị hoa, dục vọng tựa như dòng điện chậm rãi truyền khắp toàn thân cô.

Giọng nói anh, ánh mắt anh, ẩn chứa sự mê hoặc: “Thế này, thế này thì sao?”

Dụ Vi Hề cắn chặt môi dưới, đến khi sắp không khống chế được bản thân nữa, cô mở mắt ra, yên lặng nhìn anh: “Còn anh? Anh thích tôi sao?”

Mộ Tử Khâm ngừng lại.

Trong nháy mắt, Dụ Vi Hề thấy được trong mắt anh lướt qua một cái gì đó tựa như sự chân tình dịu dàng. Cô giật mình.

Thế nhưng ngay khi Dụ Vi Hề muốn kiểm chứng một cách cẩn thận thì Mộ Tử Khâm đã chớp mắt, khôi phục lại vẻ ngang ngạnh như trước: “Sao anh có thể thích một cô gái ngã được từ lầu hai xuống như em chứ?”

Dụ Vi Hề trả lời lại một cách mỉa mai: “Có bản lĩnh anh cũng ngã xuống thử xem.”

“Em tưởng chỉ số thông minh của anh thấp như em chắc?”

“Nếu chỉ số thông minh của tôi thấp thì anh đừng động vào tôi, anh là cái đồ đại sắc lang!”

Cứ thế, bầu không khí say đắm giữa họ đã không còn.

Về thương ở chân dưới sự dốc lòng chăm sóc của Mộ Tử Khâm đã khỏi hẳn rất nhanh. Nhưng Dụ Vi Hề vẫn không được phép ra ngoài, phải ở trong nhà suốt. Bởi quá mức buồn chán, Dụ Vi Hề mỗi ngày không có việc gì làm bắt đầu lục lọi đồ đạc trong phòng.

Hôm nay, trong lúc vô tình cô đi tới phòng của Mộ Tử Khâm nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy nên biết anh đang tắm. Đang muốn đi ra lại nhìn thấy ví tiền của Mộ Tử Khâm để trên giường. Lòng hiếu kỳ nổi lên, cô cầm lên mở xem.

Mở ra chỉ thấy bên trong có không ít thẻ bạch kim. Dụ Vi Hề lắc lắc đầu, đối lập hẳn với cái ví tiền có ép chặt đến mấy cũng không ra được một giọt dầu của mình, thật đúng là nhà quyền quý để rượu thịt thối, trên đường cái lại có xương người chết vì lạnh.

Đang chuẩn bị gấp lại thì cô lại thấy giữa hai lớp ví có một bức ảnh. Dụ Vi Hề cẩn thận lấy ra, vừa nhìn thấy mắt lập tức mở to.

Đó là ảnh của cô!

Mặc đồng phục đứng dưới tán cây anh đào trong trường, diễm tĩnh mỉm cười. Dụ Vi Hề bỗng nhớ ra, lúc còn học năm thứ hai trung học bài văn tiếng anh của cô được trường chọn, yêu cầu phải có ảnh kèm theo. Vì vậy, Lâm Nhan Ngạn đã đặc biệt chụp cho cô đúng một bức ảnh này. Thế nhưng sau khi dán trên bảng tin được một ngày tấm ảnh đã không cánh mà bay, hoá ra...hoá ra là bị Mộ Tử Khâm lấy trộm.

Nhưng tại sao anh lại làm như vậy, hơn nữa, còn đặt nó trong ví tiền?

Dụ Vi Hề nghĩ đến thất thần, không chú ý tới tiếng nước trong phòng tắm đã tắt.

Mộ Tử Khâm đi ra, thấy cô đang cầm trong tay bức ảnh, trên mặt có chút mất tự nhiên vội bước lên cướp lại: “Cô bé này, sao lại tự tiện lục đồ của người khác thế hả?”

Dụ Vi Hề hỏi ra điều nghi hoặc trong lòng: “Mộ Tử Khâm, anh, sao anh lại để ảnh của tôi trong ví tiền?”

“Liên quan gì đến em.” Mộ Tử Khâm nheo mắt nhìn cô.

Dụ Vi Hề nhỏ giọng nói thầm: “Nhưng hành vi này rất kỳ lạ mà.”

“Được, anh nói cho em biết vì sao.” Mộ Tử Khâm chậm rãi đến gần cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Bởi vì, mỗi ngày anh đều lấy ảnh ra để nguyên rửa em.”

Nghe vậy, Dụ Vi Hề rùng mình: “Anh có cần phải độc ác thế không? Tôi đâu có đối xử với anh như vậy chứ.”

“Dụ Vi Hề, chuyện em khiến anh lộ quần trong trước mặt mọi người, quên rồi ư?” Mộ Tử Khâm nghiêng rằng.

Dụ Vi Hề lắc đầu: “Không đúng, nếu như là nguyên rửa thì lẽ ra mặt tôi phải bị vẽ vôi mới đúng, thế sao bức ảnh này lại được giữ tốt như vậy? Đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn như mới thế?”

Mộ Tử Khâm ánh mắt né tránh, lảng sang chuyện khác: “Sao em lại vào lúc anh đang tắm? Định nhìn trộm phải không?”

“Ai thèm nhìn trộm anh? !” Dụ Vi Hề chán nản: “Dáng người anh có phải đẹp lắm đâu mà.”

“Nếu nói dáng người anh xấu thì chắc dáng người em rất đẹp.” Mắt Mộ Tử Khâm sáng lên: “Cho anh mở mang tầm mắt đi.”

Dứt lời, anh vươn tay ra định cởi áo của Dụ Vi Hề.

Dụ Vi Hề hai tay giữ chặt cổ áo, hét to: “Không là không, dáng người tôi rất xấu, anh cũng nhìn rồi mà, đừng nên làm hỏng khẩu vị của anh!”

“Chúng ta đã lâu lắm không lên giường, anh sắp quên mất cơ thể em thế nào rồi.” Mộ Tử Khâm chậm rãi tới gần cô: “Đến đây nào, để anh ôn lại một chút.”

“Không!” Dụ Vi Hề hét lên một tiếng, dùng một tay đẩy anh ra, chạy ra khỏi phòng.

Mộ Tử Khâm cười khẽ, sau đó để lại bức ảnh kia vào ví tiền, động tác nhẹ nhàng tựa như đang vuốt ve nó vậy.

~*~ hết chương 15 ~*~

16. C 16

Từ sau khi vết thương khỏi, Dụ Vi Hề lại bắt đầu phải vào bếp nấu cơm, quả thật là không lãng phí một chút sức lao động nào. Vẫn giống như trước đây, Mộ Tử Khâm lôi ra đến một trăm thứ để chế đồ ăn cô nấu nhưng cuối cùng lúc nào cũng ăn hết sạch, lại còn có vẻ ăn rất ngon miệng nữa. Trong đầu Dụ Vi Hề bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ: Anh ta tìm đủ mọi cách để bắt bẻ mình, lẽ nào...

Dụ Vi Hề ra sức lắc đầu, không thể nào, không thể nào, là vì cô dễ bắt nạt nên mới bị Mộ Tử Khâm chính như thế, ai mà chẳng hy vọng bên cạnh mình có một nơi để trú ẩn bất cứ lúc nào chứ? Nhất định là như vậy, nhất định thế, Dụ Vi Hề tự trấn an bản thân.

Thế nhưng, về bức ảnh kia thì lí do của Mộ Tử Khâm thật sự là quá gượng ép. Còn nữa, hôm đó ở cầu thang, lúc cô hỏi anh có thích cô không thì ánh mắt Mộ Tử Khâm trở nên rất dịu dàng, khắc sâu trong tâm trí Dụ Vi Hề. Không biết vì sao cô lại rất chú ý đến việc đó, cô thật sự rất muốn tìm ra câu trả lời. Ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu, làm xáo trộn tâm tư cô khiến cô mất ngủ mấy ngày nay. Đúng là hại người quá.

Hôm nay, Dụ Vi Hề đang trần trọc trên giường tiếp tục mất ngủ thì nghe thấy tiếng nước từ bể bơi sân sau truyền đến. Dụ Vi Hề tò mò đi xuống dưới lầu xem thì thấy hoá ra đó là Mộ Tử Khâm đang bơi.

Ánh trăng chiếu vào mặt nước tạo thành những làn sóng ánh sáng phản xạ lại. Mộ Tử Khâm đeo kính bơi, thông thả dạo chơi trong nước. Chân tay anh thon dài, chuyển động tạo nên một tư thế thật đẹp. Mỗi lần ngẩng lên từ dưới nước để thở, những sợi tóc dính trên trán sẽ có một chuỗi bọt nước bám vào hình thành một tấm màn thủy tinh trong suốt ngăn cách trước khuôn mặt tuần tú.

Dụ Vi Hề không kìm lòng được đi tới bên cạnh bể bơi, ngồi xuống. Cô thả chân xuống nước vung vẩy, nước về đêm có cảm giác mát lạnh thật thoải mái.

Mộ Tử Khâm nhanh chóng phát hiện ra cô, bơi đến gần. Anh tháo kính bơi xuống, tóc, lông mi, lông mày đọng đầy bọt nước, mê hoặc con người ta khiến họ muốn được vươn tay ra lướt nhẹ qua đó.

“Khuya thế rồi mà còn không ngủ được à? Da đã xấu rồi ngày mai sẽ càng xấu hơn đây”. Dù là trong màn đêm trong trẻo này thì mồm miệng Mộ Tử Khâm vẫn cứ chẳng tha ai bao giờ.

Dụ Vi Hề lẳng lặng nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Mộ Tử Khâm, hình như từ trước tới giờ anh chưa từng khen tôi thì phải”.

Mộ Tử Khâm lắc lắc đầu, bọt nước văng tung toé, “Cả người em không có lấy một ưu điểm thì làm sao mà anh khen được?”.

Hai chân Dụ Vi Hề nhẹ nhàng lướt trên mặt nước tạo nên một vòng tròn rung động, “Anh luôn nói tôi không đẹp, còn nói đáng người tôi xấu... Thế thì tại sao anh lại muốn lên giường với tôi rồi còn muốn tôi làm bạn gái anh?”.

Mộ Tử Khâm trầm mặc, lúc lâu sau anh mới nhẹ giọng nói: “Không liên quan đến em”.

Dụ Vi Hề ngừng vung chân, cô bình tĩnh lại, lấy hết dũng khí hỏi: “Mộ Tử Khâm, có phải anh... hơi thích tôi một chút không?”.

Hỏi xong, Dụ Vi Hề vội vàng nhắm mắt lại, cả người căng lên sẵn sàng bị mất mặt.

Nhưng không có động tĩnh gì, Mộ Tử Khâm vẫn không nhúc nhích. Toàn bộ bể bơi chỉ có tiếng nước nhẹ nhàng lay động.

Dụ Vi Hề len lén mở mắt ra lại thấy Mộ Tử Khâm đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt này cô không thể hiểu nổi.

Dụ Vi Hề đang muốn hỏi gì đó thì Mộ Tử Khâm đã giữ tay cô, kéo cô xuống nước.

Nước ở bể bơi rất sâu, Dụ Vi Hề không chạm xuống đáy được nên đành phải nín chặt cổ Mộ Tử Khâm mà Mộ Tử Khâm thì lại dùng tay nâng mông cô.

Cơ thể hai người họ dính chặt vào với nhau như một sự phù hợp hoàn mỹ nhất. Váy ngủ Dụ Vi Hề bị nước làm ướt nhìn gần như trong suốt, dán chặt vào người làm lộ ra nơi tròn trịa xinh xắn và nụ hoa màu hồng phấn của cô.

Hô hấp của Mộ Tử Khâm dần dần trở nên nặng nề, anh hôn lên môi cô. Nụ hôn đó không thô bạo như những lần trước mà là một nụ hôn dịu dàng.

Không biết do ánh trăng đêm nay hay là do sự dịu dàng hiếm thấy của Mộ Tử Khâm mà Dụ Vi Hề không chút giãy dụa, cô để mặc lưỡi anh tiến vào miệng mình quẩn quýt lấy cái lưỡi mềm mại của cô. Lưỡi anh chậm rãi lướt qua bên trong khoang miệng cô, hút lấy nước mật thơm ngọt, chạm lên ngọn lửa dục vọng. Bàn tay anh tiến vào bên trong váy ngủ ướt đầm, vuốt ve tấm lưng mịn màng, bàn tay nóng rực tựa như ngọn lửa đốt cháy lưng cô. Ánh trăng trong trẻo mát lạnh nhưng nhiệt độ giữa bọn họ lại đang nóng lên từng hừng hực. Anh cởi váy ngủ cô ra, cơ thể trần trụi của cô dưới ánh trăng toả ra ánh sáng trong suốt đẹp đến không nói nên lời. Mộ Tử Khâm há miệng ngậm lấy nơi mềm mại yêu kiều của cô, dùng cái lưỡi linh hoạt khiêu khích nụ hoa đỏ sẫm, chậm rãi vẽ nên những vòng tròn đầy mê hoặc. Dụ Vi Hề cảm thấy toàn thân cô như có dòng điện chạy qua mang đến một cảm giác tê dại, cô nín chặt cổ anh, mười ngón không tự chủ được len vào mái tóc anh. Mỗi chỗ cơ thể hai người tiếp xúc đều như có một ngọn lửa nhỏ đang cháy lên. Nhiệt độ từ từ dâng cao, cảm xúc mãnh liệt từ từ thăng hoa, tình dục từ từ bùng lên. Dụ Vi Hề cắn môi dưới, kìm lại tiếng rên rỉ đã sắp ra khỏi miệng. Mà Mộ Tử Khâm thì cúi đầu thở dốc, vội vã muốn trút hết ra. Anh cởi quần bơi để khối lửa nóng đã đứng thẳng từ lâu được thả ra ngoài. Sau đó, anh cởi quần trong của cô để lộ ra con đường mòn vào nơi u mê ấy. Rồi anh thông thả hoà mình vào trong cơ thể cô từng chút từng chút một. Sự kết hợp của hai người mang đến cảm giác sung sướng và niềm khoái cảm tột cùng. Bọn họ ôm chặt lấy đối phương, hôn nhau mãnh liệt. Trong bóng tối, bọn họ cùng nhau luật động, cùng nhau nhảy một điệu nhảy điên cuồng hoang dã...

Khi tia nắng mặt trời buổi sớm đầu tiên chiếu vào phòng, Dụ Vi Hề tỉnh dậy.

Cảm giác thứ nhất là, cả người đau nhức, khung xương như sắp vỡ ra – bởi vì tối hôm qua bọn họ đã làm rất nhiều lần, bể bơi, trong bếp, trên sofa trong phòng khách, phòng ngủ.

Cảm giác thứ hai là, phía người dưới đang sưng đỏ – bởi vì tối hôm qua bọn họ đã làm rất nhiều lần, bể bơi, trong bếp, trên sofa trong phòng khách, phòng ngủ.

Cảm giác thứ ba là, xấu hổ chết mất, không biết phải đối mặt với Mộ Tử Khâm thế nào đây – bởi vì tối hôm qua bọn họ đã làm rất nhiều lần, bể bơi, trong bếp, trên sofa trong phòng khách, phòng ngủ.

Ngay cả chính bản thân Dụ Vi Hề cũng không hiểu sao lại thế. Không ngờ cô... cô đã tự nguyện lên giường với Mộ Tử Khâm, sao lại để anh đi vào mình cơ chứ?

Đang suy nghĩ thì một cánh tay vòng qua thắt lưng cô, giọng nói của Mộ Tử Khâm vang lên từ phía sau: “Em đang hối hận đấy à?”.

Dụ Vi Hề không biết nên trả lời thế nào, lúc lâu sau cô hỏi: “Mộ Tử Khâm, vì sao anh nhất định phải bắt tôi làm bạn gái anh? Là vì trả thù ư?”.

“Em tưởng anh buồn chán đến mức đấy chắc?”. Mộ Tử Khâm hừ nhẹ một tiếng.

“Vậy rốt cục là vì sao?”. Dụ Vi Hề nhất quyết muốn biết rõ ràng.

“Bởi vì”. Mộ Tử Khâm chậm rãi nói: “Bởi vì anh muốn làm như vậy, luôn luôn... vẫn muốn làm như vậy”.

Nghe vậy, tim Dụ Vi Hề thót lên rồi lại chậm rãi thả lỏng giống như uống một cốc nước có ga pha lẫn bia vậy, có chút ngẩn ngơ, có chút ngọt ngào. Cô hỏi lần thứ ba: “Mộ Tử Khâm, anh thích tôi sao?”.

Mộ Tử Khâm không trả lời thẳng, anh chỉ nói rằng: “Tiếp tục qua lại với anh rồi em sẽ biết”.

Dụ Vi Hề nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, vừa yên bình vừa ấm áp. Mà lồng ngực phía sau lưng cô đây cũng ấm áp như vậy. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ bên trong cô: “Em đồng ý với anh”.

Mộ Tử Khâm vội vàng xoay người Dụ Vi Hề lại, nhìn thẳng vào cô, “Em nói lại lần nữa đi”.

“Em nói”, Dụ Vi Hề nhìn vào đôi mắt hổ phách của Mộ Tử Khâm, nói từng chữ một: “Em muốn thử ở bên anh một lần”.

Nghe vậy, Mộ Tử Khâm bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó, anh cúi người xuống hôn lên môi cô.

Dụ Vi Hề nhắm mắt lại, cô không hối hận về quyết định này. Qua khoảng thời gian ở chung này, cô đã dần dần hiểu được Mộ Tử Khâm. Anh rất quan tâm đến cô, tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng cô biết rõ trong lòng anh rất quan tâm đến cô. Còn cô cũng nảy sinh một tình cảm khác với anh, một tình cảm mà cô không diễn tả được.

Kết quả là, Dụ Vi Hề dọn tới nhà Mộ Tử Khâm, bọn họ bắt đầu chính thức yêu nhau.

Thế nhưng, Dụ Vi Hề vẫn nghĩ quan hệ của hai người không nên công khai. Chính vì vậy lúc ở khách sạn cô cố gắng hết sức giữ khoảng cách với Mộ Tử Khâm.

Trưa hôm này, lúc cô đang cầm hộp cơm chuẩn bị đưa cho Mộ Tử Khâm như thường lệ thì Ân Đình Phương cười mở ám nói: “Vi Hề, lại đi đưa cơm hộp tình yêu cho tổng giám đốc đấy à? Hai người thật ngọt ngào, làm người ta ước ao chết đi được. Nay, tiết lộ chút đi, chuẩn bị lúc nào thì kết hôn thế?”.

Dụ Vi Hề luống cuống, vội vã xua tay “Đâu có, đâu có, tôi với Mộ Tử Khâm chỉ là bạn bè bình thường”.

Ân Đình Phương không tin, “Thôi đi, rất nhiều người đều nhìn thấy hai người thường cùng đi làm, cùng về nhà, còn giả bộ gì nữa? Nay, sau này thành phu nhân tổng giám đốc rồi nhớ chiếu cố tí chút cho bọn tôi đấy, biết chưa hả?”.

Dụ Vi Hề cố gắng giải thích: “Tôi và Mộ Tử Khâm thực sự không có gì mà!”.

Ân Đình Phương nhún mày, “Vi Hề, cậu nói dối tôi như thế tức là chưa coi tôi là bạn rồi”.

Thấy Ân Đình Phương tức giận, Dụ Vi Hề dưới tình thế cấp bách liền nghĩ ra một cái cớ rất nát: “Mộ Tử Khâm là gay”.

Ân Đình Phương tròn to mắt, “Tổng giám đốc Mộ là gay!”.

Dụ Vi Hề bịt miệng Ân Đình Phương lại sau đó lôi cô vào toilet nữ, nói nhỏ: “Là thật đấy, cô ngẫm lại xem, bình thường anh ta có hay nổi máu háo sắc với phụ nữ không?”.

Ân Đình Phương ra sức suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, “Hình như anh ta đúng là kiểu người không gần nữ sắc”.

“Hơn nữa, anh ta tư duy nhạy bén, ăn nói rõ ràng, lại nói năng độc địa, hoàn toàn phù hợp với đặc tính của một gay, không phải sao?”. Dụ Vi Hề tiếp tục thuyết phục.

Ân Đình Phương do dự hỏi: “Vậy còn cô?”.

Dụ Vi Hề thở dài, “Tôi là một cái bia đỡ đạn ấy mà, Mộ Tử Khâm dùng tôi để đánh lạc hướng mọi người nhằm che dấu thân phận gay của anh ta”.

Ân Đình Phương nhìn cô thông cảm, “Thật đáng thương”.

“Thế đấy, tất cả mọi người đều ước được như tôi nhưng có ai biết được nỗi khổ của tôi chứ? Nếu như không đồng ý thì tôi sẽ mất việc”. Dụ Vi Hề giả vờ lau nước mắt, “Đình Phương, hứa với tôi, đừng nói chuyện này với ai”.

Ân Đình Phương gật đầu thật mạnh, “Yên tâm đi, tôi sẽ không nói đâu”.

Sau đó hai người nắm chặt tay nhau đi ra ngoài. Nhưng không một ai nhìn thấy cánh cửa của một buồng toilet lặng lẽ mở ra.

17. C 17

Mộ Tử Khâm cảm thấy ngày hôm nay rất kỳ lạ, tất cả nhân viên trong khách sạn đều nhìn anh bằng một ánh mắt cực kì không bình thường. Không chỉ thế, trên bàn làm việc của anh còn có một tấm card, bên trên viết: Tổng giám đốc Mộ, hãy dừng cảm nói ra khuynh hướng giới tính của mình, tất cả chúng tôi đều ủng hộ anh – Những nhân viên yêu mến anh kí tên.

Cái này rốt cuộc là thế nào? Mộ Tử Khâm gọi thư kí tới, hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay là ngày cá tháng tư à?”.

Nữ thư kí lúc nào cũng nhát gan kia chậm rãi đi tới, cầm tay anh, chân thành nói rằng: “Tổng giám đốc Mộ, đừng làm bộ nữa, mệt mỏi lắm. Anh là một ông chủ tốt, cho dù anh có thích đàn ông thì chúng tôi vẫn rất kính trọng anh”.

Hai bên thái dương Mộ Tử Khâm nổi gân xanh: “Ai nói tôi là gay hả?!”.

Thư kí bị anh quát tháo sợ hết hồn, ngập ngừng nói: “Là... là Dự Vi Hề nói trong toilet nữ, sau đó bị cô lao công nghe thấy, truyền ra ngoài. Bây giờ tất cả mọi người trong khách sạn đều đã biết hết rồi”.

Nghe vậy, hàm dưới của Mộ Tử Khâm càng thêm cứng ngắt. Anh nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Dự Vi Hề biết, lần này cô chết chắc rồi. Nhưng không phải cô cố ý mà, thực sự không phải, làm sao mà cô biết được cô lao công đang trốn trong toilet, rồi lại còn truyền tin tức ra khắp cả khách sạn như thế chứ? Nghe nói, Mộ Tử Khâm bây giờ đã hoá thân thành rồng phun lửa, đang tìm cô khắp nơi. Nếu bị tóm thì nhất định sẽ cô bị lửa giận của anh đốt cháy sạch sành sạch. Thế nên cô phải trốn ngay mới được! Thang máy thì không dám đi rồi, Dự Vi Hề nhìn trái nhìn phải không phát hiện thấy địch, liền phi nhanh như gió xuống cầu thang thoát hiểm. Ai ngờ, rồng phun lửa đã đứng ngay đó chờ cô!

Mộ Tử Khâm trầm giọng nói: “Dự Vi Hề, đến đây mà nhận lấy cái chết đi”.

“Em không cố ý!”. Dự Vi Hề lùi mình vào góc tường, “Em thật sự không ngờ sẽ có người nghe lén!”.

“Vấn đề là tại sao em lại nói với người khác rằng anh là gay!”. Mộ Tử Khâm hét to hơn.

“Bởi vì bọn họ đều nghi ngờ em và anh đang hẹn hò, em bắt buộc phải bịa ra cái lý do này để chứng minh chúng ta trong sạch”.

Ai ngờ Mộ Tử Khâm càng thêm tức giận, “Chúng ta vốn đúng là đang hẹn hò, sao em lại phải ra sức phủ nhận như thế?!”.

“Em...”. Dự Vi Hề nói không nên lời.

Mộ Tử Khâm bước về phía cô, trong ánh mắt lửa cháy bừng bừng, “Lẽ nào em đồng ý ở bên anh chỉ là vì muốn anh thả em ra, là thế thật sao? Dự! Vi! Hề!”.

Xong rồi, xong rồi, sắp bị xé xác rồi, Dự Vi Hề gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Giữa lúc nguy cấp, cô bỗng nhớ ra Lâm Nhan Ngạn đã từng dạy cô, lúc đàn ông đang tức giận thì hãy dùng sắc đẹp mê hoặc khiến anh ta hạ hỏa. Mắt thấy ác ma càng ngày càng đến gần, Dự Vi Hề không kịp nghĩ nhiều, bỏ nhào luôn tới, hôn anh một cái thật mạnh. Mộ Tử Khâm đầu tiên là sửng sốt nhưng sau đó ngay lập tức đã chuyển sang chủ động.

Môi chạm môi, lưỡi quấn lấy lưỡi, thưởng thức nước mật của nhau, nhiệt độ tăng lên, ngọn lửa nóng bỏng khiến hai người hôn đến không thở nổi.

Rốt cục, lửa giận của Mộ Tử Khâm nhờ nụ hôn này đã thoáng tiêu tan. Dụ Vi Hề vội vã giải thích: “Em... là em lo lắng nếu chuyện chúng ta hẹn hò mà công khai thì người khác sẽ nhìn em bằng ánh mắt khác. Còn nhớ chuyện bản kế hoạch lần trước không? Đến lúc đó, bất kể em có cố gắng đến đâu thì mọi người cũng sẽ không chịu thừa nhận năng lực của em”.

Mộ Tử Khâm nhìn cô, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới nói: “Được rồi, lần này tha cho em. Nhưng em phải đi làm một việc”.

Dụ Vi Hề nghi hoặc ngẩng đầu, thấy khoé miệng Mộ Tử Khâm đậm ý cười.

Thời gian nghỉ buổi trưa, toàn bộ nhân viên trong khách sạn đều bị triệu tập đến phòng họp. Chỉ thấy Dụ Vi Hề cúi đầu đứng ở phía trên, thấp giọng nói: “Tôi nói thật, Mộ Tử Khâm không phải gay, anh ấy là... bạn trai tôi”.

“Còn gì nữa?”. Mộ Tử Khâm ngồi bên cạnh nhắc.

“Còn có... tôi là người mắt dày mày dạn theo đuổi anh ấy trước”. Tiếng Dụ Vi Hề càng ngày càng bé lại.

“Nói tiếp đi”. Mộ Tử Khâm giục.

“Hơn nữa... cơm hộp mỗi buổi trưa cũng là tôi nhất quyết muốn làm cho anh ấy ăn”. Đầu Dụ Vi Hề đã cúi xuống chạm đất rồi.

Mộ Tử Khâm đứng lên, kề sát vào bên tai cô, mỉm cười, “Sau này anh tin rằng em sẽ không bao giờ dám nói lung tung nữa”.

Dụ Vi Hề nhìn mọi người đang vô cùng kinh ngạc, khóc không ra nước mắt.

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ thế mà qua đi, ai ngờ Mộ Tử Khâm hình như vẫn chưa nguôi giận, giao việc bắt cô làm một đến gần chết. Vì thế, tất cả mọi người trong khách sạn đều thấy Dụ Vi Hề mỗi ngày ra ra vào vào, bận bịu luôn tay.

“Cô thật đáng thương”. Ân Đình Phương nhìn Dụ Vi Hề đầu đầy mồ hôi, thông cảm lắc đầu.

“Aiz!”. Dụ Vi Hề ngoài thở dài cũng chỉ biết thở dài.

“Biết gì không? Bây giờ mọi người nhìn bộ dạng cô đều thấy may mắn vì mình không phải là bạn gái của tổng giám đốc Mộ, nếu không nhất định đã bị anh ta hành hạ đến chết rồi”. Nói đến đây, Ân Đình Phương nhú mày, “Tôi bảo này Vi Hề, sao cô không thổi gió bên gối, bảo tổng giám đốc Mộ cho cô làm việc gì đó dễ dàng hơn?”.

“Anh ấy chính tôi còn không kịp, làm gì có chuyện sẽ giúp tôi?”. Dụ Vi Hề gục đầu xuống bàn làm việc, vẻ mặt mệt mỏi, rã rời.

Hai người đang nói chuyện, thư kí của Mộ Tử Khâm đi tới, cẩn thận để một tập tài liệu dày cộp lên bàn Dụ Vi Hề, nói: “Dụ tiểu thư, tổng giám đốc bảo cô hãy chỉnh lý lại tập tài liệu này trong ngày hôm nay”.

“Cái gì?”. Dụ Vi Hề bị ai kêu lên: “Còn một tiếng nữa là hết giờ làm rồi, sao tôi làm kịp?”.

“Ừm, tôi... tôi cũng không rõ lắm, là Mộ tổng nói vậy. Dụ tiểu thư, tôi có việc đi trước đây”. Thư kí sợ mang vạ vào thân, vội vã rời đi.

“Bạn Vi Hề à, cố gắng lên đi”. Ân Đình Phương vỗ vỗ vai cô.

Nhìn đồng tài liệu dày cộp cao ngất, Dụ Vi Hề đập đầu vào bàn, sao không để cô chết luôn đi!

Đến lúc chỉnh lý xong hết thì trời đã tối hẳn, Dụ Vi Hề lê bước chân mệt mỏi đi về. Về đến nhà lại thấy Mộ Tử Khâm đang ngồi trên sofa nhàn nhã xem TV.

Dụ Vi Hề mệt đến không buồn tức giận, đi luôn qua anh định lên lầu ngủ. Ai ngờ Mộ Tử Khâm lại gọi cô lại, “Sao mà không thèm nói lấy một câu thế?”.

Dụ Vi Hề quay đầu, trừng mắt với anh, “Bởi vì em bị một tên khốn nạn hành hạ tới mức đến sức để mở mắt ra cũng chẳng có!”.

“Đó là vì sức khỏe em quá kém”. Mộ Tử Khâm kéo Dụ Vi Hề đến ngồi bên cạnh mình, bắt đầu xoa bóp vai cho cô.

Không ngờ tay nghề của Mộ Tử Khâm cũng không tệ lắm, nặng nhẹ vừa phải, Dụ Vi Hề thoải mái thả lỏng một tiếng, khẩu khí bắt đầu dịu xuống: “Mộ Tử Khâm, anh rốt cuộc còn muốn hành hạ em bao lâu nữa?”.

“Em đúng là cái đồ IQ thấp, không nhìn ra là anh đang giúp em hay sao?”. Mộ Tử Khâm hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng phải em sợ sau khi chúng ta công khai quan hệ thì đồng nghiệp sẽ cô lập em vì có thân phận đặc biệt à?”.

Dụ Vi Hề tỉnh ra, “Thế nên anh cố ý giao cho em rất nhiều việc để cho bọn họ thấy em không vì mối quan hệ với anh mà được chiếu cố đặc biệt?”.

“Bây giờ mới hiểu ra à? Phản ứng nhanh thật đấy”. Mộ Tử Khâm lắc đầu.

Dụ Vi Hề suy nghĩ kỹ lại, thấy rằng gần đây thái độ của đồng nghiệp với cô quả thực đã tốt rồi rất nhiều. Đương nhiên, ngoại trừ cô nàng Dư Tiêu Tiêu kia ra, mỗi lần cô ta cứ nhìn thấy cô là lại hằn học kiểu như hận không thể lột da cô ra được vậy.

“Mộ Tử Khâm, anh thông minh quá đi, cảm ơn”. Dụ Vi Hề trong lòng vui mừng không thôi.

“Vậy thì đêm nay định báo đáp anh thế nào đây?”. Mộ Tử Khâm nhướn mày.

“Em đã kiệt sức rồi, đâu còn sức lực mà làm cái chuyện đấy?”. Dụ Vi Hề khoát khoát tay, “Anh tự vào phòng tắm giải quyết đi”.

“Nếu như anh xoa bóp cho em một tiếng thì sao?”. Mộ Tử Khâm dụ dỗ.

Dụ Vi Hề nhắm mắt đấu tranh hồi lâu, cắn răng nói: “Hai tiếng đồng hồ”.

“Một tiếng rưỡi”. Mộ Tử Khâm mặc cả.

“Xong!”.

Cứ thế, khế ước dục vọng đã được kí kết.

Sau khi ở cùng nhau Dụ Vi Hề mới phát hiện Mộ Tử Khâm lôi thôi kinh khủng. Quần áo, tất từ trước đến giờ cởi ra một cái là ném lung tung khắp phòng; bát đĩa ăn xong cứ để trong bồn rửa, có mốc lên cũng không chịu động tay rửa; mỗi lần nghỉ ở nhà thì đều tùy tiện mặc tạm một bộ quần áo nhăn nhúm, tóc cũng không thèm chải. Nhưng đáng giận nhất chính là, thẳng ranh này dù có không mặc gì vẫn cứ đẹp hơn cô, quả thực là không có thiên lý!

“Mộ Tử Khâm”, Dụ Vi Hề có một ngày thực sự không chịu nổi nữa, bất mãn nói: “Ngày nào anh cũng biến cái nhà này thành cái chuồng lợn ấy, sao mà cứ thế được hả?”.

Mộ Tử Khâm chậm rãi đáp: “Anh làm như vậy là vì chung thủy với chú lợn béo như em mà”.

“Em đã nói rất nhiều lần rồi, em không béo!”. Dụ Vi Hề to tiếng cãi lại.

“Làm gì mà kích động như vậy?”. Mộ Tử Khâm xoa xoa lỗ tai.

“Không kích động được chắc? Em đã bao giờ nói ‘tiểu đệ đệ’ của anh quá nhỏ đâu!”. Dụ Vi Hề hừ mũi.

Vừa dứt lời, Mộ Tử Khâm dùng một tay kéo cô vào lòng, mắt nheo lại vẻ nguy hiểm, “Dụ Vi Hề, em dám bất mãn với ‘Tử Khâm bé nhỏ’ nhà anh?”.

“Bây giờ anh đã biết tâm trạng của em rồi chứ”. Dụ Vi Hề cắn cắn môi dưới: “Coi thường đáng người của phụ nữ cũng giống như coi thường ‘tiểu đệ đệ’ của đàn ông đấy”.

“Anh nói thật mà, đâu phải coi thường gì đâu”. Mộ Tử Khâm nhún nhún vai.

Dụ Vi Hề chán nản, “Nói chung, em không muốn mỗi ngày đều phải đi theo sau móng anh dọn dẹp nhà cửa hay làm bà quản gia của anh đâu!”.

“Làm mấy chuyện này cho bạn trai lẽ ra phải có cảm giác hạnh phúc chứ?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

“Bạn gái không phải là bảo mẫu!”. Dụ Vi Hề nhú mày, “Hơn nữa, em cũng phải đi làm, có phải ngồi nhà cả ngày đâu”.

“Anh nuôi em là được mà”. Mộ Tử Khâm hỏi: “Chúng ta kết hôn xong em ở nhà làm bà chủ gia đình đi, sao hả?”.

Tuy rằng trong xã hội hiện đại tuân theo quy luật nam nữ bình đẳng, kinh tế độc lập, nhưng khi có một người đàn ông chịu nói ra ba chữ “anh nuôi em” thì trong lòng người phụ nữ vẫn cảm thấy rất ấm áp. Giống như Dụ Vi Hề vậy, lúc này cô đang chìm trong một cảm giác hạnh phúc, nhưng cô vẫn mạnh miệng nói: “Ai thèm chứ, không nghe mấy lời của anh nữa, em còn phải đi giặt quần áo”.

Nói xong, Dụ Vi Hề đi vào phòng giặt quần áo, đang phân loại quần áo thì bụng dưới của cô đột nhiên thấy đau như thể có người dùng tay kéo căng ra vậy. Cô ngồi xổm xuống đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Mộ Tử Khâm nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy vào hỏi: “Có chuyện gì thế? Em khó chịu ở đâu?”.

“Không sao”. Dụ Vi Hề yếu ớt khoát khoát tay, “Cái kia của em sắp tới rồi, đau bụng sinh lí thôi”.

“Thôi đừng làm nữa”. Mộ Tử Khâm ôm ngang người Dụ Vi Hề, bế cô ngồi xuống sofa rồi đun cốc sữa bò, sẵn sốc giúp cô uống hết, hỏi: “Sao rồi, khá hơn chút nào không?”.

“Không sao đâu, bệnh cũ mà”. Dụ Vi Hề cau mày, cố chịu đựng.

Mộ Tử Khâm ôm Dụ Vi Hề để cô ngồi lên đùi mình, bắt đầu lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng dưới của cô. Cảm giác ấm áp toả ra từ bàn tay anh truyền vào trong cơ thể Dụ Vi Hề khiến cơn đau dịu đi. Dụ Vi Hề cuộn mình trong lòng anh, tìm tư thế thoải mái nhất. Cô hơi hé mắt ra thì nhìn thấy sự quan tâm tràn ngập trong ánh mắt Mộ Tử Khâm mà đôi môi anh đang nở một nụ cười thật ngọt ngào.

~*~ Hết chương 17 ~*~

18. C 18

“Cậu nói cái gì?!”. Lâm Nhan Ngạn trợn tròn mắt.

Hôm nay, Lâm Nhan Ngạn đi khám thấy đã có thai hai tháng nên Ngô Luật Quần mời Dụ Vi Hề và Mộ Tử Khâm đến nhà chúc mừng. Thừa dịp hai người đàn ông nướng thịt trong sân, Dụ Vi Hề nói thật chuyện mình và Mộ Tử Khâm đang yêu nhau. Giống y trong dự liệu của cô, phản ứng của Lâm Nhan Ngạn rất kịch liệt.

“Tớ nói”, Dụ Vi Hề cúi đầu, chọc chọc ngón tay, nói bé như tiếng muỗi kêu: “Tớ nói, tớ và Mộ Tử Khâm đang sống cùng nhau”.

“Dụ Vi Hề, đừng nói đùa, bây giờ tớ đang mang thai, đứa bé rất có thể sẽ bị cậu làm sợ đến mức mất luôn đấy”. Lâm Nhan Ngạn sờ sờ cái bụng hơi nhô lên, vẻ mặt vẫn không thể tin nổi, “Nói cho tớ biết, có phải là cậu bị ép buộc không?”.

Dụ Vi Hề lắc đầu, “Thực ra là do tớ tự nguyện”.

Vừa dứt lời, Lâm Nhan Ngạn xoa xoa huyệt thái dương, bộ dạng như thể đang sắp tắt thở đến nơi, “Vi Hề, cậu thực sự khiến tớ giật mình quá đấy!”.

“Đừng nói thế”. Dụ Vi Hề bắt đầu nói tốt cho Mộ Tử Khâm, “Thực ra anh ấy rất tốt, rất quan tâm đến tớ, hơn nữa...”.

“Hơn nữa cái gì?”. Lâm Nhan Ngạn gặng hỏi.

Dụ Vi Hề cúi đầu cười cười, “Hơn nữa, anh ấy nói anh ấy vẫn luôn muốn tớ làm bạn gái anh ấy”.

“Mộ Tử Khâm lại đi nói mấy lời tâm tình như thế á?”. Lâm Nhan Ngạn vuốt vuốt ngực, “Thật sự là quá đáng sợ, con tố suất nữa chui đầu ra luôn rồi”.

“Bà bầu à, cậu mới mang thai có hai tháng, đứa bé trong bụng cùng lắm chỉ là một cục thịt thôi, phải có tí thường thức chứ?”. Giọng nói của Mộ Tử Khâm vang lên phía sau hai cô.

“Cái gì mà cục thịt? Cậu nói chuyện lễ độ chút cho tôi nhờ!”. Lâm Nhan Ngạn lườm anh, “Cái mồm đúng là độc địa, thật không biết sao Vi Hề lại chọn cậu nữa?”.

“Tôi không quan tâm cậu có biết hay không, dù sao bây giờ cô ấy đã là người phụ nữ của tôi rồi”. Mộ Tử Khâm nói xong liền đưa thịt nướng cho Dụ Vi Hề, “Này, theo yêu cầu của em, không cho ớt đâu, cứ yên tâm ăn đi”.

“Cảm ơn, em đi lấy dao nữa”. Dụ Vi Hề đứng dậy đi vào bếp.

“Này, của tôi đâu?”. Lâm Nhan Ngạn hỏi.

“Đi tìm chồng cậu mà đòi”. Mộ Tử Khâm khoát khoát tay.

“Cậu...”. Lâm Nhan Ngạn chán nản.

“Vợ à, đừng tức giận, thịt nướng tới đây”. Ngô Luật Quần bưng một đĩa thịt nướng to dùng đến trước mặt vợ, lấy lòng, “Muốn ăn miếng nào, anh bón cho em ăn”.

“Cho xin đi, hai người đừng có buồn nôn như thế được không?”. Mộ Tử Khâm lắc đầu, cũng đi vào bếp.

“Sao không chờ ở ngoài?”. Dụ Vi Hề vừa rửa đĩa vừa hỏi.

Mộ Tử Khâm không nói gì, chỉ tựa vào cạnh tủ bát lẳng lặng nhìn cô.

“Sao lại nhìn em như thế?”. Dụ Vi Hề nghi hoặc.

“Anh đang nghĩ”, Mộ Tử Khâm chậm rãi nói: “Chúng ta đến lúc nào đó cũng phải có một đứa con thôi”.

Nghe vậy, tim Dụ Vi Hề hồi hộp đập thành thịch, anh ấy... muốn có con với mình?

Mộ Tử Khâm khoanh hai tay trước ngực, nói đùa: “Có điều, nếu con chúng ta mà giống em thì đúng là bi kịch của nhân gian”.

Dụ Vi Hề bĩu môi, biết ngay là anh chẳng nói được lời nào hay đâu mà.

Đang hờn dỗi, một đôi tay ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau, giọng nói của Mộ Tử Khâm vang lên bên tai cô: “Nhưng nếu con mà lắm thịt giống em, ôm vào thoải mái thế này thì cũng không tệ”.

Dụ Vi Hề kinh ngạc quay đầu lại, “Mộ Tử Khâm, đây là lần đầu tiên trong đời anh khen em đấy”.

“Vậy còn em?”. Mộ Tử Khâm đặt cô lên trên tủ bát, nhìn thẳng vào mắt cô, “Hình như từ trước tới giờ em chưa từng khen anh”.

Dụ Vi Hề vươn tay ra vuốt ve gương mặt anh, “Anh khá đẹp trai”.

“Còn gì nữa?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

“Còn cả năng lực làm việc không tệ”. Dụ Vi Hề mỉm cười.

“Những cái khác thì sao?”. Mộ Tử Khâm nhướn mày, “Ví dụ như biểu hiện trên giường chẳng hạn?”.

“Cái đó”, Trên mặt Dụ Vi Hề hiện lên vẻ giảo hoạt, “Cái đó, phải chờ một hôm nào đó em ra ngoài tham khảo rồi về sẽ nói cho anh biết”.

Nghe vậy, mắt Mộ Tử Khâm chậm rãi nheo lại, “Chi bằng, bây giờ em nói cho anh biết luôn đi”.

Nói xong, Mộ Tử Khâm cúi đầu hôn lên cổ cô. Cảm giác hơi ngứa ngứa khiến Dụ Vi Hề phải ngẩng đầu lên. Môi anh quyến luyến trên làn da trắng nõn vùng cổ cô còn tay lại đi xuống chỗ đùi cô, chậm rãi vuốt ve lên phía trước. Cơ thể hai người dính sát vào nhau hợp không để lại dù chỉ một khe hở. Da thịt tiếp xúc với nhau mang đến cảm giác rung động quen thuộc.

Lúc này, một giọng nữ lạnh lùng đánh tan bầu không khí mê hoặc trong phòng bếp: “Hai người các cậu dừng ngay lại cho tôi!”.

Hai người nghiêng đầu thấy Lâm Nhan Ngạn và Ngô Luật Quần đứng ở cửa lập tức tách nhau ra.

Lâm Nhan Ngạn xoa xoa thất lưng, trách móc: “Xin đi, đây là phòng bếp nhà tôi, hai người các cậu không thấy xấu hổ khi làm cái chuyện này ở ngay đây à?”.

“Thôi đi”. Mộ Tử Khâm chỉnh lại quần áo, ung dung nói: “Cục thịt trong bụng cậu chính là được tạo ra trong WC của nhà hàng còn gì nữa”.

Lâm Nhan Ngạn quay đầu, trừng mắt lườm chồng, nhỏ giọng nói: “Sao anh lại nói cho cậu ta biết?!”.

Ngô Luật Quần cười cười: “Anh chỉ muốn khoe năng lực của mình thôi mà”.

“Thế nên chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, đừng ai nói ai hết”. Mộ Tử Khâm kéo Dụ Vi Hề, “Đi, đi ra ngoài ăn”.

Lâm Nhan Ngạn nhìn bóng lưng anh, tức giận nghiêng răng ken két: “Mộ Tử Khâm, một ngày nào đó cậu sẽ rơi vào tay tôi!”.

Đương nhiên, ngoài Lâm Nhan Ngạn thì còn một người nữa khi nghe tin bọn họ yêu nhau cũng phản ứng rất mạnh.

“Dụ Vi Hề, em biết không? Đây là hành vi vô trách nhiệm với cuộc đời của chính em”. Giản Vu Ngôn chân thành nói: “Bây giờ quay đầu vẫn còn kịp đấy, mau chia tay với Mộ Tử Khâm đi”.

“Có cần phải làm quá lên thế không?”. Dụ Vi Hề nhú mày, “Tôi và anh ấy bây giờ đang tiến triển rất tốt, sao phải chia tay?”.

Giản Vu Ngôn do dự hỏi: “Em thích cậu ta thật à?”.

Mặt Dụ Vi Hề đỏ bừng, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

“Em thực sự không hối hận?”. Giản Vu Ngôn hỏi.

“Tôi và Mộ Tử Khâm ở bên nhau rất hạnh phúc”. Dụ Vi Hề thản nhiên cười, “Cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi trong suốt thời gian qua. Đúng rồi, hôm nào ba người chúng ta cùng ăn bữa cơm đi”.

“Miễn đi, mối thù của anh và Mộ Tử Khâm còn chưa thanh toán xong”. Giản Vu Ngôn từ chối.

“Giữa hai người rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà lại kết mối thù lớn như vậy?”. Dụ Vi Hề tò mò.

Giản Vu Ngôn mỉm cười, “Đến lúc đó em tự nhiên sẽ biết thôi”.

“Úp úp mở mở, không thèm nghe anh nói nữa”. Dụ Vi Hề đứng dậy, “Tôi phải về đây, tạm biệt”.

Nhìn bóng lưng Dụ Vi Hề khuất xa nơi đầu đường, Giản Vu Ngôn lấy điện thoại ra bấm một dãy số của người đã lâu không gặp, “Alô, Tả Ưu đây à? Anh có một tin về Mộ Tử Khâm đây”.

Dưới ánh mặt trời, khoe miệng Giản Vu Ngôn cong lên tạo thành một đường cong đẹp mà lạnh lùng.

Hôm nay, Mộ Tử Khâm về rất muộn. Đại sảnh trong nhà tối đen như mực, chỉ có tiếng nào ào ào trong toilet phòng ngủ trên lầu. Mộ Tử Khâm mở rộng cửa thấy ngay một hình ảnh cực kì mê hoặc: Dụ Vi Hề đang tắm vòi hoa sen, dòng nước trong vắt đang chảy trên da thịt trắng nõn mềm mại của cô, đan vào nhau tạo nên những đường nét tuyệt đẹp. Cơ thể cô như được mặc lên một bộ quần áo trong suốt, đặc biệt gợi cảm.

Mộ Tử Khâm ung dung tựa người vào cạnh cửa, trong ánh mắt có ngọn lửa đang âm ỉ cháy.

Dụ Vi Hề bỗng nhiên cảm thấy được gì đó, cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy anh, vô thức lấy tay che người, lúng túng, “Sao anh cứ tùy tiện xông vào như thế?”.

Mộ Tử Khâm chậm rãi đi tới trước mặt cô, dừng lại, nước thấm ướt cả người anh nhưng anh không thèm để ý. Giọng nói anh vì tình dục mà trở nên khàn khàn: “Cơ thể em anh biết rất rõ mà, sợ gì chứ?”.

Trong phòng tắm, hơi nóng mờ mịt mang theo hương vị gột rửa tươi mát.

Dụ Vi Hề không nhịn được hỏi: “Hôm nay anh đi đâu thế? Muộn vậy mới về”.

“Những lời này của em nghe cứ như là giọng điệu của một bà vợ ấy”. Mộ Tử Khâm mỉm cười.

“Vậy anh không thích em nói thế à?”. Dụ Vi Hề hơi cúi đầu.

“Anh không có ý đó”. Mộ Tử Khâm vươn tay, “Này, xem đây là cái gì?”.

Dụ Vi Hề ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng: Trên tay Mộ Tử Khâm là một quả cầu thơm bằng bạc được làm mô phỏng theo tài liệu từ đời Đường. Cô còn nhớ mấy tuần trước đã từng vô tình nói trên điện thoại với Nhan Ngạn rằng cô rất thích món đồ này, không ngờ Mộ Tử Khâm vẫn còn để trong lòng.

“Anh là vì đi tìm mua cho em cái này nên mới về muộn thế à?”. Dụ Vi Hề nhìn quả cầu thơm bằng bạc. Dưới ánh đèn, nó toả ra ánh sáng long lanh như ngọc làm nổi bật nụ cười nơi khoé môi cô.

“Không thì còn gì nữa?”. Mộ Tử Khâm hỏi lại.

“Cảm ơn anh”. Dụ Vi Hề đang muốn vươn tay ra lấy nhưng Mộ Tử Khâm không cho.

“Đến lượt anh hỏi em”, Mộ Tử Khâm nhìn cô chăm chăm: “Hôm nay em đã đi ra ngoài gặp Giản Vu Ngôn đúng không?”.

Dụ Vi Hề thành thực gật đầu, giải thích: “Em chỉ muốn nói cho anh ta biết chuyện chúng ta đang hẹn hò thôi”.

“Hai người còn nói gì về anh nữa?”. Mộ Tử Khâm gặng hỏi.

Dụ Vi Hề chậm rãi nhớ lại: “Ừm, anh ta khuyên em chia tay với anh, còn hỏi em có thích anh không, còn...”.

Mộ Tử Khâm ngắt lời cô: “Vậy khi cậu ta hỏi em có thích anh không em trả lời thế nào?”.

Dụ Vi Hề ngây người, vội hắng giọng nói: “Anh đói bụng rồi chứ, ra ngoài trước đi, em tắm xong sẽ dọn cơm cho anh”.

Mộ Tử Khâm không chấp nhận, “Dụ Vi Hề, không được đánh trống lảng”.

“Vấn đề này không quan trọng mà!”. Dụ Vi Hề bắt đầu dỗ anh.

Mộ Tử Khâm nắm tay cô, trong mắt bao phủ một lớp sương mù, “Quan trọng, ít nhất là đối với anh, nó rất quan trọng”.

Dụ Vi Hề bị ánh mắt của anh làm giật mình trụ, cô nói khẽ: “Em nói, em thích anh”.

Nghe vậy, Mộ Tử Khâm nở nụ cười, không đợi Dụ Vi Hề định thần lại anh đã cúi người xuống, hôn lên nơi mềm mại trước ngực cô. Hai bên mềm mại nhấn mìn hoà vào với dòng nước trong suốt tạo nên một thứ quyến rũ nhất trên đời. Mộ Tử Khâm thưởng thức thật kỹ, anh dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn vào núm hoa của cô, dùng lưỡi vẽ nên những vòng tròn mê hoặc. Tay anh quyến luyến trên người cô, chặn lại dòng nước. Bầu không khí trong phòng tắm trở nên nóng bỏng khác thường. Từng cái đụng chạm của Mộ Tử Khâm mang đến cảm giác run rẩy không ngừng, Dụ Vi Hề ngẩng cao đầu, bắt đầu thở dốc. Quần áo của Mộ Tử Khâm bị nước làm ướt dính chặt vào người làm lộ ra cơ thể cường tráng và mùi nam tính của anh. Anh cởi quần áo mình ra ngay lập tức, dùng tay nâng một chân Dụ Vi Hề lên vòng qua thắt lưng mình, như thế, nơi bí ẩn của cô đã nằm trong tầm khống chế của anh. Đôi chân mảnh khảnh, thon dài đó là thứ mà mọi người đàn ông đều khao khát được nó quấn quanh thắt lưng. Mộ Tử Khâm ôm chặt lấy eo Dụ Vi Hề rồi đưa vật nóng rực của mình tiến vào trong đường mòn của cô. Vật to lớn cứng rắn ấy lại mang đến cho Dụ Vi Hề một loại cảm giác an toàn mãnh liệt, còn nơi mềm mại chật hẹp lại khiến trái tim Mộ Tử Khâm dần dần tan chảy. Nơi bí ẩn của bọn họ kết hợp với nhau, cô dịu dàng bao lấy vật rắn chắc của anh. Dưới tấm màn nước trong suốt, anh ôm lấy cô, cùng nhau rong ruổi, cùng nhau tiến đến cảnh giới dục vọng cao nhất...

~*~ Hết chương 18 ~*~

19. C 19

Cuộc sống, cứ như thế mà tiếp tục. Tình cảm giữa hai người dần dần càng thêm thắm thiết. Nhưng khi tưởng như tất cả đều yên bình thì một tảng đá xinh đẹp lại từ một góc không biết tên nào đó văng tới, đảo lộn cuộc sống của Dụ Vi Hề.

Hôm nay, Dụ Vi Hề đang trực ban trong đại sảnh thì thấy một người con gái tuổi còn trẻ xinh đẹp rạng rỡ, theo sau là một đám người hầu trủng trủng điệp điệp đi đến, vung tay lên cái đặt luôn phòng tổng thống ở trong vòng một tháng. Khách hàng hào phóng như thế rất hiếm thấy đích, Dụ Vi Hề không kìm được quan sát cô ta thật kĩ: Làn da mịn màng, đôi mắt to tròn khiến người ta hồn xiêu phách lạc, cả khuôn mặt sáng ngời đẹp đến hoàn hảo, đúng là một đại mỹ nhân thật sự.

Đang lúc thưởng thức thì Mộ Tử Khâm gọi điện thoại tới tìm cô, Dụ Vi Hề tưởng có chuyện gì quan trọng hơn, lập tức đi tới phòng làm việc của anh.

Ai ngờ Mộ Tử Khâm lại nói: “Hôm nay tan làm sớm một chút”.

“Vì sao?”. Dụ Vi Hề không hiểu.

Mộ Tử Khâm liếc mắt nhìn cô, “Em bị mắc chứng đáng trí của người già à? Đến cả sinh nhật mình cũng quên được?”.

Dụ Vi Hề nhếch miệng, hoá ra là anh ấy biết, coi như còn có lương tâm.

“Buổi tối làm nhiều thêm mấy món, chúc mừng em già thêm một tuổi”. Mộ Tử Khâm vẫn không nói được câu nào hay.

Dụ Vi Hề cảm thấy bất công, “Nếu là sinh nhật em thì đương nhiên là đi ra ngoài ăn chứ, sao còn bắt em xuống bếp?”.

“Đồ ăn bên ngoài cũng khó ăn chẳng kém gì đồ ăn em nấu, hà tất phải phiền phức như vậy, quyết định thế đi”. Mộ Tử Khâm thái độ kiên quyết.

Dụ Vi Hề đành phải đồng ý.

“Đúng rồi, em ở trong đại sảnh làm gì mà mãi mới lên đây?”. Mộ Tử Khâm vừa lật xem văn kiện vừa nhàn nhàn hỏi.

Dụ Vi Hề vỗ vỗ tay, “A, đúng rồi, quên chưa nói với anh, vừa có một khách hàng lớn tới, là một cô gái tuổi còn trẻ, ngoại hình rất đẹp, vung tay rất hào phóng...”.

Mộ Tử Khâm bỗng ngẩng đầu, cắt lời cô: “Cô ta tên là gì?”.

Dụ Vi Hề suy nghĩ một chút, “Hình như là Đồng Tả Ưu”.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Tử Khâm lập tức thay đổi, trong mắt thoáng qua chút phức tạp, anh đứng dậy mặc áo khoác, vội vàng nói: “Kế hoạch thay đổi, bây giờ chúng ta về nhà luôn”.

Dụ Vi Hề không hiểu ra sao, không kịp hỏi đã bị Mộ Tử Khâm kéo ra ngoài. Nhưng đúng lúc này, có một người đang đi vào phòng làm việc, chắn trước mặt bọn họ.

Chính là cái cô Đồng Tả Ưu kia. Cô khoanh hai tay trước ngực, ung dung hỏi: “Mộ Tử Khâm, sao vừa thấy em tới anh đã chạy thế? Chẳng lẽ anh ghét em?”.

Mộ Tử Khâm trấn định cười cười: “Sao thế được? Anh đang định đi tìm em mà”.

Cặp mắt yêu mỵ của Đồng Tả Ưu lướt đến bàn tay Mộ Tử Khâm đang nắm tay Dụ Vi Hề, rất có thâm ý nói: “Hoá ra vị này chính là bạn gái anh?”.

Vừa dứt lời, Mộ Tử Khâm đẩy Dụ Vi Hề sang một bên, cười nói: “Sao thế được? Anh còn chưa có bạn gái”.

Dụ Vi Hề bị đẩy lui về phía sau ba bước mới đứng vững được, vẻ mặt ai oán, cái tên Mộ Tử Khâm này, sao phải dùng thái độ ghét bỏ thế chứ?

Đồng Tả Ưu thản nhiên cười: “Nếu vậy tối nay anh hãy đi shopping cùng em đi”.

Dụ Vi Hề tưởng rằng Mộ Tử Khâm sẽ từ chối thế nhưng anh lại đồng ý luôn: “Đương nhiên, có chuyện gì có thể quan trọng hơn em được?”.

“Tốt lắm, em về phòng tắm rửa trước đã, anh chờ một chút rồi hãy đến tìm em”. Đồng Tả Ưu nói xong liền nhanh chóng rời đi.

“Cô ấy là ai thế?”. Dụ Vi Hề hỏi, khẩu khí có chút miễn cưỡng. Mộ Tử Khâm này, rõ ràng đã nói buổi tối sẽ cùng mình chúc mừng sinh nhật, sao lại nói mà không làm như thế?

“Bạn bè bình thường thôi”. Mộ Tử Khâm hắng giọng nói: “Em về trước đi, anh sẽ cố gắng về sớm”.

Dụ Vi Hề mở miệng đang định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ nói: “Được rồi”.

Vì vậy, sau khi tan tầm, Dụ Vi Hề một mình đi mua thức ăn rồi nấu cơm chờ Mộ Tử Khâm về chúc mừng sinh nhật cùng mình.

Thế nhưng, đồng hồ trên tường quay từng vòng, trời càng ngày càng tối, đồ ăn đã hâm lại vài lần mà đến cái bóng Mộ Tử Khâm cũng không thấy đâu.

Dụ Vi Hề ngồi bên cạnh bàn, chán muốn chết. Bỗng nhiên, điện thoại di động vang lên, Dụ Vi Hề tưởng Mộ Tử Khâm gọi vội vàng nghe máy. Ai ngờ là Lâm Nhan Ngạn gọi tới chúc cô sinh nhật vui vẻ, “Vi Hề, cậu đang làm gì thế?”.

“Chờ Mộ Tử Khâm về ăn cơm”. Dụ Vi Hề sờ sờ cái bụng kẹp lép, lầm bầm nói: “Rõ ràng đã nói sẽ về chúc mừng cùng tớ nhưng đến bây giờ còn chưa thấy mặt mũi đâu”.

“Cậu ta đi đâu rồi?”. Lâm Nhan Ngạn hỏi: “Sao đến cả sinh nhật bạn gái cũng vắng mặt thế, thật quá đáng”.

“Tớ cũng không biết, hôm nay có một mỹ nữ tới khách sạn, hình như là bạn anh ấy, anh ấy nói muốn đi cùng cô ấy một lúc nên bảo tớ về trước”. Dụ Vi Hề thở dài.

Lâm Nhan Ngạn vội vàng hỏi: “Cô gái đó tên là gì?”.

“Đồng Tả Ưu”. Dụ Vi Hề trả lời.

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Nhan Ngạn nói từng chữ một: “Dụ Vi Hề, cậu phải cẩn thận đấy”.

“Sao vậy?”. Dụ Vi Hề nhận ra sự bất thường trong giọng điệu của Lâm Nhan Ngạn, “Lẽ nào cô gái đó... có quan hệ gì với Mộ Tử Khâm?”.

“Tớ đã từng nghe Giản Vu Ngôn nói qua, anh ta và Mộ Tử Khâm trở mặt chính là vì một cô gái”. Lâm Nhan Ngạn chậm rãi nói: “Mà cô gái đó tên là Đồng Tả Ưu”.

Nghe vậy, trong lòng Dụ Vi Hề giật mình, sau đó cô ra về thoải mái cười cười: “Thế thì có gì đâu, đều là chuyện trước kia rồi mà”.

“Nếu cậu nghĩ như vậy thì tớ cũng không cần nói thêm gì nữa”. Lâm Nhan Ngạn nhắc nhở: “Nói chung, cô gái này rất quan trọng trong lòng Mộ Tử Khâm... Sinh nhật vui vẻ nhé!”.

Ngắt điện thoại xong trong lòng Dụ Vi Hề chua xót. Đồng Tả Ưu trong lòng Mộ Tử Khâm có vị trí rất quan trọng. Nói vậy, có khi nào bọn họ tình cũ nối lại chẳng?

Nghĩ vậy, Dụ Vi Hề lắc đầu thật mạnh, không thể nào, Mộ Tử Khâm chẳng phải đã nói vẫn luôn muốn mình làm bạn gái anh ấy ư, sao bỗng nhiên lại thay lòng đổi dạ chứ?

Nhất định là bụng đói quá nên mới suy nghĩ linh tinh. Dụ Vi Hề cầm dao nĩa lên bắt đầu nhét đầy thức ăn vào miệng. Nhưng đến khi dạ dày căng không nuốt nổi nữa thì ý nghĩ kia vẫn quanh quẩn trong đầu cô không gạt đi được.

Khi Mộ Tử Khâm về nhà thì Dự Vi Hề đã đi nằm. Nhưng cô vẫn chưa đi vào giấc ngủ được. Cô biết Mộ Tử Khâm đi vào phòng tắm, tắm rửa xong sau đó đi ra nằm bên cạnh mình.

Trên người anh có một mùi nước hoa nồng nặc mà xa lạ.

Thuộc về một người phụ nữ khác.

Hôm nay, Dự Vi Hề trắng đêm không ngủ.

Ngày thứ hai sau khi Mộ Tử Khâm tỉnh dậy, Dự Vi Hề hỏi thẳng: “Hôm qua, anh đi đâu thế?”.

Ánh mắt Mộ Tử Khâm hơi né tránh, “Đêm qua khách sạn có việc đột xuất, anh phải ở lại xử lý”.

Dự Vi Hề cắn cắn môi dưới, “Em đã đợi anh rất lâu”.

“Xin lỗi!”. Mộ Tử Khâm ôm lấy eo cô: “Như vậy đi, chờ thêm vài ngày nữa hết bận anh sẽ tổ chức sinh nhật bù cho em, được không?”.

Dự Vi Hề gật đầu, hơi gượng cười. Mộ Tử Khâm hôn lên trán cô, sau đó xuống giường bắt đầu mặc quần áo và nói: “Hôm nay anh không đưa em đi làm được. Trong khoảng thời gian này, khách sạn có chút bận rộn nên tan làm em cứ tự về nhà đi, không cần chờ anh đâu”.

Là sợ cô Đồng Tả Ưu kia phát hiện ra quan hệ của bọn họ ư?

Dự Vi Hề nhìn bóng lưng Mộ Tử Khâm, ánh mắt dần dần trở nên cô đơn.

Sửa soạn xong, Dự Vi Hề một mình đi tới khách sạn. Nhưng vừa đến nơi đã được báo là cô Đồng Tả Ưu kia muốn gặp cô. Dự Vi Hề hơi do dự rồi vẫn đi tới phòng tổng thống, người giúp việc của Đồng Tả Ưu mở cửa cho cô.

Dự Vi Hề đi vào thì thấy Đồng Tả Ưu đang quay lưng về phía mình nói chuyện với ai đó: “Em không thấy có gì khác thường cả, xem ra Mộ Tử Khâm vẫn không quên được em. Tối hôm qua, em đã lôi anh ta đi rất nhiều nơi mà anh ta không có lấy một câu oán hận, hơn nữa còn ra sức giải thích với em, nói mình và cô gái tên Dự Vi Hề kia không có quan hệ gì cả... Hả, anh thực sự muốn em làm vậy à? Liệu có hơi quá đáng không? Thôi được rồi, đành để cô ấy chịu thiệt trước đã vậy... A, cô ấy tới, em sẽ gọi điện thoại cho anh sau”.

Đồng Tả Ưu ngắt điện thoại, nhìn Dự Vi Hề từ trên xuống dưới, ngạo mạn nói: “Cô chính là Dự Vi Hề?”.

Dự Vi Hề gật đầu, nhưng cổ họng cứ như bị bùn đất chặn lại, nghẹn đến khó chịu.

Hoá ra, tối hôm qua Mộ Tử Khâm thực sự đã ở cùng cô ta. Hoá ra, trước mặt cô ta Mộ Tử Khâm đã nói không có quan hệ gì với mình. Hoá ra, anh ấy đã lừa mình.

Đồng Tả Ưu nằm xuống ghế quý phi, váy ngủ tơ lụa dài mà sang trọng xoà xuống mặt đất, khiến cô càng thêm mỹ lệ.

“Cô và Mộ Tử Khâm có quan hệ gì?”. Cô ta hỏi.

“Mộ Tử Khâm chẳng phải đã nói với cô rồi sao, chúng tôi không có quan hệ gì hết”. Ánh mắt Dự Vi Hề để lộ sự tổn thương sâu sắc.

“Thật sao? Nhưng, tôi vẫn còn chưa yên tâm lắm”. Đồng Tả Ưu đứng dậy, đột nhiên gạt nước hoa trên bàn trang điểm xuống đất. Thủy tinh vỡ khắp nơi, mùi hương nồng nặc tràn ngập căn phòng. Không sai, mùi hương này chính là thứ mà cô ngửi thấy trên người Mộ Tử Khâm hôm qua.

Sau đó, Đồng Tả Ưu cầm điện thoại, gọi cho Mộ Tử Khâm, “Chỗ em xảy ra chuyện rồi, anh tới đây nhanh lên”.

Dự Vi Hề kinh ngạc nhìn Đồng Tả Ưu, không biết cô ta làm thế là có dụng ý gì.

Không lâu sau, Mộ Tử Khâm cùng hai người cấp dưới đi tới phòng tổng thống, hỏi: “Làm sao vậy?”.

Đồng Tả Ưu bỗng nhiên chỉ vào Dự Vi Hề: “Nhân viên này của anh vô cớ chạy ào vào phòng em làm ầm lên, còn ném vỡ nước hoa của em, em mặc kệ, anh mau sa thải cô ta đi!”.

Dụ Vi Hề trợn to mắt, đây, đây chẳng phải là ngậm máu phun người ư? Cô vội vàng xua tay, “Không phải, là chính cô ta ném vỡ mà”.

Mộ Tử Khâm hơi nhú mày, “Có phải là có gì hiểu lầm ở đây không?”.

Khoẻ miệng Đồng Tả Ưu cong lên thành một nụ cười như có như không, “Thế nào, anh không nỡ đuổi cô ta? Xem ra, giữa hai người có vẻ không đơn giản”.

Mộ Tử Khâm trầm mặc, trái tim Dụ Vi Hề cũng thót lại, không đâu, anh ấy đương nhiên là phải tin tưởng cô rồi. Thế nhưng Mộ Tử Khâm lại hít một hơi thật sâu, mở miệng: “Vi Hề, mấy ngày này tâm trạng của em không được tốt, về nhà nghỉ ngơi trước đi”.

Trái tim Dụ Vi Hề lập tức rơi xuống tận đáy cốc.

“Nghe thấy chưa?”. Đồng Tả Ưu nở một nụ cười chiến thắng, “Còn không đi đi?”.

Dụ Vi Hề định thần lại, nén lại dòng nước mắt sắp trào ra, đi ra ngoài.

“Sao?”. Mộ Tử Khâm hỏi: “Bây giờ đã thoả mãn chưa?”.

“Cũng không tệ lắm, có điều, cô bé kia hình như rất tủi thân”. Đồng Tả Ưu mỉm cười.

“Không sao, không cần phải quan tâm đến cô ấy”. Mộ Tử Khâm hơi hột nói nhưng lông mày đã nhăn lại lộ vẻ khó chịu, “Không có việc gì nữa thì anh ra trước đây”.

“Chờ chút đã”, Đồng Tả Ưu ngăn anh lại, “Làm gì mà cứ vội vã như thế? Lẽ nào anh không muốn ở bên em thêm một lúc?”.

Mộ Tử Khâm hít sâu một hơi, mỉm cười, “Sao thế được? Anh rất hi vọng mỗi ngày đều có thể được ở bên em”.

Đồng Tả Ưu chậm rãi đi tới trước mặt anh rồi dừng lại, sau đó, đôi môi hồng căng mọng hơi hé ra: “Nếu như anh còn thích em thì hãy hôn em đi”.

~*~ Hết chương 19 ~*~

20. C 20

Dụ Vi Hề tức giận lao vào phòng làm việc, đang chuẩn bị cầm túi xách về nhà thì ai ngờ Dư Tiêu Tiêu lại chặn cô lại, ánh mắt trào phúng, “Có người tưởng rằng mình được ngồi yên ổn trên vị trí bà chủ, suốt ngày đắc ý như gì ấy. Kết quả thì sao, bây giờ phượng hoàng đích thực của người ta tới rồi, con gà rừng như cô ngoan ngoãn rút lui đi, đồ phải bị xấu hổ”.

Dụ Vi Hề nhẫn nhịn không muốn so đo với cô ta. Nhưng Dư Tiêu Tiêu sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được chứ, cô ta tiếp tục nói: “Thật là, người ta cùng lắm chỉ vì thấy cô dễ lừa nên mới tùy tiện đùa giỡn chút thôi, loại hàng hoá như cô ấy hả, đương nhiên là chơi xong thì ném đi thôi”.

Thế giới nhỏ bé của Dụ Vi Hề nổ tung, cô bắt đầu đáp trả: “Cô là cái đồ chân củ cải”.

Tử huyết duy nhất của Dư Tiêu Tiêu chính là đôi chân khá thô to, cô ta lập tức bùng nổ: “Cô là cái đồ béo phì!”.

Dụ Vi Hề mặt không đổi sắc, tiếp tục nói: “Chân củ cải”.

Dư Tiêu Tiêu tức thối phổi, “Cái đồ lùn tịt này!”.

“Chân củ cải”.

“Cô là người xấu nhất thế giới!”.

“Chân củ cải”.

“Đồ quê mùa!”.

“Chân củ cải”.

“Cô là đồ sống dân loạn!”.

“Chân củ cải”.

“Cô chỉ biết nói một câu thể thôi hử?”.

“... Chân củ cải”.

Dư Tiêu Tiêu tức đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, hết xanh lại tím, rốt cục, cô ta ngoác mồm ra: “... Oa oa oa oa oa, Dụ Vi Hề, cô ức hiếp người khác”. Sau đó, cô ta khóc chạy đi.

Dưới ánh mắt kính nể của mọi người, Dụ Vi Hề bước nhanh ra ngoài. Không phải về nhà mà là lên phòng tổng thống, trận đấu võ mồm vừa rồi đã khơi dậy ý chí chiến đấu của cô, cô phải đi đòi lại công bằng.

Cửa phòng tổng thống vẫn đang mở, Dụ Vi Hề không thèm hỏi xông luôn vào. Vì thế, cô đã nhìn thấy hình ảnh mà cả đời mình cũng không muốn thấy: Mộ Tử Khâm và Đồng Tả Ưu đang hôn nhau say đắm.

Hương thơm tràn ngập, tuần nam mỹ nữ, hình ảnh đó thực sự rất hài hoà.

Cả người Dụ Vi Hề trong nháy mắt không còn chút sức lực. Cô xoay người, lặng lẽ đi ra ngoài.

“Cô gái này trong lòng Mộ Tử Khâm có vị trí rất quan trọng”. Cô nhớ tới lời nói của Giản Vu Ngôn ngày đó.

Không sai, cô đã tận mắt thấy sự quan trọng của Đồng Tả Ưu trong lòng Mộ Tử Khâm. Chỉ khi ở trước mặt cô ấy, thái độ của Mộ Tử Khâm mới có thể ôn hòa như vậy. Chỉ có cô ấy mới có thể khiến Mộ Tử Khâm tuân theo tất cả mọi chuyện.

Dụ Vi Hề đặt tay lên ngực, bởi vì nơi nào đó đang rất đau, thực sự rất đau.

Người Mộ Tử Khâm yêu nhất là Đồng Tả Ưu mà không phải là mình. Giống như Dư Tiêu Tiêu nói vậy, cô chỉ là một con gà rừng nhỏ, tất nhiên phải nhường đường cho phượng hoàng như Đồng Tả Ưu. [bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Thế nhưng, thực sự không cam lòng. Vừa mới đây bọn họ còn tốt đẹp, hạnh phúc như vậy, thậm chí còn đã từng nói đến chuyện muốn có một đứa con.

Thế mà chỉ trong một ngày đêm ngắn ngủi, thế giới của cô đã sụp đổ. Mộ Tử Khâm đã rời xa cô rồi.

Nước mắt Dụ Vi Hề chậm chậm rơi xuống, thấm vào khóe miệng đang nở nụ cười gượng gạo. Cô kéo hành lý, hồn bay phách lạc đi trên đường, cuộc sống xung quanh đang rất ồn ào nhưng cô chẳng hề nghe và cũng chẳng hề nhìn thấy gì. Tất cả những gì thuộc về Mộ Tử Khâm cứ hiện lên trong đầu mà cô không thể kiểm soát nổi, ưu điểm của anh, nhược điểm của anh, từng cái từng cái một cứ hiện ra trước mặt. Dụ Vi Hề không cầm nổi nước mắt.

Bỗng nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, giọng nói của Giản Vu Ngôn vang lên bên tai: “Vi Hề, em làm sao vậy?”.

Dụ Vi Hề nhìn Giản Vu Ngôn, cô không kìm nổi nữa, tựa đầu vào lòng anh, khóc ầm lên: “Mộ Tử Khâm... Mộ Tử Khâm không cần tôi nữa, phải làm sao bây giờ? Mộ Tử Khâm anh ấy không cần tôi nữa rồi!”.

Giản Vu Ngôn đưa Dụ Vi Hề về nhà mình, đưa cho cô một chén trà nóng.

Dụ Vi Hề chỉ cầm mà không uống, cô hỏi: “Giữa Mộ Tử Khâm và Đồng Tả Ưu rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Giản Vu Ngôn chậm rãi nói: “Trước đây, Đồng Tả Ưu là bạn gái anh nhưng sau đó, Mộ Tử Khâm lại chen ngang, cướp cô ấy đi, cũng chính vì thế mà anh và cậu ta tuyệt giao”.

“Vậy...”. Dụ Vi Hề cắn môi dưới: “Vì sao bọn họ lại chia tay?”.

“Hình như là vì Đồng Tả Ưu đi yêu người khác, có điều”, Trên mặt Giản Vu Ngôn lộ ra ý cười không rõ, “Mộ Tử Khâm hình như vẫn không quên được cô ấy”.

Nghe vậy, trái tim Dự Vi Hề lại mơ hồ cảm thấy đau đớn, “Anh ấy đối xử với cô ấy thực sự rất tốt”.

“Em thực sự thích cậu ta?”. Giản Vu Ngôn hỏi.

Dự Vi Hề không nói gì.

“Cậu ta có cái gì tốt chứ?”. Giản Vu Ngôn không hiểu nổi.

Dự Vi Hề cũng không rõ vì sao mình lại yêu người lúc nào cũng khiến người khác chán ghét như Mộ Tử Khâm.

“Thực ra, ngẩng đầu lên nhìn sang bên cạnh, biết đâu sẽ có người còn hợp với em hơn cả cậu ta thì sao”. Giản Vu Ngôn nói.

Dự Vi Hề nghe lời ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh ta: “Ý anh là chính anh ư?”.

Giản Vu Ngôn gật đầu.

Dự Vi Hề vỗ vỗ vai anh, “Cảm ơn, bây giờ tôi đã khá lên nhiều rồi”.

Giản Vu Ngôn cầm tay cô, nghiêm túc nói: “Anh nói thật đấy”.

“Cái gì?”. Dự Vi Hề kinh ngạc nhìn anh.

“Anh nói, hai người chúng ta mới là phù hợp nhất, không phải sao?”. Giản Vu Ngôn cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô: “Vi Hề, hãy thử ở bên anh nhé”.

—oOo—

Sau một nụ hôn thật lâu, Đồng Tả Ưu rốt cục cũng đẩy Mộ Tử Khâm ra, cô nhướn mày, “Hoá ra anh thực sự thích em hả?”.

Mộ Tử Khâm gật đầu, “Tình cảm của anh đối với em chưa từng thay đổi”.

Đồng Tả Ưu quan sát thật kĩ sắc mặt anh, rốt cục cũng tin. Cô ngồi xuống ghế, thở dài. “Thật chán chết, em còn tưởng anh đã không còn tình cảm gì với em nữa”.

“Người không còn tình cảm với em không phải anh, mà là một người khác”. Mộ Tử Khâm nói.

“Ai, ai, ai?”. Đồng Tả Ưu hỏi gấp: “Nói mau đi”.

Mắt Mộ Tử Khâm hơi sáng lên, “Giản Vu Ngôn”.

“Anh ấy? Không thể nào”. Đồng Tả Ưu vô cùng kinh ngạc, “Chính anh ấy đã nói cho em biết anh có bạn gái mới, không còn yêu em nữa nên em mới đến đây để kiểm tra mà”.

“Thế chiêu thử anh vừa rồi cũng là anh ta dạy em sao?”. Mộ Tử Khâm hơi nheo mắt.

Đồng Tả Ưu thành thực gật đầu.

Mộ Tử Khâm lại liếc mắt đưa tình nhìn cô, “Vậy, em còn nghĩ anh không còn tình cảm với em nữa không?”.

Đồng Tả Ưu gật đầu thật mạnh.

“Thế thì đúng rồi, thực ra người thật sự không còn tình cảm với em chính là Giản Vu Ngôn. Cậu ta sợ em quẫn lấy nên mới nói dối, định đẩy em sang cho anh, có điều”, Mộ Tử Khâm cầm tay cô, “Anh còn phải cảm ơn cậu ta ấy chứ, nếu không như vậy anh làm sao có thể có cơ hội gặp lại em? Tả Ưu, đừng đi nữa, hãy ở lại bên anh”.

Đồng Tả Ưu rút tay lại, cười cười: “Ngại quá, anh cũng biết mà, em luôn không có hứng thú với người đàn ông nào thích em... À thế, em còn phải đi tìm Giản Vu Ngôn luôn đã, đi trước nhé. Bree, sắp xếp hành lý, chúng ta đi”.

Tổng cổ được Đồng Tả Ưu xong, Mộ Tử Khâm quay đầu lại, nghiêng rằng, nói từng chữ một với quản lí bàn tiếp tân: “Sau này nếu như cô gái đó còn xuất hiện thì cho dù anh có đốt cái khách sạn này đi cũng được, cho nổ luôn cũng được, nói chung tuyệt đối không được để cô ta vào một lần nữa, biết chưa?”.

Quản lí tiếp tân vội vàng gạt đầu, nhưng anh ta thực sự không hiểu vì sao thái độ của tổng giám đốc lại thay đổi 180 độ như vậy, đột nhiên tránh Đồng Tả Ưu như tránh độc.

~*~ Hết chương 20 ~*~

21. C 21

Khi về đến nhà, Mộ Tử Khâm phát hiện ra tất cả đồ đạc của Dụ Vi Hề đều không thấy đâu nữa. Trên bàn phòng khách chỉ còn lại quả cầu hương anh đã đưa cho cô trước đây không lâu và... chìa khoá căn nhà.

Trong lòng Mộ Tử Khâm chấn động, lập tức gọi điện thoại cho Dụ Vi Hề nhưng cô đã tắt máy. Anh cố bình tĩnh lại, nghĩ rằng Dụ Vi Hề rất có thể quay về nhà Giản Vu Ngôn nên chạy ngay đi xem. Nhưng lúc tới nơi anh thấy cửa mở toang, bên trong không một bóng người. Mộ Tử Khâm lại chạy ngay tới nhà Ngô Luật Quân, anh biết, chỗ Lâm Nhan Ngạn nhất định sẽ có câu trả lời mà mình muốn.

Quả nhiên, Lâm Nhan Ngạn đã sớm ngồi trên sofa đợi anh đến.

“Dụ Vi Hề đâu?”. Mộ Tử Khâm không muốn phí lời vô ích, hỏi thẳng luôn.

“Chẳng phải cậu đang yêu đương thắm thiết với cái cô Đồng Tả Ưu kia hay sao? Bây giờ lại nghĩ tới Vi Hề làm gì?”. Lâm Nhan Ngạn nói giọng châm chọc.

“Cô ấy rốt cuộc ở đâu?”. Mộ Tử Khâm cụp mắt xuống.

“Cậu hung dữ thế mà làm gì? Chẳng lẽ đang muốn đánh tôi?”. Lâm Nhan Ngạn trừng mắt nhìn anh.

“Cậu...”.

Thấy hai bên đều đang bực bực tức tức giận, Ngô Luật Quân đi ra làm người hoà giải, “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, mọi người cùng ngồi xuống, chậm rãi nói... Bà xã à, nể Tử Khâm đang sốt ruột như vậy, em nói cho cậu ấy biết đi”.

Lâm Nhan Ngạn hừ một tiếng, “Cậu ta sốt ruột? Cậu ta có mà vội vã đi hôn cô Đồng Tả Ưu kia mới đúng đấy”.

Mộ Tử Khâm nhíu chặt mày: “Cậu đang nói gì thế hả?”.

“Đừng có chối, chính Vi Hề đã tận mắt nhìn thấy đó”. Lâm Nhan Ngạn khoanh hai tay trước ngực, nói: “Này, nếu như cậu thực sự thích cô Đồng Tả Ưu kia thì đừng có quần lầy Vi Hề nữa”.

Mộ Tử Khâm rửa thầm một tiếng, Dụ Vi Hề này bình thường đi đến đâu cũng như là có sét đánh, sao riêng lần này lại biến mất không chút dấu vết thế chứ?

“Dụ Vi Hề rốt cuộc đang ở đâu, tôi phải đi giải thích với cô ấy”. Mộ Tử Khâm nói.

“Sao tôi phải nói cho cậu biết?”. Lâm Nhan Ngạn cười lạnh một tiếng.

“Bởi vì cô ấy là người phụ nữ của tôi”. Mộ Tử Khâm đi tới trước mặt Lâm Nhan Ngạn, nói từng câu từng chữ một: “Nghe rõ chưa? Dụ Vi Hề là người phụ nữ của tôi, ngay bây giờ tôi phải biết cô ấy đang ở đâu, tôi phải tìm cô ấy về!”.

Lâm Nhan Ngạn bị khí thế của anh làm giật mình, hơn nữa ngày mới trở lại bình thường được, cô liếm liếm môi, lẩm bẩm: “Nhưng Vi Hề... đã đi cùng Giản Vu Ngôn rồi”.

“Cái gì?!” Mộ Tử Khâm xông đến, nắm lấy vai Lâm Nhan Ngạn, “Cậu lặp lại lần nữa xem?!”.

Sợ vợ yêu bị thương, Ngô Luật Quân vội vàng chen vào giữa bọn họ, “Bình tĩnh, mọi người cùng bình tĩnh lại nào”.

Lâm Nhan Ngạn thấy hơi sợ, vội nói luôn một hơi: “À thì, Vi Hề thấy cậu và Đồng Tả Ưu hôn nhau, hết sức đau lòng. Giản Vu Ngôn nhân cơ hội bày tỏ với cậu ấy, cậu ấy nhận lời rồi. Một giờ trước, bọn họ đã lên máy bay đến châu Âu, chuẩn bị qua bên đó du lịch nhân tiện bồi dưỡng tình cảm”.

Mộ Tử Khâm nhắm mắt lại, quanh người tản mát ra hơi thở lạnh như băng. Lúc lâu sau, anh mở mắt ra, trong ánh mắt tràn đầy sự kiên quyết, “Luật Quân, tìm giúp tớ một thám tử tư tốt nhất, tớ nhất định phải bắt được cô nàng Dụ Vi Hề chết tiệt kia về”.

Nói được làm được, Mộ Tử Khâm bỏ hết công việc sang một bên, bắt đầu đến châu Âu tìm Dụ Vi Hề. Căn cứ theo tin tức của thám tử, Dụ Vi Hề và Giản Vu Ngôn đi một lèo đến Đức, Đan Mạch, Hà Lan, có vẻ như không có mục tiêu nhất định mà chỉ đi du lịch.

Mộ Tử Khâm không ngừng nghỉ đuổi theo bọn họ, anh tin rằng Dụ Vi Hề vẫn có thể quay về bên mình. Vì cô là người phụ nữ của anh, Mộ Tử Khâm tin tưởng chắc chắn rằng Dụ Vi Hề là của anh.

Vì anh yêu cô, từ năm năm trước vẫn cứ luôn yêu cô, anh không thể nhường cô cho bất cứ ai.

Mộ Tử Khâm vẫn theo dõi sát sao hành trình của Dụ Vi Hề và Giản Vu Ngôn, mỗi ngày đều ngủ muộn dậy sớm, rất cực khổ.

Trong khách sạn, mỗi lần buồn ngủ anh đều thoáng cảm thấy có một hình bóng xinh đẹp nhỏ nhắn đang nằm trong lòng mình. Thế nhưng khi mở mắt ra, trong tay chỉ còn lại không khí và sự cô đơn lạnh lẽo. Mộ Tử Khâm bắt đầu nhớ lại từng nụ cười từng cái nhíu mày của Dụ Vi Hề, sự yếu đuối của cô, nhớ bộ dạng cô khi bị anh bắt nạt, nhớ tiếng cười vui vẻ của cô, nhớ cả má lúm đồng tiền bên má. Tất cả, tất cả, đều hiện lên rõ ràng trước mắt.

Mỗi lúc như vậy, lồng ngực Mộ Tử Khâm lại tựa như có một lỗ hổng rất lớn. Thời gian trôi đi, anh bắt đầu hoài nghi lần đầu tiên rằng nếu như Dụ Vi Hề thực sự nghĩ Giản Vu Ngôn tốt hơn mình, có lẽ cô sẽ yêu Giản Vu Ngôn, đến lúc đó bản thân anh sẽ ra sao? Từ trước tới giờ đối với Dụ Vi Hề, anh đều rất tự tin, thế nhưng lần này trong lòng anh không có đến một chút của sự tự tin đó.

Qua hơn hai tháng không ngừng truy tìm, Mộ Tử Khâm rốt cục cũng tìm được bọn họ trong một khách sạn ở Pháp. Từ nhân viên khách sạn, anh đã tra ra được quả thực có một người đàn ông Trung Quốc tên là Giản Vu Ngôn đi cùng với một cô gái đang ở tại phòng 408.

Bọn họ ở cùng một phòng... hoá ra đã thân mật đến thế rồi.

Mộ Tử Khâm đi tới trước phòng 408, giơ tay lên nhưng mãi vẫn không gõ cửa. Do dự hồi lâu, anh quay xuống đại sảnh.

Dưới sự tấn công bằng tiền bo của Mộ Tử Khâm, người phục vụ nói hết từ đầu đến cuối tất cả những gì mình biết.

Anh ta nói, cô gái bên cạnh Giản Vu Ngôn mỗi ngày đều hết sức vui vẻ, lúc nào cũng cười nói liên tục; anh ta nói, chính tai anh ta đã nghe cô gái kia nói “em yêu anh” với Giản Vu Ngôn; anh ta nói, hai người đã bắt đầu chuẩn bị đính hôn.

Mộ Tử Khâm lẳng lặng ngồi trong đại sảnh khách sạn, dưới ngọn đèn mờ tối, anh gục đầu xuống, bóng của hàng lông mi phủ lên khuôn mặt khô ngô, nặng nề đến khác thường.

Anh đã mất cô rồi phải không? Anh đã vĩnh viễn đánh mất Dụ Vi Hề. Cho dù anh đã từng thề rằng mình nhất định phải cướp lại Dụ Vi Hề nhưng anh đã không đoán trước được tình huống lúc này – Dụ Vi Hề, đã yêu Giản Vu Ngôn.

Còn phải tranh giành ư? Còn có thể giành lại được cô ư?

Cô bây giờ đang rất hạnh phúc, theo như người phục vụ nói thì mỗi ngày cô đều tươi cười. Nếu vậy thì từ bỏ đi thôi, rời xa cô ấy đi thôi.

Chỉ là... anh thực sự cho rằng, nếu có ngày sau anh nhất định sẽ có thể biến cô trở thành người con gái hạnh phúc nhất trên thế giới.

Anh thực sự đã từng cho rằng như thế.

Mộ Tử Khâm nhắm mắt lại, nắm chặt tay, chặt đến mức lòng bàn tay đã cảm thấy đau. Anh xoè lòng bàn tay ra, bên trong là quả cầu hương kia. Đó là thứ mà anh đã phải tìm khắp các chợ đồ cũ, mất rất nhiều công sức mới tìm được. Vì anh đã nghe thấy Dụ Vi Hề nói chuyện điện thoại rằng cô thích nó. Chỉ bởi vì cô muốn, chỉ bởi vì anh muốn nhìn thấy nụ cười của cô nên anh đã cố gắng hết sức khiến cô hài lòng.

Thế nhưng bây giờ... Tất cả đều kết thúc rồi.

Cuối cùng, Mộ Tử Khâm đứng dậy, gọi người phục vụ dẫn anh ta giao món đồ này cho bạn gái của Giản Vu Ngôn, sau đó anh đi ra ngoài cửa. Ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời là một màu xanh thẫm. Coi như thế là hết, chỉ cần cô hạnh phúc là được rồi, chỉ cần cô... vui vẻ là đủ rồi.

Mộ Tử Khâm bước từng bước ra ngoài. Nhưng khi anh vừa đi tới cửa thì giọng nói của người phục vụ kia vang lên: “Tiểu thư, đây là đồ mà một vị tiên sinh nhờ tôi đưa cho cô. À, chính là vị đang đứng ở cửa kia kia”.

Mộ Tử Khâm dừng bước, anh biết là Dụ Vi Hề đến. Trong lòng anh vẫn còn lưu luyến, vẫn còn không nỡ. Nếu vậy, hãy để anh nhìn cô một lần cuối cùng, chỉ nhìn mà thôi.

Vì thế, anh xoay người, nhìn thấy Giản Vu Ngôn cùng với người bên cạnh anh ta là... Đồng Tả Ưu?! Sao lại là Đồng Tả Ưu? Mộ Tử Khâm sửng sốt.

Đồng Tả Ưu cười đi tới, hỏi: “Tử Khâm, anh đến tìm em à? Sao lại tặng cái này cho em?”.

“Hình như cậu ta đến tìm Dụ Vi Hề thì phải”. Giản Vu Ngôn vội vàng nói: “Tôi biết ngay mà, nhất định là cậu nghe Lâm Nhan Ngạn nói, cho rằng người đi cùng tôi là Dụ Vi Hề. Thế nên mới không ngại cực khổ mà đuổi theo, Mộ Tử Khâm, xem ra cậu quả thực rất yêu Dụ Vi Hề”.

Đồng Tả Ưu nhìn Mộ Tử Khâm, trong mắt bỗng nhiên lại tràn ngập hứng thú, “Mộ Tử Khâm, thật thế à?”.

Đầu óc Mộ Tử Khâm hoạt động cấp tốc, sau đó, anh mỉm cười, “Giản Vu Ngôn, tôi không hiểu cậu đang nói gì. Tôi vì nghe tin cậu và Tả Ưu sắp đính hôn nên mới tới ngăn cản. Tả Ưu, em phải biết rằng cái người tên Giản Vu Ngôn này nhân từ đầu tới cuối căn bản không hề yêu em, em thực sự còn muốn ở bên cậu ta?”.

“Chính là bởi vì anh ấy không yêu em nên em mới yêu anh ấy”. Đồng Tả Ưu thản nhiên cười, mỉa mai nói: “Tử Khâm, rất xin lỗi, chúng ta không thể được đâu”.

“Đừng trúng kế của cậu ta!”. Giản Vu Ngôn vội nhắc nhở: “Cậu ta rõ ràng rất ghét em, người cậu ta thích là Dụ Vi Hề!”.

“Vu Ngôn, anh đừng nói dối nữa, đến cả Dụ Vi Hề cũng nhận ra là anh muốn đẩy em cho Mộ Tử Khâm. Nhưng”, Đồng Tả Ưu vuốt ve khuôn mặt anh, nhẹ nhàng nói: “Vô ích thôi, Vu Ngôn, anh vĩnh viễn không trốn thoát khỏi lòng bàn tay em đâu”.

Mộ Tử Khâm cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt lại ra vẻ buồn bực, anh lấy lại quả cầu hương trong tay Đồng Tả Ưu, tung ra một câu trí mạng: “Tả Ưu, chỉ cần em một ngày chưa kết hôn với Giản Vu Ngôn thì một ngày anh cũng sẽ không buông tha cho em”. Nói xong, anh sải bước ra khỏi khách sạn.

Phía sau truyền đến đoạn đối thoại của hai người.

“Vu Ngôn, chúng ta hãy kết hôn sớm một chút đi, đừng cho Mộ Tử Khâm hi vọng nữa”.

Giản Vu Ngôn xé rách cái áo khoác mỏng, nghiêng răng nghiêng lợi hét: “Mộ Tử Khâm, tôi phải giết cậu!”.

Sau đó, Mộ Tử Khâm về nước với tốc độ của ánh sáng, lao luôn tới nhà Ngô Luật Quân, tìm đôi vợ chồng nhà kia khởi binh vấn tội: “Không ngờ hai người các cậu dám liên hợp lại chinh tôi?!”.

“Ai bảo cậu phá đám tiệc cưới của tôi, lại còn chết không chịu hối cải? Làm như vậy đã là hời cho cậu lắm rồi đấy”. Lâm Nhan Ngạn không thèm để ý.

“Tử Khâm, hết cách mà, Nhan Ngạn cô ấy đang mang thai, phụ nữ có thai là to nhất, tôi chỉ đành nghe lời cô ấy chinh cậu một chút vậy”. Ngô Luật Quân về mặt bắt đắc dĩ.

“Rốt cục mọi chuyện là thế nào?”. Mộ Tử Khâm gặng hỏi.

Dù sao cũng đã đùa đủ rồi, nói cho cậu ta biết cũng chẳng sao, Lâm Nhan Ngạn cười khúc khích nói ra sự thật.

Hôm đó...

“Anh nói, hai người chúng ta mới là phù hợp nhất, không phải sao?”. Giản Vu Ngôn cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô, “Vi Hề, hãy thử ở bên anh nhé”.

Dụ Vi Hề nhìn anh, lẳng lặng mà nhìn anh, đáy mắt bỗng nhiên hiện lên sự hoài nghi, “Giản Vu Ngôn, anh định lợi dụng tôi để báo thù Mộ Tử Khâm đúng không?”.

Lông mày Giản Vu Ngôn khẽ giật giật rồi lập tức chồi: “Sao có thể thế được? Sao em lại nghĩ vậy chứ?”.

“Bởi vì sự thực là như thế”. Dụ Vi Hề liên hệ tất cả mọi chuyện từ trước tới giờ lại, cho ra kết quả cuối cùng, “Nhất định là anh đến tìm Nhan Ngạn trước, bảo cô ấy đưa tôi đến nhà anh. Vì lúc đó Nhan Ngạn còn đang giận tôi nên đã đồng ý. Sau đó, anh lại tới khách sạn, cố ý hôn tôi trước mặt mọi người chính là để khiến cho Mộ Tử Khâm tức giận. Tiếp tục, anh lại nói với Mộ Tử Khâm rằng tôi và anh hẹn hò cũng là vì muốn anh ấy không vui. Nói chung, anh chính là muốn trả thù anh ấy. Thế nhưng bây giờ, anh ấy vẫn không quên được Đồng Tả Ưu, theo lý thuyết, anh hẳn là phải đi phá đám mới đúng, sao lại đến dụ dỗ tôi?”.

Dụ Vi Hề chậm rãi nheo mắt lại: “Tất cả mọi chuyện đều không bình thường. Nói đi, rốt cục anh có âm mưu gì?”.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi”. Giản Vu Ngôn không chịu thừa nhận.

“Được, anh đã không nói thì đừng trách tôi vô tình”. Dụ Vi Hề nói xong liền đứng dậy, đi vào bếp lấy sốt cà chua ra.

“Em định làm gì?”. Giản Vu Ngôn cảm nhận thấy nguy hiểm.

“Anh đã nhất quyết không chịu nói, nếu vậy, tôi sẽ đổ sốt cà chua lên sofa! Cho anh vĩnh viễn cũng không dám ngồi xuống!”. Dụ Vi Hề uy hiếp.

“Dụ Vi Hề, em ngàn vạn lần đừng làm vậy”. Trán Giản Vu Ngôn toát mồ hôi lạnh, chỉ tưởng tượng ra hình ảnh này cũng đã làm anh không thể chịu đựng được.

“Vậy anh có nói hay không?”. Dụ Vi Hề hỏi.

“Căn bản là không có âm mưu gì”. Giản Vu Ngôn thà chết vẫn ngậm chặt miệng.

“Được, đây là anh ép tôi đấy nhé!”. Dụ Vi Hề nói xong bắt đầu phun sốt cà chua ra khắp nơi, chỉ chốc lát, trên sofa, trên tường, trên trần nhà, chỗ nào cũng dính cái chất lỏng màu đỏ.

Thấy thế, cả người Giản Vu Ngôn như có kiến bò, anh lập tức lao lên cướp lấy sốt cà chua.

Dụ Vi Hề không chịu ngừng, chạy về phòng lấy một cái hộp, mở ra, uy hiếp: “Đây là những sợi tóc rụng mà trước đây tôi đã nhặt vào. Bây giờ nếu anh còn không chịu nói thật tôi sẽ cho chúng nó vào chân anh, cho lên quần áo, cho vào khắp ngõ ngách trong phòng anh!”.

Nói xong cô chạy vọt vào phòng Giản Vu Ngôn, giả vờ sắp đổ tóc ra. Giản Vu Ngôn rốt cục không nhịn nổi nữa, đành nói thật: “Bởi vì anh muốn đẩy Đồng Tả Ưu cho cậu ta!”.

“Vì sao?”. Dụ Vi Hề không hiểu, “Hai người chẳng phải đã từng vì tranh giành Đồng Tả Ưu mà trở mặt hay sao?”.

“Bọn anh là vì muốn đá Đồng Tả Ưu sang cho người kia nên mới trở mặt”. Bị những sợi tóc làm kích thích quá độ, Giản Vu Ngôn nói hết từ đầu đến cuối, “Đồng Tả Ưu là con gái độc nhất của vua đồ gia dụng Đồng Thành Huy, từ nhỏ đã được nuông chiều tạo thành một tính cách quái dị – chỉ thích người nào ghét cô ta. Ban đầu, cô ta gặp Mộ Tử Khâm trong một bữa tiệc, bị Mộ Tử Khâm mắng nên bắt đầu quần lấy cậu ta. Em vĩnh viễn cũng sẽ không biết công lực quần lấy người khác của cô ta kinh khủng cỡ nào đâu, đến cả Mộ Tử Khâm cũng không thể chịu đựng nổi. Càng mắng chửi cô ta càng dưng dưng kinh khủng hơn, giống như vô số sợi dây quần chặt lấy em khiến em không thể thở nổi vậy. Rốt cục, Mộ Tử Khâm cũng tra ra được nguyên nhân, bắt đầu cố gắng hết sức làm theo mọi điều cô ta nói. Kết quả, Đồng Tả Ưu mất hứng thú

với cậu ta. Đáng hận nhất chính là, vì muốn được thoát khỏi Đồng Tả Ưu hoàn toàn, Mộ Tử Khâm lại đẩy cô ta sang cho anh! Thật sự là quá bỉ ổi! Những ngày đó... quả thực là nghĩ lại mà kinh. Sau đó, anh rốt cục hiểu rõ tính cách của Đồng Tả Ưu, thành công thoát khỏi cô ra. Mọi chuyện không thể quên đi dễ thế được, anh quyết định phải trả thù Mộ Tử Khâm. Vì vậy, anh đã tìm đến Lâm Nhan Ngạn, liên hợp lại với cô ấy cùng chinh Mộ Tử Khâm. Anh tiếp cận em, hôn em, nói rằng đang hẹn hò với em đều là vì muốn cho cậu ta tức giận, anh đã thành công. Nhưng chỉ tức giận thôi còn chưa đủ, anh lại báo tin cho Đồng Tả Ưu, khiến cô ta cho rằng Mộ Tử Khâm đã quên cô ta. Quả nhiên, Đồng Tả Ưu không chịu thua, lập tức tới tìm Mộ Tử Khâm. Sau đó anh đã sắp xếp để Đồng Tả Ưu nhắm vào em, anh biết rõ vì sợ cô ta dây dưa, Mộ Tử Khâm nhất định sẽ giúp cô ta và đồng thời sẽ khiến em đau lòng ra đi, tiến vào vòng tay anh. Nếu như chuyện này thực sự xảy ra thì đó mới chính là đả kích trí mạng với cậu ta”.

Nghe thế, giọng nói của Dụ Vi Hề có chút kích động: “Vì sao, vì sao sự ra đi của tôi sẽ là đả kích lớn nhất đối với anh ấy?”.

Giản Vu Ngôn chậm rãi nói: “Bởi vì, cậu ta vẫn yêu em”.

Dụ Vi Hề đã quá xúc động, nhất thời nói không nên lời.

Giản Vu Ngôn tiếp tục nói: “Mộ Tử Khâm có một bức ảnh của em, cậu ta thường xuyên lặng lẽ lấy ra xem... Mỗi lúc như thế, ánh mắt cậu ta lại trở nên đặc biệt dịu dàng. Chắc chắn, cậu ta vẫn luôn yêu em”.

Trái tim vốn đang băng giá của Dụ Vi Hề bắt đầu nứt ra một đường, từ bên trong chảy ra một dòng nước ấm áp từng chút từng chút khiến cả người cô tan ra, hoà trong niềm hạnh phúc.

Mộ Tử Khâm yêu cô.

“Vậy tại sao Mộ Tử Khâm không nói sự thật cho tôi biết?”. Dụ Vi Hề hỏi.

“Cậu ta nhất định là xấu hổ nên không nói cho em biết, không ngờ cậu ta lại sợ Đồng Tả Ưu, sợ một người phụ nữ”. Giản Vu Ngôn nói xong, thở một hơi thật dài, “Thực ra, chuyện anh muốn em làm bạn gái anh cũng không hoàn toàn là vì trả thù. Vi Hề, anh... cũng thích em”.

Dụ Vi Hề nhú mày, “Vì sao anh lại thích tôi?”.

“Bởi vì, em là người duy nhất có thể chịu đựng được người nghiện sạch sẽ như anh”.

“Không hẳn thế”, Dụ Vi Hề mỉm cười, “Còn có một người cũng sẽ rất vui vẻ chịu đựng thói sạch sẽ của anh”.

“Ai?”. Giản Vu Ngôn hỏi.

Lúc này, phía sau vang lên một giọng nói: “Hoá ra, người thích Dụ Vi Hề là anh”.

Giản Vu Ngôn cứng ngắc xoay người nhìn thấy Đồng Tả Ưu. Ánh mắt cô nhìn anh lại khôi phục sự hứng thú: “Xem ra Mộ Tử Khâm nói không sai, anh quả nhiên là cố ý đẩy em sang cho anh ta”.

Giản Vu Ngôn hít một hơi thật sâu, nắm chặt lấy tay cô, “Tả Ưu, em hiểu lắm rồi, em không biết anh yêu em nhiều đến thế nào đâu”.

“Không phải”, Dụ Vi Hề nở một nụ cười tà ác, “Đồng tiểu thư, người Giản Vu Ngôn yêu chính là tôi, anh ấy vừa mới bày tỏ với tôi xong”.

Mắt Giản Vu Ngôn bắn ra mấy tia phẫn nộ, “Dụ Vi Hề! Em!

”“Đừng trốn tránh nữa, đàn ông mà em đã nhắm chưa ai có thể thoát được”. Đồng Tả Ưu kéo áo Giản Vu Ngôn, “Đi, ngoan ngoãn đi châu Âu với em, chúng ta từ từ bồi dưỡng tình cảm!”.

Nói xong, cô cứ thế lôi Giản Vu Ngôn ra ngoài.

Lúc này, Lâm Nhan Ngạn chạy tới, nhìn tình cảnh này không hiểu ra sao, “Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”.

Dụ Vi Hề nói hết mọi chuyện từ đầu chí cuối cho cô biết rồi oán giận nói: “Nhan Ngạn, không ngờ cậu lại cấu kết với Giản Vu Ngôn chinh bọn tớ? Tớ thất vọng về cậu quá rồi đấy”.

“Ai bảo các cậu phá hỏng hôn lễ của tớ?”. Lâm Nhan Ngạn cây ngay không sợ chết đứng, tiếp tục thở dài, “Hơn nữa, ai mà biết cậu lại yêu cậu ta sâu đậm đến thế?”.

Dụ Vi Hề cười khúc khích, “Tớ cũng không ngờ sẽ có một ngày như thế”.

Lâm Nhan Ngạn đảo mắt, “Vi Hề, Mộ Tử Khâm đã từng nói cậu ta yêu cậu chưa?”.

Dụ Vi Hề lắc đầu, “Anh ấy làm gì có chuyện sẽ nói mấy lời tâm tình như thế chứ?”.

“Nếu như tớ có cách khiến cậu ta nói ra thì sao?”. Lâm Nhan Ngạn nháy nháy mắt.

“Cậu có cách gì?”. Dụ Vi Hề tò mò.

Mắt Lâm Nhan Ngạn chợt sáng lên, “Cứ chờ mà xem”.

~*~ Hết chương 21 ~*~

22. C 21-end

“Vì thế sau đó khi cậu đến tìm tôi, tôi đã lừa cậu là Vi Hề đã đi châu Âu với Giản Vu Ngôn”. Lâm Nhan Ngạn nói: “Mọi chuyện là vậy”.

“Vậy Vi Hề bây giờ đang ở đâu?”. Mộ Tử Khâm hỏi.

“Nói cho cậu biết cũng được, có điều, trước hết cậu phải cho chúng tôi biết rốt cuộc cậu có yêu Vi Hề hay không”. Lâm Nhan Ngạn hỏi.

Mộ Tử Khâm sốt ruột, “Sao tôi phải trả lời câu hỏi này của cậu? Mau nói cho tôi biết Vi Hề đang ở đâu!”.

“Không được”. Thái độ Lâm Nhan Ngạn rất kiên quyết, “Tôi cứ muốn nghe chính miệng cậu nói yêu cậu ấy cơ”.

“Lâm! Nhan! Ngạn!”. Mộ Tử Khâm trừng mắt nhìn cô, ánh mắt bắt đầu bốc hỏa.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu”. Lâm Nhan Ngạn thối thối móng tay, “Mẹ Vi Hề ở bên Mỹ đang rất nóng lòng tìm bạn trai cho cậu ấy đây, chậm thêm chút nữa chỉ sợ cậu sẽ không làm gì được nữa đâu”.

Mộ Tử Khâm vẫn trầm mặc, hàm dưới căng ra, gân xanh hai bên thái dương cũng nổi lên. Ngô Luật Quần vội vàng dùng thân mình bảo vệ cho Lâm Nhan Ngạn, rất sợ Mộ Tử Khâm trong phút kích động sẽ giết cô bịt đầu mối.

Nhưng đúng lúc này, Mộ Tử Khâm lại nói tuy khê mà rõ ràng, “Đúng, tôi yêu cô ấy, tôi yêu Dụ Vi Hề”.

Không chỉ có Lâm Nhan Ngạn mà ngay cả Ngô Luật Quần cũng vô cùng kinh ngạc. Không ngờ Mộ Tử Khâm cũng sẽ nói mấy lời này? Cậu ta thực sự nói ra rồi?!

Vừa dứt lời thì có tiếng động phát ra từ trên cầu thang, Mộ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn thấy Dụ Vi Hề.

Cô đứng trên cầu thang, nhìn anh thật chăm chú, trong ánh mắt có kinh ngạc, có kích động, có vui mừng, có yêu thương.

Trong tình cảnh đó, Mộ Tử Khâm lại cắn chặt răng, tay nắm chặt đến phát ra tiếng canh cách. Khi anh đi khắp thế giới tìm kiếm thì không ngờ cô gái này lại bình tĩnh ngồi đợi ở đây? Nghĩ vậy, Mộ Tử Khâm hét lên một tiếng, xông luôn lên kéo Dụ Vi Hề vào căn phòng trên lầu.

“Anh chưa từng thấy cậu ta giận dữ như vậy bao giờ, Vi Hề không sao chứ?”. Ngô Luật Quần lo lắng.

“Cậu ấy nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, có điều đây cũng là báo ứng cho việc cậu ấy phá hoại tiệc cưới của em thôi”. Lâm Nhan Ngạn lộ ra ánh mắt khát máu, “Kẻ phá hỏng hôn lễ của ta tất cả sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp”.

Nghe vậy, Ngô Luật Quần rung mình một cái. Xem ra, sau này mình phải tự cầu nhiều phúc rồi.

Khoá chặt cửa vào xong, lửa giận tích tụ đã lâu của Mộ Tử Khâm rốt cục cũng bùng lên, anh nắm hai vai cô, hét ầm lên: “Dụ Vi Hề, em thật to gan, dám đùa giỡn với anh!”.

Dụ Vi Hề lần này không hề sợ hãi, trong ánh mắt cô ẩn chứa nét vui mừng, “Mộ Tử Khâm, anh... thực sự yêu em ư?”.

Mặt Mộ Tử Khâm hơi đỏ lên, cứng miệng nói: “Ai bảo anh yêu em, anh chỉ là muốn biết chỗ em đang ở từ miệng Lâm Nhan Ngạn rồi tóm em về cho một trận thôi”.

Dụ Vi Hề lẳng lặng nhìn Mộ Tử Khâm. Anh gầy và tiêu tụy đi nhiều, râu không cạo rậm hẳn lên. Xem ra, hai tháng qua anh đã chịu không ít cực khổ.

Trong nháy mắt cô hiểu ra, nếu như mình không quan trọng, nếu như anh ấy không yêu mình thì tại sao phải vất vả đuổi theo như vậy chứ?

Dụ Vi Hề sụp mắt xuống, vòng tay níu cổ anh, chủ động hôn, “Mộ Tử Khâm, em yêu anh”.

Mộ Tử Khâm nhìn cô thật chăm chú, “Em nói cái gì?”.

Dụ Vi Hề chậm rãi nói: “Em nói rằng em yêu anh, rất yêu, rất yêu anh”.

“Nếu vậy thì hãy mở cái này ra đi”. Mộ Tử Khâm lấy quả cầu hương bằng bạc ra đưa cho cô.

Dụ Vi Hề làm theo, cô kinh ngạc phát hiện ra bên trong nó có một chiếc nhẫn kim cương lóng lánh.

Mộ Tử Khâm cầm lấy chiếc nhẫn kim cương, quì một gối xuống, nói ba chữ: “Lấy anh nhé”.

Khoé miệng Dụ Vi Hề không kìm được cong lên, nhưng nước mắt cô cũng không nhịn được mà rơi xuống.

“Sao thế?”. Trong giọng nói của Mộ Tử Khâm lộ vẻ lo lắng, “Đồng ý hay là không đồng ý?”.

“Nếu”, Dụ Vi Hề hít hít mũi, “Nếu em không đồng ý thì sao?”.

“Thì anh sẽ nhốt em vào một chỗ cùng anh cho đến khi nào em đồng ý mới thôi”. Mộ Tử Khâm trả lời như thế.

Dụ Vi Hề cười ra tiếng. Đây chính là Mộ Tử Khâm, một Mộ Tử Khâm ngang ngược, độc mồm độc miệng; một Mộ Tử Khâm yêu cô nhưng chưa bao giờ chịu nói ra; một Mộ Tử Khâm chỉ thuộc về cô mà thôi.

Dụ Vi Hề cầm lấy nhẫn kim cương, nói: “Muốn em lấy anh cũng được, nhưng trước hết phải đáp ứng một yêu cầu của em”.

“Yêu cầu gì?”. Mộ Tử Khâm hỏi dồn.

Dụ Vi Hề nói: “Từ nay về sau anh không được mắng em nữa”.

Mộ Tử Khâm nhíu mày, “Nhưng có rất nhiều lúc em đáng bị mắng”.

“Em đây không lấy chồng nữa!”. Dụ Vi Hề đối.

Mộ Tử Khâm đưa ra cách nhân nhượng, “Cùng lắm thì lúc nào anh mắng, em hãy dùng hành động bịt miệng anh lại, thế là được chứ gì”.

Dụ Vi Hề sáng giọng: “Vậy chẳng phải có lợi cho anh quá à?... Thế này đi, nếu như anh mà mắng em thì hôm đó đi mà ngủ một mình”.

Mộ Tử Khâm đấu tranh tư tưởng hết sức kịch liệt, rốt cục cắn răng đồng ý, “Được, quyết định thế đi!”.

Dụ Vi Hề mỉm cười đeo chiếc nhẫn kim cương lên ngón áp út của mình, “Thế thì được, em đồng ý lấy anh”.

Sau đó, cô lau nước mắt, nói: “Đúng rồi, chúng ta đi ra ngoài nói cho hai người Nhan Ngạn biết tin tốt này đi”.

Ai ngờ vừa mới đứng lên Mộ Tử Khâm đã vươn tay ra ôm lấy cô, đẩy ngã lên vào giường.

“Anh làm gì thế?!” Dụ Vi Hề ngạc nhiên.

Đáy mắt Mộ Tử Khâm bùng lên ngọn lửa dục vọng: “Dụ Vi Hề, em hại anh cấm dục hai tháng, hôm nay phải bù lại hết”.

“Đừng!”. Dụ Vi Hề giãy dụa, “Đây là nhà người khác mà!”.

“Không sao đâu, bọn họ sẽ hiểu cho chúng ta thôi”.

“Đừng, người anh hơi quá, còn chưa tắm nữa!”.

“Em nhìn như cái bánh bao mà anh vẫn làm được đấy thôi?”.

“Ai bảo em giống bánh bao? Mộ Tử Khâm anh tránh ra!”.

“Em nằm mơ!”.

“A, đừng có chạm vào đấy, tránh ra!”.

“Dụ Vi Hề, im miệng cho anh!”.

“Mộ Tử Khâm, cái đồ con sói háo sắc này! Ừm, ừm, ừm...”

Bên ngoài, ánh mặt trời ấm áp tràn ngập.

Trong phòng, cảnh xuân kiều diễm.

Tương lai, tràn đầy hạnh phúc.

~~ TOÀN VĂN HOÀN ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-hoc-chao-em>